

האוצר

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

מסעי

מאוצר שיחותיו ומאמריו
של הרה"ג מו"ר המקובל
רבי בניהו ושישכר שמואלו שליט"א

התשפ"ב

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נהר שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרן הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

אשת חיל מי ימצא

לעילוי נשמתה
הטהורה
של מרת אמנו
הרבנית הצדקנית
מזכת הרבים

מרת **שולמית רחל**

שמואל

בת **מזל ע"ה**

נלב"ע ביום ז"ך אלול ה'תשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

האוצר דברים א-ב

האוצר
דברים א-ב
האוצר
האוצר

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע
דברים א

מאוצר שיחותיו ומאמרו
של הרה"ג מו"ר המקובל
דבי בניהו ויששכר שמואלו שליט"א

**עכשיו
בחנויות**

הפצה ראשית 'סגולה' 00-33-644-02

ה' באב פטירת האריז"ל

יום ה' באב

- א. יום ה' באב, הוא יום פטירת רבנו האריז"ל זיע"א וצריך שילמד ביום זה דברי רבנו האריז"ל בעץ חיים ושמונה שערים ביראה ואהבה ובחשק גדול. ואם יכול, ידחוק עצמו להתפלל ג' תפילות בסידור האריז"ל והרש"ש זיע"א. ומה טוב בליל ה' באב ללמוד הלימוד שסידר רבנו יוסף חיים זיע"א.
- ב. נוהגים ביום זה לעלות על ציונו ולעורר רחמי שמים וכן היה מנהג מו"ר המקובל האלקי כמוה"ר יצחק כדורי זצוק"ל. וכן נוהגים בישיבתנו הקדושה שהולכים לצפת לאחד הבתי כנסיות בעיר העתיקה ולומדים שם דברי רבנו האריז"ל ומתפללים תפילת מנחה בכוונות ואח"כ עושים סעודה לכבוד הצדיק.

מאמרי הזוה"ק

זחר - בין המצרים

רבי זירא נכנס לרבי אלעזר בן ערך וראה אותו בוכה, על אבן השתיה שממנה הושתת העולם, עליה הניח יעקב אבינו את ראשו, ועליה נבנה בית קודש הקדשים, שהיא רמז ליעקב אבינו, כי כמו שממנה הושתת העולם, כן ממנו הושתת כל עם ישראל, ועליה אמר יעקב אבינו, והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים. איך וכיצד טמאו אותה הישמעאלים.

זוהר חדש ויצא ל"ה ע"א

רְבִי זִירָא עָאֵל קָמֵי רְבִי אֶלְעָזָר בֶּן עֶרְךָ רבי זירא נכנס לפני רבי אלעזר בן ערך, ומבואר בספרים אע"ג דר"ז היה אמורא וראב"ע תנא, מביא כאן, מה שהיה בעולמות העליונים, **אֶשְׁכְּחִיהּ דְּהוּה יְתִיב, וְעֵינָיו נִבְעִין מֵיָא** מצאו שהיה יושב ועיניו נובעות מים של דמעות, **וְהוּה מְרְחִישׁ בְּשִׁפּוֹתֶיהּ וּבְכִי** והיה מדבר בלחש בשפתיו ובוכה, **חָזַר לְאַחֲזָרָי רְבִי זִירָא** חזר לאחוריו רבי זירא כי לא יכל לדבר עם ר"א בן ערך שהיה בוכה מאד. **אָמַר לְשִׁמְשִׁיהּ** אמר ר' זירא לשמשו

עיונים והארות

איזה הקדמות יקרות אשר ישיג שכלנו, ואפילו עני שבישראל הנה הוא אוכל מפת בג המלך איזה הקדמות יקרות הקרובות לפשט, באופן כי כולנו בית ישראל הנה אנחנו אוכלי לחמו של רבנו האריז"ל החי זיע"א ומימיו אנחנו שותים, מה שלא זכו לשתות דורות אשר היו טובים מדורינו. ולכן בדור הזה איש את רעהו יעזרו לאמר בית יעקב נלכו ונלכה ונתקבצה יחדיו לעסוק בתורה ליקבה"ו בלילה הזה וחפץ ה' בידינו יצלח לשמור ולעשות המנהג הטוב הזה עד ביאת גו"צ בב"א.

א. כתב מו"ר הבא"ח בקונטרס סדר תיקון ה' באב, וז"ל: ולכן החיוב מוטל על כל איש ישראל לקדש עצמו בליל חמשה באב בלימוד הקדוש הזה לכבוד אדונינו מורינו ורבנו האריז"ל הקדוש זיע"א, ותרדנה עיניו דמעה בזכרו פטירת הרב זיע"א, ותועיל לנו לכפרת עוונותינו ולתיקון נפשנו, ולא נהיה כפויי טובה ח"ו, לבלתי נזכור ונצטער על פטירת צדיק יסוד עולם, אשר האיר עינינו בסודות התורה ובכמה תקנות ומנהגים ישרים, ואם עוונותינו גרמו לבלתי נוכל להשיג הסודות אשר גילה לנו, עכ"פ הנה אנחנו טועמים מן המן אשר הוריד לנו

של ר"א, **מאי האי דיתב מר ובכי** מה זה שיושב הרב ובוכה, **אמר תרי זמני עיילנא לקרבא גבוי** אמר המשמש, שתי פעמים נכנסתי להתקרב אצלו ולשאול ממנו מדוע בוכה, **ולא יבילנא** ולא יכולתי. **עד דהוו יתבי** עד שהיו יושבים, **תמוז ליה דעאל לאדריה** ראו את ר"א שנכנס לחדרו, **עד דנחת** עד שהיה יורד לחדרו, **הוה קליה אויל כביתא ובכי** היה קולו הולך ונשמע בבית שהוא בוכה.

שמע דהוה אמר שמע ר' זירא שהיה אומר, **אכנא אכנא, אכנא קדישא עלאה על כל עלמא** אבן אבן, אבן הקדושה ועליונה על כל העולם, **בקדשתא דמארך** את מקודשת בקדושת קונך, והיא אבן השתיה שממנה הושתת העולם, **זמיני בני עממיא לאתזלזלא** בקד עתידים בני האומות לזלזל ברך, **ולאותבא גולמי מסאבין עלך** ולהושיב גופים טמאים עליך, **לסאבא אתרך קדישא** לטמא מקומך הקדוש, **וכל מסאבין יקרבון בך** וכל הטמאים והרשעים יתקרבו אליך, **ווי לעלמא ביהווא זמנא** [א] אוי לעולם באותו הזמן.

נחת ויתב פסוללניה ירד ר"א בן ערך לחדרו וישב בכסא-טרסקל שלו, **אמר רבי זירא לשמשיה** אמר רבי זירא לשמשו של רבי אלעזר, **זיל ואימא ליה למר** לך ותאמר לו ותשאל ממנו לר"א, **אי איעול קמיה** אם אפשר להכנס ולבא לפניו. **עאל שמשיה, אמר הא רבי זירא הקא** נכנס השמש של ר"א ואמר לו הרי רבי זירא כאן, האם יכנס, **לא אשגח ביה** לא השגיח והסתכל בו ר"א, **ולא זקיף עינויה** ולא הגביה את עיניו.

לבתר אמר, רבי זירא ליעול לאחר שנח מצערו והתישבה דעתו אמר, רבי זירא יכול להכנס, **ואת תיב לבר** ואתה שב בחוץ. **עאל ר' זירא, וארכין ברבוי, ויתב קמיה** נכנס רבי זירא וברע על ברכיו וישב לפניו. **חמא ר' אלעזר, פטש פרגליה** ראה רבי אלעזר בן ערך שרבי זירא כורע על ברכיו, והכה ברגליו על הקרקע, **אמר קום מהתם** ואמר לר' זירא קום מעל הרצפה, **ותיב בארתך** ושב כדרכך, **קם ויתב בארתיה** קם ר' זירא וישב כדרכו.

אמר רבי זירא, האי דמר דהוה בכי, מאי חווא אמר רבי זירא זה שכבודו היה בוכה, מה ראה שגרם לו כ"כ לבכות. **אמר, ארפבתא תבירא סניאה דכל עלמא חזינא** אמר ר"א מרכבה שבורה גדולה, והיא המרכבה של כל העולם ראיתי, כלומר ראיתי את המחזה על אבן השתיה שהיא מרכבה של כל העולם, איך שיטמאו אותה הגוים והיא בצרה גדולה ובשבר גדול, **תהוא אכנא יקירא קדישא**

עיונים והארות

א. כי כל מת של הישמעאלים שבעיר הקודש, מכניסים אותו לחדר של הכיפה במקום קה"ק הנקרא היום "מדרש שלמה", ומניחים אותו שם בשעה שהם מתפללים, ואח"כ מוליכים אותו לקבורה, כ"כ מהר"ם חגיז זצ"ל. (ספר אלה מסעי דף ט').

אותה האבן היקרה והמכובדת הקדושה, דְּמִנֵּה אֲשֶׁתִּיל עֲלְמָא שממנה הושתל העולם והיא אבן השתיה שעליה עומד העולם. וְהָהוּא אֲבָנָא הָוָה, דְּשֵׁוּי יַעֲקֹב רִישֵׁיהָ עֲלָהּ ואותה האבן היתה, זו ששם יעקב אבינו ראשו עליה, כמש"כ ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו.

וא"כ קשה וְכִי אֲבָנָא דְּמִנֵּה אֲשֶׁתִּיל כָּל עֲלְמָא וכי אבן חשובה כזאת שממנה הושתל כל העולם, וְהָוָה רִישָׁהּ מְשַׁקְעָא בְּתַהוּמָא רַבָּא והיה ראשה נשקע בתהום הגדול, הֵיךְ יָכוֹל יַעֲקֹב לְנַעֲנְעָה לָהּ איך היה יכול יעקב אבינו לנענע אותה ולקחת אותה ולשים אותה מתחת לראשו, ומפרש. אֵלָּא הָהוּא אֲבָנָא אלא אותה האבן, וְוִייתִיהָ מְשַׁקְעֵן בְּתַהוּמָא רַבָּא הזוית שלה היתה משוקעת בתהום הגדול, וְרִישָׁהּ אֲתַמְנוּם בְּבֵי מְקַדְשָׁא וראשה נתגלה ועלה בבית המקדש, וְעֲלָהּ קֹדֶשׁ קוֹדְשִׁין ועליה נבנה קדש הקדשים, וְשְׂכִינְתָּא יִקְרָא עֲלָהּ עֲלָהּ והשכינה היקרה והעליונה עליה שוכנת. הָדָא הוּא דְּכְתִיב וזה הוא מש"כ, (בראשית מט כד) מִשָּׁם רָעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל ממקום ביהמ"ק רועה ומקבלת אבן ישראל, שהיא השכינה של עם ישראל את כל השפע והאורות. וְשִׁמְא קְדִישָׁא דְּמִלְכָּא עֲלָהּ תָּוָה גְּלִיף עֲלָהּ ושם הקדוש של מלך העליון היה חקוק עליה.

כִּד אַתָּא יַעֲקֹב, קָרָא תְּהוּא שְׁמָא קְדִישָׁא והנה כאשר בא יעקב, קרא את אותו השם הקדוש ובכח השם המפורש הקדוש, וְנִסְכְּהָ מִכָּאן לַקְחָהּ מִכָּאן, ממקום שהיא נמצאת, וְשֵׁוּיָהּ בְּתַהוּמָא אַתָּר דְּקֹדֶשׁ קְדִישִׁין הָוָה תַּמָּן ושם אותה באותו מקום שקדש הקדשים היה שם. אָמַר רַבִּי זִירָא, אֲנָא שְׁמַעְנָא בְּשֵׁם ר' בּוֹ אמר רבי זירא לר"א אני שמעתי בשם רבי בו, דְּאָמַר רָוָא דְּמִלָּה בְּתַאי, וְלֹא אֲדַבְּרָנָא שאמר סוד הדבר הזה של אבן השתיה, ואיני זוכר מה ששמעתי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵי רַבִּי זִירָא, דְּעֵתִי אָחִים עֲלָךְ אמר רבי אלעזר, הוי ר"ז, דעתי חסה עליך ששכחת. וְדִילְמָא הָאֵי מִלָּה שְׁמַעְתָּ ואולי זה הדבר ששמעת, וְכִדְּ הוּא בְּרִירָא דְּמִלְתָּא וכך הוא בירורו של דבר, דְּכְתִיב שכתוב ביעקב אבינו (בראשית כח יא) וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם כלומר, שלקח אֲבָן אַחַת מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם. מֵאִיזָה מְקוֹם ושואל מאיזה מקום לקח את האבן, ומשיב, מִמָּקוֹם הִירוּדַע, שְׁהוּא מְקוֹם הַתְּהוּם, שְׁשֵׁם אֲבָנִים שְׁשׁוּחָקִים ששוחקות וטוחנות מִיָּם לְכָל הָעוֹלָם. הָדָא הוּא דְּכְתִיב וזה הוא מש"כ, (איוב יד יט) אֲבָנִים שְׁחָקוּ מִיָּם ששם יש אבנים, ששוחקות וטוחנות מים לכל העולם.

וְהָאֲבָן הַזֹּאת (בראשית כח כב) ומש"כ והאבן הזאת אשר שמתי מצבה וכו', הִיִּתָּה עֵיקַר לְכָלָם כי היא היתה עיקר ושורש לכל האבנים, וְהִיִּתָּה עוֹלָה עַד מְקוֹם שְׁהִיָּה שָׁם בֵּית הַמִּקְדָּשׁ כיון שהיא העיקר ועליה יבנה קדש הקדשים. וַיַּעֲקֹב לֹא הִיִּתָּה בְּוִנְתָּו עַל שׁוּם אַחַת מֵהֵן מאותן האבנים שהיו בתהום, אֵלָּא עֲלֶיהָ אלא אך ורק עליה, על אבן השתיה, מִשׁוּם

דְּרַמְיוֹא לִיּוֹה רְמִיּוֹא היות ואבן זאת רמזה לו ליעקב אבינו רמו. **מַה הִיא, הַכֹּל אֲשֶׁתִּיל מְנַה** דהיינו כמו שהאבן הזאת כל העולם נשתל ממנה, **כֶּךְ יַעֲקֹב כָּל עֲלָמָא אֲשֶׁתִּיל מְנַה** כך יעקב אבינו כל העולם נשתל ממנו, כלומר י"ב שבטים שמהם יצאו כל בני ישראל.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נֵאמַר וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם שלקח את אבן השתיה, **שְׁהִיא עֵיקָר כָּל הָעוֹלָם** שהיא העיקר והיסוד של כל העולם. ומה עשה בה, **וַיִּשֶׂם מְרֵאֲשׁוֹתָיו, שָׁם בְּלִבּוֹ שְׁהִיא מְרֵאֲשׁוֹתָיו, הַדּוֹגְמַת זֶה בְּזוֹ** שם אותה מראשותיו, כלומר שם בלבו שהאבן הזאת שממנה הושתת העולם שהיא עתה מראשותיו, דומה זה כזה, כלומר יעקב אבינו ג"כ ממנו הושתת כל העולם כולו. **מִיָּד וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא, כְּלוֹמֵר, נִתְיַשְׁבָּה דַעְתּוֹ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שִׁידַע הַסּוּד** שבדבר, שהאבן היא השכינה ועם ישראל הם בניה, ויעקב אבינו ממנו הושתת העולם.

וְסִימָן יָדוּעַ לָקַח יַעֲקֹב אֲבִינוֹ מֵאַבְנֵי הַשְּׁתִיָּה, אָמַר, זֶה הָאֲבֵן הִיא הַדּוֹגְמָא שְׁלִי כַּמִּשְׁכָּב, וְאִם לֹא תִהְיֶה שׁוֹם מֵעֵלָה האבן שיבנה עליה ביהמ"ק, **בְּיָדוּעַ שְׁיִהְיֶה לִי ג"כ מֵעֵלָה** שאני ג"כ אתקדש בקדושה העליונה. **וְעַל כֶּךְ שָׁם לְבוֹ עָלֶיהָ עַל אֲבֵן הַשְּׁתִיָּה, וְנִדְרָה נִדְרָה, דְּכִתִּיב שְׁכַתּוֹב, וְהָאֲבֵן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמְתִי מִצְבָּהּ. כְּלוֹמֵר, אִם הָאֲבֵן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמְתִי מִצְבָּה יִהְיֶה בֵּית אֱלֹהִים, מִיָּד וְכֹל אֲשֶׁר תִּתֵּן לִי עֲשֵׂר אֲעֲשֶׂרנּוּ לָךְ, נִדְרָה הַמְעֲשֵׂר שְׁנֵדָר לִיתֵן אֶת הַמְעֲשֵׂר. אָמַר רַבִּי יִירָא, הָאֵל וְדַאי שְׁמַעְנָא** זה ודאי מה ששמעתי מר' בון, ועתה הזכרת לי.

אָמַר לִיּוֹה, עַל הָאֵי אֲתִקְרִי אֲבֵן יִשְׂרָאֵל אמר לו ר"א, על זה נקראת אבן השתיה אבן ישראל. **כְּלוֹמֵר, נִקְרָאָה כֶּךְ עַל שְׁמוֹ** כלומר נקראה אבן השתיה – אבן ישראל, על שמו של יעקב אבינו שנקרא שמו ישראל, **עַל שְׁנַתֵּן לְבוֹ וְעֵינָיו עָלֶיהָ עַל הַשְּׁכִינָה. וְהַקְדוּשָׁה כְּרוּךְ הוּא עֲשֵׂה אוֹתָהּ אֶת אֲבֵן הַשְּׁתִיָּה בֵּית עוֹלָמִים בֵּית הַמְקֻדָּשׁ, וְשָׁם הִיָּתָה שְׁכִינָתוֹ בְּבֵית קֹדֶשׁ הַקְדָּשִׁים.**

וְעַל דָּא בְּכִינָא, דְּחֻזִּינָא דְּעַל הָאֵי אֲבָנָא ועל זה בכיתי שראיתי בחזיון שלי שעל זה האבן, **זְמִינִין לְשִׁנְאָה סוֹאֲבַת עִמְמִיָּא** עתידים לשים טומאה גדולה של ע"ז של אומות העולם, **וּפְגָרִי מִתִּיָּא** ופגרי המתים שלהם. כי כל מת של הישמעאלים שבעיר הקודש, מכניסים אותו לחדר של הכיפה במקום קה"ק, הנקרא היום "מדרש שלמה", ומניחים אותו שם בשעה שהם מתפללים ואח"כ מוליכים אותו לקבורה, כ"כ מהר"ם חגיז זצ"ל. **מֵאַן לָא יִבְבִּי מִי לֹא יִבְכָה, וְוִי לְעֲלָמָא** אוי לעולם, **וְוִי לְהַהוּא זְמָנָא** אוי לאותו הזמן, **וְוִי לְהַהוּא דְּרָא** אוי לאותו הדור. **כְּכָה כֹּד בְּקַדְמִיתָא** ככה ר"א עוד פעם כאשר בראשונה, **אֲתַנַּח וְאֲשֶׁתִּיק** נאנח ושתק. **לְבָתָר חֲזָר וְאָמַר** אח"כ

אמר פעם נוספת, **וְיִי לְאֲנֹנִי דִּיהוֹן וּמִיָּנִין בְּעֶלְמָא** אוי לאותם שיהיו עתידים להיות בעולם, **בְּדַ יִתְעַר מְלָפָא עֲלָאָה דְּעֶלְמָא** כאשר יתעורר המלך העליון של העולם להביא את הגאולה, כי בידוע יעשה הקב"ה דין ונקמה גדולה בגוים שחללו שמו הקדוש.

בְּכָה רַבִּי וִירָא, אָמַר, מְלָאכָא קְדִישָׁא יָדַע דִּין בכה רבי זירא ומשבח את ר"א, אמר מלאך הקדוש יודע זאת, **יָאוּת הוּא לְמַכְבֵּי עֲלָה** ראוי הוא לבכות עליה על ביהמ"ק. **וּבְאִין אֲתוֹן צְדִיקָיָא** אשריכם אתם הצדיקים, **דְּאֲתוֹן קְדִישֵׁין בְּעֶלְמָא דִּין, וּבְעֶלְמָא דְּאֲתִי** שאתם קדושים בעולם הזה ובעולם הבא.

מאמרי הפרשה

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן" (לג, א)

ישראל הלכו במדבר מ"ב מסעות, שנרמזים בהם כל ימי עולם עד ביאת הגואל, ובפרשה זו נרמזים אלה מסעי בני ישראל, ראשי תיבות א'דום מ'די ב'בל י'ון

פרשת מסעי העוסקת בעיקר במ"ב מסעות שנסעו ישראל במדבר מאז שיצאו ממצרים ועד שהגיעו לגבול ארץ ישראל, נופלת תמיד בשבת האמצעית שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב, הזמן בו אנו מתאבלים על חרבן בית המקדש וגלות ישראל. כותב ה"מגלה עמוקות", כי בפסוק הראשון: "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן", רמזים כל ארבעת הגלויות שגלו ישראל אחרי מצרים, וזה לשונו: "והנה הלכו ישראל במדבר מ"ב מסעות, שנרמזים בו כל ימי עולם עד ביאת הגואל, ובפרשה זו נרמזים אלה מסעי בני ישראל, ראשי תיבות אדום מדי בבל יון". והנה, הטעם על תחילת הפסוק שלנו הוא "גרש ורביע", כלומר "גרש" שבני ישראל הולכים מגורשים בגולה, "רביע" - מונחים בארבע גלויות שרמזים בכתוב זה. ועוד כותב המגלה עמוקות (פרשת וירא), כי ארבעת הגלויות הללו רמוזות בברכה ראשונה של העמידה: "ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה", שכן מבי"א נוטריקון מ'די ב'בל י'ון א'דום, שמהם הקב"ה "גואל לבני בניהם למען שמו באהבה".

כתב בעל ה"תפארת שלמה" רמז נפלא מהמשנה (פסחים מב, ע"א): "ואלו עוברין בפסח, כותח הבבלי ושכר המדי וחומץ האדומי זיתום המצרי". פשט המשנה, במה עוברין עליהם בפסח "בבל יראה" ו"בבל ימצא", אך יש כאן רמז נפלא, "ואלו עוברין בפסח" בכח מצות חג הפסח, להעביר את ארבע אומות הללו מן העולם, ולהוציאנו מהגלות, והם: בבל, מדי, אדום ומצרים; הרמזים במשנה "כותח הבבלי (בכל) ושכר המדי (מדי) וחומץ האדומי (אדום) וזיתום המצרי (מצרים)".

ישראל מסייעין ומבררים ניצוצי הקדושה בין בדרך הילוכם בין בחנייתם

ודע שהחנינות שחננו בני ישראל במדבר נקראו גם כן מסעות, מפני שהיו ישראל מסייעין ומבררים ניצוצי הקדושה בין בדרך הילוכם בין בחנייתם, והיו יושבים במסע זמן מה כפי שיעור ניצוצי הקדושה אשר שם והכל במדה ובמשקל בכל אשר ישית יוצר בראשית אל דעות, ותיבות "אלה מסעי" - גימ' גבורה, שהיה צריך גבורה להוציא לאור ניצוצי הקדושה מהמדבר הגדול והנורא. והמסעות הם מ"ב, כנגד שם מ"ב וכל שם מ"ב הוא להעלות הניצוצות.

והנה, הגאולה העתידה תהיה בזכות משפט וצדקה כמאמר הנביא (ישעיה א כז): "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה". ופירש הגאון ר' יוסף חיים זוננפלד "ציון במשפט תפדה" גי' "תלמוד ירושלמי", "ושביה בצדקה" גי' "תלמוד בבלי". וזהו שכתוב בעניין משפט (משלי כט): מ'לך ב'משפט י'עמיד א'רץ ראשי תיבות מבי"א שהם מ'די ב'בל י'ון א'דום, אשר בזכות המשפט נגאל מהם. וכן כתוב בעניין הצדקה (שם כא): מתן בסתר יכפה אף - ראשי תיבות מבי"א שהם מדי בבל יון אדום, שבזכות המשפט נגאל מהם.

על כן, אברהם אבינו שקיים צדקה ומשפט, כמו שמעיד עליו הכתוב (בראשית יח): "כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט", גילה לו הקב"ה שהוא עתיד לגאול את בניו מהם בזכותו, ונרמז בפסוק: "וירא א'ליו י'י ב'אלוני מ'מרא" - ראשי תיבות א'דום י'ון ב'בל מ'די. עד כאן דברי המגלה עמוקות.

הרי לנו, איך פרשת מסעי מתייחסת לימי בין המצרים, שבהם אנו מתאבלים על חרבן בית המקדש וגלות ישראל בארבע גלויות. ומטעם זה רמזה התורה בכוונה תחילה את ארבע הגלויות במלים: אלה מסעי בני ישראל, ללמדנו שאין אנו נמצאים חס ושלום בגלות בדרך קבע, אלא כל הליכתנו מגולה לגולה היא רק בבחינת "מסע", שנוסעים מגלות לגלות לתקן את אשר הוטל עלינו לתקן, ואחר כך יגאלנו הקב"ה משעבוד לגאולה ומאפילה לאור גדול.

מדוע בתחילה הכתוב הקדים "מוצאייהם למסעיהם", ואילו בסיום, הכתוב הקדים "מסעיהם למוצאייהם"

על סיום הפסוק: "אלה מסעי בני ישראל... ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאייהם", מדקדק ה"אור החיים" הקדוש מדוע בתחילת הכתוב הקדים "מוצאייהם למסעיהם", ואילו בסיום, הכתוב הקדים "מסעיהם למוצאייהם". להבנת העניין נקדים מה שהקשה הארז"ל (בספר הליקוטים פרשת כי תצא), על מה שמנו חז"ל תמיד רק ארבע גלויות "בבל, מדי, יון, אדום", ולא מנו גם גלות מצרים בתוך שאר הגלויות. ותירץ כי ארבעת הגלויות הן רק גלויות פרטיות, שכל אחת מהן מתנגדת לאות אחת מארבע אותיות שם הוי"ה ברוך הוא, אבל גלות מצרים היא גלות כללית הכוללת בתוכה את כל ארבע הגלויות יחד. ויש לפרש בזה מה שמצינו כאשר באו משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו: "כה אמר ה' אלהי ישראל שלח את עמי ויחוגו לי במדבר" ותשובת פרעה הייתה: "מי הוי"ה אשר אשמע בקולו... לא ידעתי את הוי"ה", בכך התכוון להודיע כמה גדול כוחה של מצרים בטומאה, עד שהיא מתנגדת לכל ארבע אותיות השם הוי"ה. על כך אומר הקב"ה: "וידעו מצרים כי אני הוי"ה בנטותי את ידי על מצרים והוצאתי את בני ישראל מתוכם". כלומר, כשאוציא את בני ישראל ממצרים, יתגלה כח שם הוי"ה, המבטל את קליפת מצרים. והגם שלאחר גלות מצרים יבואו עוד ארבע גלויות, כפי שנרמז בראשי תיבות "אלה מסעי בני ישראל", אך אין ספק שבעת שיושלם התיקון הטמון בכל גלות, יוציאם הקב"ה מכל הגלויות בגאולה העתידה, וראיה לדבר "אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן", שהרי כבר יצאו ממצרים שכללה את כל ד' הגלויות, ואם כן ודאי שיגאל הקב"ה אותנו גם מכל גלות בפני עצמה.

וזהו שמפרש הכתוב: "ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם", שכתב משה להבהיר את הקשר בין "מוצאייהם" ממצרים "למסעיהם" בשאר הגלויות, שאינו אלא רק מסע ואחריו תבוא הגאולה, שהרי יציאת מצרים היתה "על פי ה'", הוי"ה על ארבע אותיותיו, שקליפת מצרים התנגדה לו, ואם הקב"ה הוציאנו ממצרים, על אחת כמה וכמה שיוציאו מכל אחת מארבע הגלויות. ומסיים הכתוב: "ואלה מסעיהם למוצאייהם", שבכל מסעיהם של ישראל, בגלויות השונות, עליהם לזכור ולחבר תמיד את המסעות למוצאייהם מגלות מצרים, כדי להתחזק באמונה שכשם שהקב"ה הוציאנו ממצרים, כך יוציאנו מכל הגלויות, כל אחת בפני עצמה, וזהו "ואלה" וי"ו מוסיף על עניין ראשון לחבר "מסעיהם" בארבע גלויות "למוצאייהם" ממצרים.

פרשה זו נקראת תמיד בבין המצרים שהם עשרים ואחד ימים ועשרים ואחד לילות, כנגד ארבעים ושנים המסעות שצריך לעבור בין המצרים, לתקן את המוטל עלינו ולעבוד את ה' בשמחה

וזהו שאמר הקב"ה למשה רבנו כאשר התגלה אליו בסנה: "אהיה אשר אהיה", ופירש רש"י: אהיה עמם בצרה זאת, אשר אהיה בשעבוד שאר מלכויות". כלומר שביקש הקב"ה ללמדנו חיזוק נפלא, על ידי שנזכור איך הקב"ה היה עמנו בגלות מצרים, שהייתה גלות כללית ושורש להם, כן יהיה עמנו בכל הגלויות, שהן רק ענפים מהשורש. ולפי זה נוכל להבין את דברי ה"עבודת ישראל", כי פרשה זו נקראת תמיד בבין המצרים שהם עשרים ואחד ימים ועשרים ואחד לילות, כנגד ארבעים ושנים המסעות שצריך לעבור בין המצרים, לתקן את המוטל עלינו ולעבוד את ה' בשמחה. והנה, סיבב הקב"ה מסבב כל הסיבות, כי ימי בין המצרים יהיו עשרים ואחד יום ועשרים ואחד לילות, כדי לעורר בהם מאמר הקב"ה "אהיה אשר אהיה", כי עשרים ואחד יום של בין המצרים הם כנגד אהי"ה הראשון, שרומז על מה שהיה הקב"ה עמנו בגלות מצרים, ולאחר שיוציאו ממצרים זכינו להזדכך ולקבל את התורה. אולם עשרים ואחד לילות מבין המצרים הם כנגד אהי"ה השני, שרומז להבטחת הקב"ה להיות עמנו בשאר הגלויות. נמצא כי עשרים ואחד יום ועשרים ואחד לילות שבימי בין המצרים, תכליתם לחבר הימים והלילות בבחינת היחוד של "אהיה אשר אהיה", כדי שנתחזק לעבוד את ה' בשמחה ובאמונה שכל מה עושה הקב"ה לטוב הוא עושה.

יש אומרים שאסור להפסיק בקריאת התורה במ"ב מסעות

וכותב השל"ה הקדוש, [ומקורו בתיקוני זוהר תיקון סט, "שם מ"ב דאיהו חותמא איהו אהי"ה אשר אהי"ה"], כי שם מ"ב הוא אהי"ה אשר אהי"ה, שכן שתי פעמים אהי"ה הם מ"ב. וזהו ביאור דברי ה"מגן אברהם" שכתב בשם "צרוור המור", שאסור להפסיק בין מ"ב המסעות בקריאת התורה, משום שהם כנגד שם מ"ב, כי צריך לחברם יחד בבחינת היחוד של אהי"ה אשר אהי"ה, כדי לעורר הנסים של יציאת מצרים, כמו שהיה הקב"ה עמנו בגלות מצרים והוציא אותנו באותות ומופתים, כן יוציאנו הקב"ה מהגלות המר הזה באותות ומופתים כמאמר הנביא (מיכה ז): "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" במהרה בימינו אמן.

עוד טעם מדוע הפסוק אומר קודם "מוצאיהם למסעיהם" ואח"כ אומר להפך "מסעיהם למוצאיהם"

אומר הרב המגיד שיש כאן שתי בחינות - יש מצד אחד התייחסות אל המסעות שנסעו כדי להגיע למקום היעד שזה ארץ ישראל הקדושה, ויש מצד שני התייחסות אל זה שהם יוצאים ומתרחקים מהמקום שהיו שזה ארץ מצרים, ואומר ע"ז משל לאחד שנפטרה אשתו והלך ונשא אשה שניה והיה לו בן מהאשה הראשונה והבן הזה היה לו מאד קשה מהאימא החורגת וסבל ממנה הרבה והיה כבר מצפה ומייחל שיבוא הזמן שיגיע לפרקו וישא אשה וילך לגור בביתו, וגם אביו היה מיצר בצרתו וכבר חיכה שיגיע הזמן שישא אותו ויהיה לו טוב, יום אחד החליט האבא שכבר הגיע הזמן לחפש לו אשה, הלך ונסע לארץ אחרת ומצא שם משפחה טובה עם חותן טוב וגם הבת היתה כלילת המעלות, האבא ישב אצלם וחתמו כבר ביניהם שטר תנאים וקבעו זמן לנישואין, אח"כ האבא חזר לארצו ובא לבשר לבנו שסוף סוף הגיע הזמן המיוחל ועוד כמה חדשים תהיה החתונה, בינתיים קנו והכינו את כל הדברים וכשהגיע הזמן, שכר האבא עגלון שיוליך אותם עם כל החבילות לבית הכלה, כשהם יצאו מהעיר הבן שאל את העגלון כמה כבר התרחקנו מהעיר? א"ל העגלון בינתיים התרחקנו שלשה קילומטר, אחרי כמה זמן הבן שואל שוב כמה עכשיו כבר התרחקנו? אומר לו העגלון עשרה קילומטר, אח"כ האבא שואל עוד כמה קילומטר יש לנו ליסוע כדי להגיע? א"ל העגלון כך וכך, אמר להם העגלון: אני לא מבין לשניכם יש את אותה שאלה אבל מדוע הבן שואל כמה התרחקנו מהעיר, ואילו האבא שואל עוד כמה יש לנו כדי להגיע לעיר? א"ל האבא תראה החילוק ביני לבני שלי הוא: אני הייתי כבר באותו מקום וראיתי את המשפחה של הכלה ואני כבר יודע שהם אנשים טובים וכשהבן שלי יגיע לשם יהיה לו טוב, לכן אני כבר רוצה לדעת מתי נגיע לשם וכבר אראה את הבן שלי איך הוא שמח וטוב לו, אבל הבן עדיין לא ראה אותם והוא לא יכול עדיין לחשוב על הטוב שהולך להיות לו רק הוא זוכר את הקושי שיש לו בבית עם אמו החורגת ולכן הוא שואל כמה כבר התרחקנו מזה.

והנמשל לכך הוא שמשנה רבנו כבר עכשיו ידע והשיג את המעלה הגדולה של ארץ ישראל, אבל עם ישראל עדיין לא ידעו להכיר במעלת הארץ, ומה שהם הרגישו עכשיו זה רק שהם סבלו שנים רבות במצרים וכשהם הולכים במסעות הם הולכים ומתרחקים ממצרים, ולכן כתוב "ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם" - שאצל משה התכלית של המסעות הוא להגיע לארץ ישראל וזה המוצא שיצאו כדי ליסוע ולהגיע לארץ ישראל, ומ"ש אח"כ "ואלה מסעיהם למוצאיהם" - זה מה שהיה מצידם של בני ישראל שעשו את החשבון במסעות "למוצאיהם" - כמה שהם התרחקו ממקום המוצא שלהם שזה ארץ מצרים. (דרש יהודה)

אלה מסעי בני"ב בסיבת אלה אלהיך ישראל לכפר על חטא העגל

או יתבאר בס"ד "אלה" מסעי בני"ב. ר"ל בסיבת עון העגל שאמרו אלה אלהיך ישראל, גרם להם להיות בגלות בסוד אלה מסעי בני ישראל דחויים וסחופים, וכן ארז"ל אין לך דור שאין מקבל פורענות קצת מחטא העגל שנא' וביום פקדי ופקדתי עליהם.

לעתיד לבוא יצאו אל המדבר כדוגמת יוצאי מצרים

כתב רבנו בחיי משה כתב כל המסעות כלן על פי ה', והיה חפץ השי"ת בספור זה לתועלת וכו' ועוד יכלול ספור המסעות תועלת אחרת כי ירמוז לעתיד, שהרי דברי הנביאים כולם מוכיחים שהגאולה האחרונה כדמיון הראשונה, וכשם שיצאו ישראל בגאולה ראשונה ממצרים אל המדבר כן בגאולה האחרונה עתידים שיצאו הרבה מישראל אל המדבר ויעברו במקומות האלה והקב"ה יכלכלם וינהלם שם כמו שעשה לישראל במדבר, והוא שאמר הנביא: (יחזקאל כ, לה) "והוצאתים אל מדבר העמים", והכתוב הזה מדבר לעתיד בגאולה אחרונה.

וכ"כ הראב"ד ז"ל בפירושו על מסכת עדיות (פ"ב מ"ט) ז"ל: וכן לימות המשיח כשיגאל אותם הקדוש ברוך הוא לא יכנסו מיד לארץ אבל יוליד אותם למדבר העמים כנבואת יחזקאל.

מעשה נורא מבעל מגלה עמוקות שקבל על עצמו גלות לתקן ולברר ניצוצי קדושה

אפשר לרמוז ואלה מסעי בני ישראל ס"ת יל"י שם קדוש מע"ב שמות, וכתב רבנו הארי ז"ל כי הוא המעלה בניצוצות העשיה כמו שאיתא בכונת אשירה לה' כי גמל עלי.

ועל ידי ששמרו אות ברית קדש וגם היו ביד משה ואהרן המלמדים אותם דרכי ה', עשו והצליחו במסעות לברר ניצוצות הקדושה, ועם כל זה יצאו לצבאותם דוקא שהיו גדורים בעריות.

ואביא לפניכם מעשה נורא מבעל מגלה עמוקות שקבל על עצמו גלות לתקן ולברר ניצוצי קדושה. כבר בהיותו אברך צעיר לימים, נהג בעל המגלה עמוקות בגיונו עבודה יוצאי דופן, מדי יום היה מסתגר שעות רבות בחדר מוגף בביתו, שם היה עובד את קונו.

אשתו הצעירה לא עלתה בתחילה על טיב גדולתו של בעלה, אך פעם הציצה מבעד לחור המנעול בחדר, שם ראתה את בעלה שוכב בפייטו ידים ורגלים, הוא נאלץ לגלות שבחלל החדר נישא שירת המלאכים אך ביקש ממנה שלא תגלה אוזן איש את מה שענייה רואות, אך באחד הימים נפלט מפיה באזני אביה, כמובן שלא על מנת לגלות. אולם באחד מימי הפורים, כאשר העניק מתנה לכל חתניו לכבוד פורים, ולחתנו בעל המגלה עמוקות העניק מתנה יקרה בהרבה מכפי שנתן לתשעת חתניו האחרים, הללו התרעמו על חותנם, ואז פלט באזניהם - וכי אתם שומעים את שירת המלאכים כמוהו, בשמעם את הדברים פרצו החתנים בצחוק של זלזול, ואז סיכמו ביניהם להפתיע את גיסם המתרברב. למחרת היום, כאשר המגלה עמוקות הסתגר בחדרו, ניסו תשעת הגיסים לפרוץ אל החדר, כדי לחשוף את הגיס המתחזה בקלונו, ולהוכיח כי אין שם לא מלאכים ולא שירה, אך אז אירע אסון נורא כל תשעת הגיסים השיבו באחת את נשמתם לבוראם, והותירו אחריהם תשע אלמנות ועשרות יתומים ברגע אחד, השבר היה נורא. המגלה עמוקות עצמו מיהר לצאת מחדרו, בשמעו את זעקות השבר שעלו מן הבית, כשהבחין באסון הגדול שניתך על גיסיו נשבר לבו בקרבו, ומיד קם וקיבל על עצמו לצאת לגלות כדי לכפר על מותם של גיסיו בעטיו. אף שהדבר נעשה שלא באשמתו, ארז את מטלטליו ומיהר לחמוק מהעיר, כך נדד בין ערים וכפרים, חצה יערות עד ששהה בלילות בין חיות יער, ואף נתקף במחלת עור קשה, שהסבה לו יסורים איומים, הוא קיבל על עצמו את יסוריו, ולא התאונן מאומה, הוא נהג להזהיר אנשים לבל יקרבו אליו פן ידבקו. פעם ניגש אליו במפתיע אדם ענק שהופיע מולו בתוך היער, ואמר לו ביכלתי להעלות מזוור למחלת העור שלך, אך זאת בתנאי שתלמדני את הפרוש במקום מסויים בספר רזיאל המלאך, המגלה עמוקות נתן הסכמתו והלה אכן רפאהו מפצעיו במטה קסם, בעודם מסכמים ביניהם כי יופיע שוב כעבור שנה במקום הזה כדי לקיים הבטחתו לאחר שילמד את הדברים.

ואז נתגלה אליהו הנביא לבעל המגלה עמוקות, ואמר לו: דע לך כי האדם הענק לא היה אלא השטן בעצמו, הוא צריך את הסודות מספר רזיאל המלאך, כי בעזרתם הוא עלול חלילה להחריב את העולם כולו. עצתי לך איפה, אמר לו אליהו הנביא, בהגיע היום והשעה בה סיכמת עמו שיופיע שוב לשמוע את הסודות, תחרוט עיגול באדמת היער, תתייבב במרכו, ותאמר פסוקים אלה ואלה, השטן לא יצליח להזיק לך, ולא יצליח להיכנס לתוך העיגול שתחרוט בקרקעית היער.

ביום המיועד עשה המגלה עמוקות כמצוותו של אליהו הנביא, ואז אכן הופיע הענק לדרוש את גילוי סודות רזיאל המלאך, המגלה עמוקות ניצב במרכז העיגול ואמר את מה שהורה לו אליהו הנביא, כך נמשך הדבר במשך שעות רבות והאישי לא מצליח להתקרב, כך שהמגלה עמוקות קיים את הבטחתו והמניעה באה מהאישי שמולו, עד כי נטו צללי ערב, ואז נעלם לפתע הענק כלעומת שבא.

בסוכות הגיע המגלה עמוקות למקום ישוב, שם התארח אצל בעל הבית אחד, אשר נאות להכניס "הארחי פרחי" שהופיע בעיר בביתו. בלילה ביקש המגלה עמוקות ללון בסוכה, אך מכיון שבעל הבית עצמו לא נהג לישון בסוכה, לכן סירב להרשות למגלה עמוקות לעשות זאת, באמרו שהביא לסוכה כלי כסף יקרים, והוא חושש פן יגנבם ממנו וימלט מהעיר עם השלל הרב בחיקו. המגלה עמוקות ניסה להפציר במארחו, עד שבסוף הגיעו לידי הסכמה, כי בעל הבית ינעל את הסוכה על מסגר ובריה ויפתח לו את הדלת למחרת היום, רק כך ביכולתו להבטיח שלא יגנוב את כלי הכסף מסוכתו, באישון לילה חמקו מספר גנבים לתוך הסוכה מבעד לסכך גרפו את כלי הכסף היקרים מהשולחן, ונגוזו מהמקום כלעומת שבאו. המגלה עמוקות נס באותה שעה את שנתו, ולא חש בגניבה, עד שלמחרת היום נכנס בעל הבית לסוכה, ואז התעוותו פניו בזעם כשהבחין בהעלמם של כלי הכסף, גנב נבזה. התנפל באגרופים קמוצים על המגלה עמוקות, אך המגלה עמוקות הבטיח לו בהן צדקו כי לא שלח את ידו בגניבה, אך בעל הבית לא הרפה ממנו,

הוא היכה בו מכות נמרצות וכמעט שהרגו לולא אמר האורח: בוא עמי לרב העיר לדין תורה, רב העיר שמע את הסיפור, ונטה להאשים את המגלה עמוקות בביצוע הגניבה, אך אז החדיר לרגע את עיניו בבעל המגלה עמוקות שישב למולו, ושאל: האם אינך זה וזה מעיר פלוגית, המגלה עמוקות ניסה בתחילה להתחמק, אך לאחר שהתברר לו כי חותנו התאמץ ככל יכלתו לאתרו ולהשיבו לביתו, ואף הפיץ את ציור דיוקנו בכל ערי ישראל, נאלץ להודות בכך, הוא ראה בכך אות מהשמים כי זמן גלותו הסתיים.

אם תשאל מדוע כל המסעות והגלויות מאז אשר יצאו בני ישראל ממצרים. הטעם לזה: "ביד משה ואהרן" כיון שנעשו ע"י בשר ודם כמשה ואהרן

בספר "מעיינה של תורה" הביא בשם ה"כתנות אור", למעשה כל המסעות של עם ישראל במשך הגלויות מאז שיצאו מארץ מצרים היו מפני שהגאות נעשו על ידי בשר ודם כמשה ואהרן, אבל לעתיד לבא שהגאות תהיה על ידי הקב"ה לא תהיה אחריה גלות, וזה שאמר הפסוק "אלה מסעי בני ישראל" אם תשאל מדוע כל המסעות והגלויות מאז אשר יצאו בני ישראל ממצרים. הטעם לזה: "ביד משה ואהרן" כיון שנעשו ע"י בשר ודם כמשה ואהרן.

עתיד שיהפוך המדבר לישוב ויהיו בו מים רבים ועצים רבים

אמרו חז"ל (מד"ר תנחומא) למה זכו מסעות אלה להכתב בתורה, אלא מפני שקבלו את ישראל במדבר והיו אורחיהם. ועתיד הקב"ה לתת שכר טוב למדבר, שעכשיו הוא יבש וחסר כל, אבל לעתיד לבוא יהפוך המדבר לישוב ויהיו בו מים רבים ועצים רבים. ומכאן ילמד האדם קל וחומר, מה מדבר שאין בו דעת יפרע לו הקב"ה שכרו על שאירח את ישראל, כל המארח תלמיד חכם בתוך ביתו ונותן לו מזון ומהנהו מנכסיו על אחת כמה וכמה שיקבל שכר כפול ומכופל מאת הקב"ה.

מוסר עצום ונורא למדים מכאן. הלא המדבר שקבל את ישראל לאורחים לא עשה זאת במחשבה תחילה ולא היתה לו אפשרות להתנגד לזה, בכל זאת, כיון שסוף סוף באה על ידו לעם ישראל טובה אין הקב"ה מקפח שכרם ופרסם שמתם בתורה להוקיר להם טובה. קל וחומר כשאדם היטיב לזולת בכוונה תחילה וברצון טוב שכרו כפול ומכופל לאין ערוך...

לאיזו זכות אפשר להגיע ע"י מעשה חסד אחד

אמרו חז"ל (מגילה יד): שמונה נביאים והם כהנים יצאו מרחב הזונה ואלה הם: נריה ברוך ושריה מחסיה ירמיה חלקיה חנמאל ושולם, רבי יהודה אומר אף חולדה הנביאה מבני בניה של רחב הזונה היתה. עוד אמרו שם: נתגיירה רחב ונשאה את יהושע בן נון.

כתב הסבא מקלם זצ"ל ("חכמה ומוסר" מאמר ז'): כשרואים דבר זה עומדים משתוממים, היאומן כי יסופר, למה זכתה רחב שהיתה גויה ופרוצה ארבעים שנה! זכתה להיות אשת גדול הדור ממלא מקומו של משה רבנו, אשר העמיד חמה במקומה, והכניס את ישראל לארץ הנבחרת, וכבש ל"א מלכים וכו' וכו'. ולא די בזאת אלא שזכתה להעמיד שמונה נביאים בישראל ואת חולדה הנביאה. על מה ולמה זכתה לכל הגדולה הזאת, ואיך זכתה לזכויות נשגבות אלו?!

זכות אחת עשתה וממנה זכתה לכל הגדולה הזאת! עשתה חסד עם ב' אנשים והחביאתם אצלה בעליה שלא יתפשמ מלך יריחו, ובזה עשתה זכות לכלל ישראל שהיו הם שלוחם, לכן זכתה וקבלה שכר עצום. (להתעדן באהבתך)

כמו שגאל אותנו אז בזכות משה ואהרן כן יגאל אותנו כעת על ידי שני המשיחים משיח בן יוסף ומשיח בן דוד לא על חנם, נכתבו המסעות האלה בתורה, באריכות כה גדולה, כי מזה נקבל נוחם בגירוש הנורא אשר סובלים אנו, בגלותינו הארוכה, ובפרט כעת בגלות ספרד, ונבוא לאמונה שכמו שהציל אותנו אז השי"ת ויצאנו מן המדבר הנורא, כן יגאל אותנו השם, גם מגלות הזה, ולבל יפול לבנו בחשבנו, אשר אין אנו ראויים להגאל, לכן סיים הפסוק ביד משה ואהרן כלומר כמו שגאל אותנו אז בזכות משה ואהרן כן יגאל אותנו כעת על ידי שני המשיחים משיח בן יוסף ומשיח בן דוד.

הצורך להזכיר המסעות גדול מאד, כי הנסים והאותות הנעשים היו אמיתיים לכל רואיהם

כתב מו"ר הגאון האדיר מרביץ תורה בתלמידים מרן ראש הישיבה רבי יהודה צדקה זצ"ל בספרו קול יהודה, בפרשה זו נזכרו כל המסעות שעברו ישראל מיציאת מצרים עד שהגיעו לתחנה הסופית ערבות מואב. המפרשים שאלו, מה היה צורך לכתוב את כל המסעות בפרטות ומה יצא מזה, עיין רש"י שביאר שני ביאורים, אחד להודיע לנו חסדו של מקום, ועוד ביאר שם רבי תנחומא משל למלך וכו'

הרמב"ן הביא משם הרמב"ם ז"ל: הצורך להזכיר המסעות גדול מאד, כי הנסים והאותות הנעשים היו אמיתיים לכל רואיהם, אך בעתיד יהיו דברים בשמועה ויזכבם השומע מאותות בתורה ונפלאותיה העצומות, עמידת ישראל במדבר ארבעים שנה, ומציאת המן בכל יום והם מקומות רחוקים מהישוב ואין טבעיות לבני אדם, כמ"ש (במדבר כ' ה') לא מקום זרע ותאנה וגפן ורימון ואמרה התורה (דברים כט' ה') לחם לא אכלתם ויין ושכר לא שתיתם, וכל אלה אותות במעשה נס נראות לעין, וכאשר ידע הבורא יתברך כי יעבור על אלה האותות מה שיעבור על דברי הימים לא יאמינו בהם השומעים ויחשבו כי כעמידתם במדבר הזה היה קרוב מן הישוב, מקום אשר בני אדם שם, כמו המדבריות אשר ישכנו שם בני ערב היום, או מקומות אשר יהיה שם חריש וקציר, או יש שם עשבים וצמחים למאכל בני אדם, ושיהיה במקומות ההם בארות מים, על כן הרחיק מלכות בני אדם המחשבות האלה וחיזק האותות כולם לזכרון המסעות כדי שיראו אותם הדורות הבאים, וידעו האותות הגדולים איך עמדו בני אדם במקומות ההם ארבעים שנה, יוצא מזה תועלת גדולה לחזוק האמונה, כמו שאמר הכתוב (תהלים קיא' ד') זכר עשה לנפלאותיו חנון ורחום ה', ללמד אותנו לבל ניפול ברוחנו אם ח"ו נעמוד במצבים קשים כי הוא כל יכול להושיענו מצרותינו דרך נס ופלא, כמו שעשה לאבותינו בכל מסעותינו וגלויותינו, עד שנגיע לגאולתנו השלמה על ידי משיח צדקינו, כמו שכתוב (מיכה ז' טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות במהרה בימינו אמן.

מה הצאן למקום הרועה מנהיגן הן נמשכות אחריו, כך ישראל למקום שהיו משה ואהרן מסייעין אותם היו נוסעין אחריהם

כשהיו ישראל נוסעין ממסע למסע, לא מסרן אלא למשה שהוא נאמן, שנאמר בכל ביתי נאמן הוא (במדבר יב, ז) מה הצאן למקום הרועה מנהיגן הן נמשכות אחריו, כך ישראל למקום שהיו משה ואהרן מסייעין אותם היו נוסעין אחריהם, מנין, ממה שקראנו בענין, אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן.

דבר אחר מה ראה משה לכתוב המסעות, משל למלך שהיה בנו חולה והוליכו ממקום למקום לרפאותו, כיון שהיה חוזר לביתו, התחיל אביו אומר לו כאן אכלנו כאן שכבנו כאן חששת בראשך, אמר הקב"ה למשה מנה כל המסעות כדי להודיע היכן עשו ישראל רצונו של מקום היכן שמרו את שבת.

ולא היה משה יודע לכתוב המסעות עד שרמז לו הקב"ה בשני לוחות שהוריד מסיני, שהיה בהם ארבעים ושנים שרטוטין רמז לארבעים ושתים מסעות, ומנין שהסכים הקב"ה על ידו בכך, שכן הוא אומר ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה'.

לתוקף הקליפות אשר במדבר שמם, הוצרכו כל צבאות ה' ששים רבוא כלם ומשה ואהרן וארון הברית

אפשר עוד לפרש במה שנודע שהליכת ישראל במדבר היתה לתיקון גדול - להכניע תוקף הסט"א אשר שם, ולברר את ניצוצי הקדושה אשר שם, וכמו שפירש הרב הקדוש מהר"ר סלימאן אוחנה ז"ל כי לתוקף הקליפות אשר במדבר שמם, הוצרכו כל צבאות ה' ששים רבוא כלם ומשה ואהרן וארון הברית, וזהו שנאמר ויאמר משה קומה ה' ויפוצו אויבך, ומה אויבים היו להם בכל מסע, שהיה משה רבנו אומר כן, אין זה כי אם על הקליפות וכוחות הטומאה שהם אויבי ה', וכמו שתקנו את ארץ מצרים שעשאוה כמצולה שאין בה דגים, כן תקנו את כל המדבר הגדול, וזה שנאמר אלה מסעי אשר יצאו מארץ מצרים ששם התחילו לתקן, כן היה במסעות, והוצרך שיהיה לצבאותם ביד משה ואהרן, שיהיו כל צבאות ה' ומשה ואהרן לתקון הגדול הזה, וזהו על פי ה' כי הוא יודע תעלומות כמה זמן צריך בכל מסע לתקנו.

נקדים אשר שמעתי משם המקובלים, דבקרוא איש יהודי בתורה נביאים וכתובים בעיני האומות וכיוצא, מברר ניצוצות הקדושה, וסמוכות שלהם מדברי הינוקא דאמר חזינן דעמון ומואב מתגרו בכו לפי שהיו עוסקים בעיני עמון ומואב, דעל ידי הקריאה עוד יוציאו לאור ניצוצות הקדושה מהם ומהמונם, ובוה טעם לשבח על - ויכתוב משה, דאם איש ישראל בקריאתו מברר, על אחת כמה וכמה משה רבנו ע"ה בכתיבתו, דודאי משה כותב הוא המוציא לאור כמה ניצוצות הקדושה בכתיבתו ובכוונתו.

תכלית מוצא האדם לזה העולם הוא לנסוע ע"פ ה'

הטעם שנכתבו המסעות שהם מ"ב. לפי שבשם מ"ב ברא הקב"ה את העולם, וכדי שלא תהא הבריאה בזה העולם לבטלה, כי לא נברא העולם אלא בשביל ישראל שנקראו ראשית, לזה היו המסעות מ"ב, והקיפם את כל העולם, לומר שלא נברא אלא בשבילם. וצפה הקב"ה שעתידין ישראל לגלות ולהתפזר בארבע כנפות הארץ, לזה הוליד ששים רבוא ישראל, ומשה ואהרן, וע' זקנים, והארון, והמשכן, והיו חונים ומקימים המשכן ועושים שם קרבן. וכדי שאם יבוא

שם איזה ישראל, שימצא מקום מנוח ויקלוט אותו המקום ולא יקיאנו כי להם נברא. ועוד מוצאיהם למסעיהם, לומר שתכלית מוצא האדם לזה העולם הוא לנסוע ע"פ ה', דהיינו שיהיה צדיק ויתרצה בו הקב"ה, לזה אמר מוצאיהם למסעיהם על פי ה', על דרך - על כרחך אתה נולד וע"כ אתה חי (שפתי כהן).

דרוש א' לימי בין המצרים

בין אדם לחברו ואהבת חברים

אמר ר' אלעזר בא וראה כמה גדולה כחה של בושא שהרי סייע הקב"ה את בר קמצא והחריב את ביתו ושרף את היכלו

דבר פלא מצינו באגדתא דחרבן הבית (גיטין נה: - נח). שמתחילה ומסיימת בענין של מדות. מתחילה היא, אקמצא ובר קמצא חריב ירושלים. דהגם שהפירוש כפשוטו הוא שהשתלשלות ענין החרבן התחיל במעשה זה, שמתוך כך הלשין על ישראל, ועי"ז באו עליהם האויבים, אבל רמז יש בזה, ששחיתות המדות גרמה לחרבן הבית. דכבר אחז"ל (יומא ט:): שהבית השני נחרב בעוון שנאת חנם, וסיפרו לנו חז"ל כאן עד היכן היתה שנאת חנם טבועה בלב ההמון, עד שאחד הוציא מביתו את שונאו בהלבנת פנים גדולה, למרות שביקשו לא לביישו ברבים, והציע לו לשלם הוצאות כל הסעודה, ובלבד שלא יוציא, הרי עד כמה שהיה בזיון זה קשה לו, ובכל זאת גברה השנאה על תאות הממון, וויתר על סכום הגון שהלה הציע לו, ובלבד שיוכל להנקם ממנו ולבזותו ברבים. והחכמים שישבו שם באותה סעודה לא מיחו בו, שתקו ולא אמרו דבר. וזה כאב לבר קמצא ביותר, מדשתקו רבנן ש"מ ניחא להו. איננו יודעים למה שתקו רבנן, ומי היו אותם רבנן דשתקו, יתכן ולא היו התנאים שבאותו דור, וגם סברו שלא יפעלו כלום במחאתם, והוי בגדר מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע (יבמות סה:).

לשה"ר ושנאת חנם

אבל קלקול המדות היה עד כדי כך שבר קמצא בשביל שביזוהו, הלך להתנקם בכלל ישראל, כאנשים נשים וטף חפים מפשע, ונעשה מוסר ומלשין, ועל ידי הלשנתו נמסרו ישראל לשונאיהם, אחז מעשה המן בן המדתא בידו, לדבר לשון הרע על ישראל, ולמסרם להריגה. והטעם כי שנאת חנם ולה"ר קשורים זב"ז, שמתוך שנאה בא ללה"ר, שהרי על בנו אהובו אינו מדבר לה"ר, כי אינו רואה בו פגם, ושוב גורמת לה"ר להרכות השנאה, וכן חוזר חלילה.

ובודאי לא בשביל רשעת אדם א' נחרב הבית, ונהרגו רבבות מישראל רח"ל, וגלינו מארצנו, אלא שחז"ל הראו לנו בזה איך היו פני אותו הדור שנחרב בו בית שני - שנאת חנם ולה"ר, היו בו דברים שכיחים, הלבנת פנים ברבים לא נחשבה לחטא, עד שהחכמים לא יכלו אפילו להוכיח על זה.

ועונות אלה גדולים ועצומים הם, ויכולים לגרום לחרבן. כדאמר ר' אלעזר (גיטין נו). בא וראה כמה גדולה כחה של בושא שהרי סייע הקב"ה את בר קמצא והחריב את ביתו ושרף את היכלו.

והטעם לחומרת העון הוא כמו שמביא החפץ חיים (בהקדמתו) מהזוה"ק שע"י לשה"ר מעוררים את המקטרג העליון על ישראל ח"ו, וכן שנאה והלבנת פנים וכיוצא בהם, כל אלה מעוררים ומקטרגים למעלה רח"ל, עד שמדת הדין מתעוררת, ולא יכלו לעמוד כנגדה.

כמה אנשים מדקדקים בניסוח מברק ולא מדקדקים בכל מלה שמוציאים מהפה

מזן החפץ חיים זצוק"ל ראה פעם את חתנו רבי הירש לוינסון מנסח מברק דחוף ועשה מאמץ לחסוך במלים כדי לחסוך בהוצאות התשלום. החפץ חיים שהתבונן בנעשה, הפיק מכך לקח מוסרי צורב ואמר: תראו עד כמה אנשים מדקדקים בניסוח מברק וסופרים כל מלה ומלה. וכל כך למה, משום שהם יודעים שכל מילה עולה להם כסף. ואם בכסף הבריות מדקדקים כל כך, על אחת כמה וכמה יש לספור כל מלה שמוציאים מהפה, וכ"ש אם זה נוגע לאיסורים חמורים שבתורה, ופוגע גם בממונות ולפעמים גם בנפשות.

רואים שדיבורו של אדם מאוד קובע, ועד כמה צריך האדם לדקדק במלותיו ובאותו ענין מסופר בגמרא (מועד קטן יח.) ששמואל בא לבקר את אחיו פנחס שישב ל"ע שבעה, וראה שצפרניו ארוכות. שמואל סבר שמותר לגזור ציפריים בשבעה, ולכן שאל אותו מדוע אינו גוזרן. אמר לו אחיו: "אי בדידה הוה, מי מזוללת ביה כולי האי?" (- אם לך היה קורה כדבר הזה גם כן היית שואל שאלות כאלו?) מספרת הגמרא: "הוא - היה זה 'כשגגה היוצאת מפי השליט' ואתרע ביה מילתא בשמואל - שמואל נעשה 'אבל' וישב שבעה... כשפנחס אחיו בא לבקרו, תפס שמואל את הציפריים שגזר וזרק אותן עליו. אמר לו: הכל בגללך, וכי אינך יודע שברית כרותה לשפתיים? ממשיכה הגמרא ואומרת, שענין זה של ברית כרותה לשפתיים, למדנו מאברהם אבינו ע"ה, שלפני העקידה אמר אל נערי "שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה אליכם" - הוא דיבר גם על עצמו וגם על יצחק שישבו, ואכן כך היה לבסוף...

רואים שדיבורו של אדם מאוד קובע, ועד כמה צריך האדם לדקדק במלותיו.

יהוא מלך צדיק היה והרג כל נביאי הבעל בחכמה אמנם בסוף ימיו עבד עבודה זרה מדוע?

כמו כן אנו מוצאים בגמרא (סנהדרין קב.). מסופר על יהוא שהיה מלך ישראל אחרי יהורם בן אחאב, שלא היה כמותו. אחאב היה מלך רשע גדול עובד עבודה זרה וכשהוא מת, בנו יהורם התמנה למלך במקומו. אחר כך בא הנביא והכתיר את יהוא למלך, וציווהו להרוג את כל בית אחאב, וכך הוא עשה. אבל יהוא היה צדיק אמיתי ולא הסתפק בהריגת בית אחאב, אלא החליט להרוג את כל נביאי הבעל. הבעיה היתה איך יאסוף את כולם למקום אחד. מה עשה, כתב מודעה גדולה, ובה נאמר בזו הלשון - "אחאב עבד את הבעל מעט, יהוא יעבדנו הרבה". מה שאחאב עבד עבודה זרה - זה כולם ביחס למה שאני יהוא, מתכוונן לעשות. "ביום זה וזה תערך אסיפה גדולה לכל עובדי הבעל. איש בל יעדר!"...

בשעה היעודה הגיעו כולם, ויהוא גם כן הגיע. אמר להם, כדי שלא יכנסו לנו מרגלים, ברצוני שכל אחד יבדוק את העומד לידו שהוא באמת מעובדי הבעל. בדקו ואמרו לו: הכל בסדר. אמר יהוא: רגע, אינני רוצה שיכנסו לנו באמצע אנשים זרים. וצוה לסגור את הדלתות על מנעול, לאחר שנעלו הדלתות אמר: עכשיו כולנו נלכש מדים כדי שנוכל לזהות אחד את השני, לבשו כולם מדים.

אחרי שהכל היה מוכן, סימן יהוא לחייליו, והם נכנסו פנימה ושחטו את כולם.

וממשיכה שם הגמרא ומספרת דבר נורא, שבסוף ימיו יהוא בעצמו עבד עבודה זרה. ואיך קרה שכה התדרדר, מפני ש"ברית כרותה לשפתיים". הוא אמר "יהוא יעבדנו הרבה", הוציא את המלים הללו מפיו - ואכן כך היה! ומכאן למדנו שצריכים לשמור על הפה! אפשר לנקוט בלשונות המשתמעות לשתי פנים, אבל, חס ושלום, לא להוציא את המלה עצמה מהפה. שפתיים הם דבר קדוש, ומלים היוצאות מהפה עלולות לגרום לאדם צרות וייסורים, לא עלינו...

בית ראשון נחרב בגלל ג' עוונות חמורים ונבנה לאחר שבעים שנה. בית שני נחרב בגלל שנאת חנם ועדיין לא נבנה זה כמעט אלפים שנה

כותב הרמ"ע מפאנו - מובא בגמרא (ב"ב ב.) ארבעה אבות נזיקין השור והבור והמבעה וההבער. השור, זה שור שהולך ברגליו ומזיק. הבור, זה בור שאדם השאיר אותו פתוח ללא כיסוי ואדם אחר נפל בפנים. המבעה, מביאה הגמרא שתי דעות - אחד שאוכל, ודעה שניה - אדם שנקרא אם תבעיון בעיו. ההבער, זה אדם שהדליק אש וממנו פרצה אש והלכה לשדות זרים.

ומפרש הרמ"ע - שלושה אבות נזיקין, הביאו את האבא הרביעי. השור הוא חטא העגל. הבור, הוא מכירת יוסף וזריקתו לבור. המבעה, זה המרגלים שדיברו סרה בארץ ישראל. ושלושת אלה, גרמו להבער - לשריפת בית המקדש! השור, זה חטא העגל! והמבעה מה שאמרו בחטא המרגלים "בשנאת ה' אותנו הוציאנו ממצרים". על הכתוב בחטא העגל "ויקומו לצחק" אומר רש"י - לצחק, זה גלוי עריות, כמו שנאמר (בראשית לט יז) 'לצחק בי'. ושפיכות דמים, כמו שנאמר (שמואל ב' ג יד) 'יקומו נא הנערים וישחקו לפנינו', אף כאן נהרג חור. יוצא, שבעוון השור, ביחד עם חטא המרגלים. נשרף הבית הראשון.

ומובא בגמרא (יומא ט) בית ראשון חרב על עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים, והבית השני חרב, על שנאת חנם. בית ראשון נבנה אחרי שבעים שנה. עם ישראל תיקן עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים. מה שהביא לחורבן בית שני היה שנאת חנם. 1945 שנה ועדיין לא נבנה.

האחים זורקים את יוסף לבור

הבית השני נשרף בגלל הבור. הבור - שנאת חנם, וישנאו אותו ולא יכלו דברו לשלום" זורקים אותו לתוך הבור, ונותנים לו לבכות ולצרוח. כאן נולדה שנאת אחים - שנאת חנם! תקופת בית שני מתאפיינת בשנאת חנם, שמעוררת את חטא מכירת יוסף ומביאה את ההבער של הבית השני!

נתבונן כיצד האחים זרקו את יוסף לתוך הבור: - ויקרא יוסף אל אחיו מתוך הבור, ויאמר אליהם - מה עשיתי לכם ומה חטאתי, הלא אנכי עצמכם ובשרכם, ויעקב אביכם, אבי הוא, ולמה תעשו לי הדבר הזה, ואיך תשא פניכם אל יעקב אבינו, והיה צועק אל אחיו מתוך הבור ויאמר - יהודה, ראובן, שמעון, לוי, אחי, שאוני ממחשכים אשר שמתם אותי בו, וראו היום את פני ה' ואת פני יעקב אבי, ואם חטאתי לפניכם, הרי בני אברהם יצחק ויעקב אתם, ואם אתם רואים יתום, תרחמו עליו, ואם רעב יאכילהו לחם, ואם צמא תשקוהו מים, ואיך אתם לא מרחמים על אחיכם, עצם מבשרכם, והיה צועק ובוכה בתוך הבור. וישמעו האחים את צעקתו ואת בכייתו בתוך הבור, וילכו ויתרחקו מן הבור, כדי לא לשמוע צעקתו ובכייתו של יוסף מן הבור.

מגיעה אורחת ישמעאלים, ומרימים את יוסף מן הבור, ומוכרים אותו, והוא יוצא לדרך למצרים. ממשיך ספר הישר ואומר - וילכו האנשים בדרך ויעברו בדרך אפרת, אשר היא קבורת רחל, ויגיע יוסף עד קבר אמו, וימהר ויריץ יוסף אל קבר אמו, ויפול על הקבר ויבכה, ויצעק יוסף על קבר אמו ויאמר - אמי אמי יולדתי, עורי וקומי וראי את בןך שנמכר לעבד ואין מרחם...

ויצעק ויבך יוסף בכי גדול על קבר אמו וידום כאבן על הקבר ממר ליבו. וישמע יוסף קול מדבד אליו מתחת לארץ. בני בני, יוסף בני, שמעתי את קול בכייתך ואת קול צעקתך, ראיתי את דמעתיך, ידעתי את צרתך בני, וייצר לי עליך, ויוסף לי יגון רב על יגוני, ואתה בני, חכה אל ה' והתחולל לו, ואל תירא, כי ה' עמך הוא. הוא יציל אותך מכל צרה. קום בני ולך מצרים עם אדונך, ואל תירא, כי האלוקים עמך. אומרת לו רחל, לך איתם זו גזרת שמים, קבל אותה ולך איתם. התורה לא כותבת, אבל מדרשי חז"ל מספרים לנו, כמה דמעות, הוריד יוסף הצדיק, על מה שעשו לו אחיו ושלחו אותו למצרים.

מעשה מזעזע שבגינו נחתם גזר דין של חורבן בית שני

איתא בגמ' (גיטין נח) אמר רב יהודה אמר רב, מאי דכתיב: ועשקו גבר וביתו ואיש ונחלתו? מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשת רבו, ושוליא דנגרי הוה (תלמיד ועובד של נגר היה). פעם אחת הוצרך (הנגר) ללות (כסף), אמר לו (העובד): שגר (שלח) אשתך אצלי ואלונה (אלווה לך), שיגר אשתו אצלו, שהה עמה שלשה ימים. קדם ובא אצלו, אמר לו (הנגר): אשתי ששיגרת לי לך היכן היא? אמר לו: אני פטרתיה (שלחתי אותה) לאלתר (מיד), ושמעתי שהתינוקות (פרחחים) נתעללו בה בדרך (אנסו אותה). אמר לו: מה אעשה? אמר לו: אם אתה שומע לעצתי גרשה. אמר לו: כתובתה מרובה, אמר לו: אני אלווך ותן לה כתובתה. עמד זה וגרשה, הלך הוא ונשאה. כיון שהגיע זמנו ולא היה לו לפורעו, אמר לו (העובד לנגר): בא ועשה עמי בחובך. והיו הם (העובד וגרושתו של הנגר) יושבים ואוכלים ושותין והוא היה עומד ומשקה עליהן, והיו דמעות נושרות מעיניו ונופלות בכוסיהן, ועל אותה שעה נתחתם גזר דין. עד כאן.

ניתן לראות כי 'הרשע הגדול' במעשה הוא שולית הנגר. במקום להכיר טובה לנגר שלימדו, הדריכו, והקנה לו מקצוע, בוחר הוא בדרך של ערמה לקחת את אשתו ולנשל אותו מרכושו. אולם עיון נוסף בסיפור יגלה ביקורת גם כלפי הנגר השומע לעצה נלוזה זו ומגרש את אשתו בזמן שהיא נמצאת בצרה, וכן כלפי הרעייה המשתפת פעולה עם השוליה.

עולה מכאן שכל המשתתפים אינם נקיים מעוון. מעשה זה מתאר את המצב בשלהי ימי בית שני בהם ההקפדה על מצוות שבין אדם לחברו הייתה בשפל המדרגה. שפלות זו נגזרת דווקא משום שמצד הדין, כולם נהגו כאן כדין. השוליה הרי נהג כדין כשנשא את אשת הנגר רק לאחר גירושיה. גם הכסף שנתן השוליה לנגר כהלוואה לצורך מתן כתובת אשתו, מגיע לו מצד הדין בחזרה. גם שעבוד הנגר כעבד עבור השוליה, נעשתה כדין, שהרי אף אחד לא הכריח את הנגר לגרש את אשתו או ללוות כסף לשם כך.

לכאורה הכל תקין מבחינה הלכתית: הגט כשר, ההלוואה ניתנה כדין וכן חובת השבה. הכל כשר וביחד עם זה הכל רקוב! 'נבל ברשות התורה' יכול להיות גרוע וחמור יותר מעבירה על איסור מפורש, שכן הוא מתלבש באצטלא של צדיק וכשר. 'ועל אותה שעה נתחתם גזר דין'! במעשה הזה, של שוליה דנגרה, הוא ישב ובכה, והיו

דמעות נושרות מעיניו ונופלות בתוך כוסותיהם. הדמעות האלו, עוררו את השנאת חינם של יוסף! הבכי של יוסף, זה היה הדבר של "מכה כפטישי", שעורר את הענין של השנאה והביא לבסוף, לחורבן בית שני. ההוצאה לפועל, היתה על קמצא ובר קמצא!

מדוע יצא שועל מבית קדשי הקדשים

כדאי להביא כאן את דבריו הנפלאים של הגה"ק בעל ה"ערוך לנר" ז"ע:

דהנה, הגמרא בסוף מסכת מכות מספרת, על רבן גמליאל, רבי אלעזר בן עזריה, רבי יהושע ורבי עקיבא, שעלו יום אחד לירושלים בתקופה שלאחר חורבן בית שני. כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם. כיון שהגיעו להר הבית, ראו שועל שיצא מבית קדש הקדשים והיו כולם בוכים ורבי עקיבא מצחק. (הגמרא בהמשך מסבירה שם מדוע רבי עקיבא היה מצחק).

שאל הגה"ק בעל ה"ערוך לנר" ז"ע מדוע דוקא שועל יצא מבית קדשי הקדשים ולא היה אחרת?

ובאמת בתקופת בית ראשון - אומרים חז"ל (יומא סט ע"ב) - חכמי ישראל התפללו לקב"ה על היצר הרע של העבודה זרה שיתבטל מן העולם, וכך אמרו: "הוי הוי! יצר זה של העבודה זרה הוא זה שהחריב את בית המקדש והרג את כל הצדיקים, והגלה את ישראל מארצם, ועדיין רוקד הוא בינינו ומסיתנו לעבוד עבודה זרה? ... הלא לא נתת לנו אותו רק כדי שנקבל שכר על ידו במה שנתגבר עליו. אין אנו רוצים אותו ואין אנו רוצים את השכר הבא על ידו כשנתגבר עליו.

ואכן תפילתם התקבלה, ונפק אתא כי גוריא דנורא מבית קדש הקדשים" - יצא מקדש הקדשים דמות גור אריה של אש. "אמר להם זכריהו הנביא לישראל: היינו יצרא דעבודה זרה" - זהו היצר של העבודה זרה. וצריך להבין מהו פשר ההבדל בין בית ראשון לבית שני, מדוע בבית ראשון יצאה מבית קדשי הקדשים דמות אריה, ואילו בבית שני - שועל? וביאר ה"ערוך לנר": בית ראשון נחרב בגלל ג' עבירות חמורות - גילוי עריות, שפיכות דמים ועבודה זרה. העוונות הללו הן בבחינת אריה, העבירות החמורות שישנן. ליצר הרע היה כח של אריה להחטיא את ישראל בחטאים החמורים ביותר. לכן כשהם התפללו - יצא אריה מבית קדש הקדשים.

אבל בבית שני לא היה אריה, היצר הרע של העבודה זרה הרי כבר התבטל מן העולם קודם לכן. על מה איפוא נחרב הבית? על עוון שנאת חינם, שהוא נמשל לשועל - חיה הכמה וערמומית מאין כמותה. כדי לעורר שנאת חינם בין יהודים, צריך היצר הרע להיות ערמומי כשועל. לבוא אל האדם, מחופש לצדיק עם זקן ארוך, וללחוש באזניו: "מדוע אתה שותק לו, תראה מה עשה לך!" וכשיטען: "אני הרי צדיק ורוצה לוותר", יאמר בצדקנות: "הלא זו מצוה לרדוף אותו!"... זהו שועל. הוא מתחכם ויודע איך ליצור את המחלוקת עד שבסוף תהיה שם שנאת חינם.

אהבת חנם

כתב הרב ראשית חכמה (ענוה פרק חמישי), טעם אהבת חברים על פי הסוד הוא, כי אחר שהוא אמת ומוסכם בפי הכל היות כל הנשמות אצולות ממקום גבוה, צריך שיאהב כל נשמות חבריו במה שהם חלק אלוה ממעל, במציאות שהוא אוהב את נשמתו, וכמו שהאלהות העליון מתיחד תכלית היחוד, וכן הנשמות למעלה אין בהם קנאה ותחרות ושנאה ח"ו, כי המדות האלו הן מדות חיצוניות מהקליפה החיצונית, אבל בקדושה הכל באהבה, וכמו שהארכנו בשער האהבה עיין שם, ואף על פי שאמרו רבותינו ז"ל שבגן עדן תחתון כל אחד נכוה מחופתו של חברו, אין זה מפני השנאה, אלא מתבושש הוא בחשבו שהיה ראוי שגיע הוא למדרגה ההיא, שיאיר בו האור העליון יותר ממה שיש לו, שכל חשק הצדיקים בגן עדן הוא זה, נמצא שהיא קנאה המביאה לידי אהבת השם, ואוהב את חברו, שזכה למעלה ההיא על ידי מעשיו.

והנה מצד ב' דברים צריך לאהוב את חברו, האחד מצד הנשמה, הב' מצד הגוף, ועל ב' בחינות אלו אפשר שאמר הנביא (מלאכי ב' י') הלווא אב אחד לכלנו, הלווא אל אחד בראנו, מדוע נבגד איש באחיו, ופרש"י ז"ל, הלווא אב אחד לכלנו, הוא יעקב אבינו ע"ה, ובדאי בחינה זאת היא בחינה מצד הגוף, שיעקב אבינו ע"ה היתה מטתו שלמה בלי שום ערבוב קליפה, וזכה להוליד י"ב שבטים שהוציאו שבעים נפש, והכל בקדושה שלא יצא שום אחד לחוץ, ולכן אז נבדלו ישראל משאר אומות. אמנם (דברים לב' ט') יעקב חבל נחלתו, כדפירשנו בשער הקדושה ולכן אסור לנו להתערב ולהתחתן עם שאר ע' לשון, וכן פירש בזוהר והעתקנו לשונו בשער הקדושה שאמר: זכאין אינון צדיקיא, גופא דילהון קדישא, נפשא דילהון קדישא, אל אחד בראנו, בראנו מצד הנשמה, כי הבורא יתברך מצד רוחניותו בורא הנשמות,

שהם רוחניות כמותו, כמו שפירש רש"י ז"ל, ג' שותפין באדם, והנשמה משתווה להקב"ה בה' דברים, כמו שפירש בפ"ק דברכות בענין ה' פעמים שנאמר (תהלים קג' א') ברכי נפשי את ה'.

עוד פירשו בוהר כי כאשר ישראל הם זה עם זה באהבה, גורמים למשוך צד הימין והחסד לעולם, דכתיב (ירמיה לא' ב') ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד, ואם לאו ח"ו השמאל גובר, כי השנאה נמשכה מהשמאל, והחיצוני הנמשך מהשמאל, משתלם ונעשה שיעור קומתו שלימה, וזה לשונו: פתח ואמר: אל תאמר אשלמה רע (משלי כ' כב') בא וראה הקב"ה עשה לו לאדם שיתחזק בתורה, וללכת בדרך האמת וצד ימין, ולא לילך בצד שמאל, ומשום שהאנשים צריכים ללכת לצד ימין, יש להם להרבות אהבה זה עם זה כי אהבה היא בחינת ימין, ולא תהיה שנאה זה עם זה שהיא בחינת שמאל, כדי שלא להחליש הימין שהוא המקום שישראל דבוקים בו.

גדול השלום ושנואה המחלוקת שאפילו עובדין ע"א כביכול אין השכינה יכולה לנגוע בהם, שנאמר (הושע ד' יז') חבור עצבים אפרים הנח לו. גדול ענשה של שנאת חנם שהחריבה ירושלים ובית המקדש, וסמך לדבר (איכה א' א').

איכה ישבה בדד העיר ראשי תיבות איב"ה. תניא מקדש שני שהיו עוסקין בתורה וגמילות חסדים מפני מה חרב, מפני שנאת חנם שהיתה ביניהם, ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבירות עבודת אלילים גילוי עריות ושפיכות דמים.

כמה צריך להזהר בענין השלום

בס' ליקוטי תורה לרבינו האר"י בריש פרשת שופטים על הפסוק 'כי יפלא ממך דבר למשפט' מביא מדרש נורא על גודל חורבן הבית, ומבאר כי כל זה נגרם מחמת המריבות והעדר השלום, שהוא היסוד של הכל, ובלעדיו - אין כלום. וז"ל:

כי יפלא ממך דבר למשפט וגוי. אמרו רבותינו ז"ל (בזוה"ח ובמדרשות, על פסוק כרו לי זדים שיחות אשר לא כתורתך) ששאלו מלאכי השרת להקב"ה בשעת החורבן: רבש"ע כתבת בתורתך ושפך את דמו וכסהו בעפר וכאן כתיב ישפכו דמם כמים' 'כי דמה בתוכה' וגו'. כתבת בתורתך: 'אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד' וכאן כתיב: 'הבנים נשחטים' וכו'. כתבת בתורתך: וצוה הכהן ופנו את הבית ופנו את הכתובים וכל כלי מחמדיה להשחית', אמר להם הקב"ה כלום יש שלום בעולם? הואל ואין שלום אין כלום! וכל זה רמזה לנו התורה בפסוק הזה 'כי יפלא ממך דבר למשפט' 'בין דם לדם' - היינו ושפך את דמו וכו'. 'בין דין לדין' היינו אותו ואת בנו כו' כנ"ל. 'ובין נגע לנגע' היינו וצוה הכהן כוי כנ"ל. והתשובה לכל זה 'דברי ריבות בשעריך' שעל ידי המריבות והעדר השלום שבהם גורם לכל זה, ומסיים 'קמת ועלית אל המקום' שע"י ירושלים, עיר שחוברה לה יחדיו, שבה נעשו כל ישראל חברים ועל ידי התורה יתאחדו ויתווך ביניהם השלום.

וכמה צריך להפנים יסוד זה דוקא בימים הללו, כאשר עוון שנאת חנם עומד בעכרנו והזמן מבקש תפקידו, ועל כן יראה כל אחד להתחזק ברדיפת השלום והאחוה בין איש לרעהו ובהתרחקות מן המחלוקת והמריבה.

"אמרת' להעתיק בכאן את המעשה אודות אותה קטטה, על מנת לעורר את הלבבות בגודל הזהירות מן המחלוקת ותולדותיה הרעות. וז"ל ס' עמק המלך (שער טז פרק לד): אחר כך עשה האר"י זלה"ה הסגר אחד לאלו העשרה חברים, ותיקן חדרים להנשים והטף בפני עצמו באותו החצר של בית ההסגר עצמו. ולסוף חמשה חדשים, נפלה קטטה אחת בין הנשים בערב שבת. והנשים הגידו אותה לבעליהן, ונמשך מזה עד שגם החברים נתקוטטו. והרב עליו השלום, תמיד היה מזהיר אותם על האהבה והאחות, שיהיה ביניהם תמיד שלום ואהבה ואחוה, ובאותו היום עברו על דבריו בעוונותינו הרבים. ולעת ערב יצא עם החברים לקבל שבת, וחזר לבית הכנסת סר וזעף, וישב כל זמן התפילה באנינות. ומהר"ר חיים עליו השלום כשראה אותו באותו סגנון נבהל מאוד, כי לא כן היה מנהגו לעשות. לאחר שסיימו הקהל התפילה הלך רבי חיים אצלו, ואמר לו רבינו למה ראיתך כל זמן התפילה הזאת באנינות ובמר נפש, אמר ליה האר"י זלה"ה מפני שראיתי בקבלת שבת סמאל הרשע, ואמר זה הפסוק, 'גם אתם גם מלככם תספו' (שמואל א' יב, כה). מכאן נראה שכבר נחתם גזר דין, בעוונותינו הרבים, ולא נחתם אלא בעבור קטטה שנעשה היום בין החברים, שכל זמן שהיה שלום ביניהם, לא היה לו בית כניסה למקטרג. וכן היה בעוונות הרבים, באותו שנה נתבקש בישיבה של מעלה, מורינו ורבינו עטרת ראשינו, עם חמשה תלמידיו, ועליו נאמר "רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם, אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים". ע"כ.

הרווח של המוות

והנה, על גודל שכרה של הותרנות נוכל ללמוד מלאה אימנו: ידוע, שבאותו הריון שהיתה לאה עתידה ללדת את דינה, היתה בתחילה מעוברת בזכר, דהיינו שהיתה עתידה להוליד את יוסף, אלא שדנה בעצמה ואמרה, שאם אכן תלד בן, אז רחל אחותה תלד רק בן אחד ותהיה פחותה מן השפחות! שהרי האמהות היו נביאות ויודעות שעתידים להיות י"ב שבטים, ולכן התפללה שייהפך לבת וקראה שמה, דינה ורחל ילדה את יוסף במקום לאה. ולכאורה קשה, הרי ידוע לכולנו הסיפור של דינה בתורה, שתפסה שכס בן חמור ובא עליה. וכי זה שכר הותרנות? שיארע ללאה אסון שכזה! אכן, על מנת להשיב על כך נתבונן בפרקי דרי אליעזר (פרק לח) ששם מובא המעשה ע"פ מדרשי חז"ל: **כשבא יעקב לביתו בארץ אחוזתו שבארץ כנען נשכו הנחש. ואיזה נחש, זה שכס בן חמור, שהיתה בתו של יעקב יושבת אהלים ולא היתה יוצאת החוצה. מה עשה שכס בן חמור, הביא משחקות נערות חוצה לה מתופפות בתפים, יצאה דינה לראות בבנות המשחקות, ושללה ושכב אותה, והרתה וילדה את אסנת. ואמרו בני ישראל להרגה, שעכשו יאמרו כל הארץ שיש בית זנות באהלי יעקב. מה עשה יעקב, הביא ציץ וכתב עליו שם הקודש ותלה על צוארה ושלחה והלכה לה. והכל צפוי לפני הקדוש ברוך הוא. וירד מיכאל המלאך והורידה למצרים לביתו של פוטיפרע, שהיתה אסנת ראויה ליוסף לאשה, והיתה אשתו של פוטיפרע עקרה וגידלה אותה כבת. וכשירד יוסף למצרים לקחה לו, שנאמר (בראשית מא, מה) ויתן לו את אסנת בת פוטיפרע כהן און לאשה.**

הנה, רואים שמכל המעשה הזה של שכס בן חמור נולדה אסנת, שהיא ראויה היתה ליוסף לאשה. וידוע, שיעקב אבינו בירך את יוסף ששני בניו הנולדים לו במצרים, אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי, דהיינו שנחשבים כמו שני שבטים נפרדים כל אחד בפני עצמו! הרי לפנינו, שכרה של הותרנות, שלאה ויתרה על שבט אחד במה שדנה בעצמה וקיבלה במקום זה שני שבטים. נמצינו למדים, שמוותנות אף פעם לא מפסידים אלא רק מרוויחים, רק שבשעת הויתור אכן יש כאן נסיון!.

חז"ל אמרו (יומא כג.) 'המעביר על מידותיו מעבירין לו על פשעיו', כי הבה נתבונן היאך יש ביד 'בשר ודם' להעביר על מידותיו, והרי פלוני ירד לחייו... אלא כי באמונתו הינו אומר לעצמו, וכי פלוני הזיק אותי, לא כי, אלא ה' אמר לו קלל... כך נמי יענה לעומתו הבורא, וכי פלוני חטא נגדי, לא כי, אלא יצרו הרע אמר לו חטא... א"כ יש לפטרו מהעונש המוטל על עוברי עבירה.

העפר שמשליכים עליך הוא לטובתך

וידע כי כל הנעשה בעולם לטובתו ול'עלייתו' הם באים. ויובנו הדברים עפ"י 'מעשה שהיה' בסוס נאמן לאדונו, הלה היה עובד יומם ולילה עבור האדון 'כמו סוס', האדון שנהנה מההכנסות שהסוס מכניס ל'אוצרו' בעבודתו המסורה היה מרבה להיטיב עמו כגמולו הטוב, מאכילו ומשקהו ממיטב מאכלי הסוסים, ואף בית מדור ללון העניק לו כראוי וכיאות לסוס שכמותו... עברו הימים והשנים, והסוס החל להראות סימני זקנה, כוחותיו כבר לא עמדו לו, ומזמן לזמן הרגיש הבעה"ב כי 'הכנסות' הסוס פוחתות והולכות, ואילו ה'הוצאות' סביב מאכלו ומשקהו לא פחתו במאומה, וכבר חישב בעה"ב 'לשלחו בגט שחרור' - 'וכל הרוצה ליטול יבוא ויטול'... אבל מחמת הכרת הטוב לא הפקיר את סוסו נאמנו משכבר הימים. עד שביום בהיר הילך הסוס ברחובה של עיר ולרוב זקנותו לא ראה כהוגן ונפל ל'בירא עמיקתא' (בור עמוק) חמישים אמה' ואך בנס נשאר לחיות, עתה עלה בדעת בעה"ב - אכן, עד היום ריחמתי על סוסי הנאמן ולא שלחתי לחפשי - אבל בזו השעה משאירע לו כן מותר לי לקיים בו 'רק לא ירבה לו סוסים' (דברים יז טז), רשם תהא קבורתו... פתח בעה"ב ב'לשם יחוד' לקיים מצוות 'קבורה', נעמד על שפת הבור והחל משליך לתוכו עפר למען יכוסה כל גופו וראשו כדת וכדין... הסוס שעמד בתוככי הבור הביט ממטה למעלה בתדהמה ותימהון על בעליו, מדוע מכסני מר בעפר... והבעלים בשלו - מריק לתוככי הבור שקי עפר בזה אחר זה... ועדיין מביט עליו הסוס בעיניים מלאות פחד ובעתה עד... שראה הבללים כי בכל פעם שהוא משליך עפר לתוך הבור קופץ הסוס לגובהו של בור, וכן יעשה שוב ושוב... מתחילה לא הבין הבעלים לשמחה וריקודין הללו מה זו עושה. עד ש... ראה כי הסוס הולך ועולה מעלה מעלה, עד שיצא מן הבור כשהוא בריא ושלם בכל רמ"ח ושס"ה, או אז הבין כי אף שהוא בא לקברו ולכנסתו בעפר, אבל הסוס השתמש ב'קבורה' זאת להעלות עצמו עוד ועוד על הר העפר שנעשה בבור תחתיות עד שיצא לחפשי לגמרי...

ולדידן, אנא ממך, מנע קולך מבכי בשעה שהנך רואה כי פלוני רוצה ובא לקברך בחיים חיותך... אל תתפעל ממנו, כי חבילי עפר ואדמה שהלה משליך עליך אינם אלא 'הר' להעלותך למעלה להוציאך ולדלותך מבור גלותך ושפלותך.

מהי "שנאת חינם"

וראיתי מבארים הא דאמרו (יומא ט:) שבגין 'שנאת חנם' נחרב בית המקדש, וכי יש מי ששונא את חברו 'בחנם', הרי השנאה באה על זה שהזיק לו או דיבר עליו וכן כל כיו"ב, ואיננה בחנם כלל.

אלא צריך לומר, דהאש הבוערת בפיסת עץ קטנה תכבה תוך רגעים ספורים, כשיוסיפו לה עצים תבער למשך שעה, ובהוספת שמן ועוד חפצים הבוערים תבער האש כמה ימים וכן הלאה. כללו של דבר, כפי רוב השמן שיוסיפו למדורה כן תוסיף האש לבעור. כך ממש היא אש המחלוקת, אם לא יוסיף הלה לענות לו וכדו' תשקע האש מעצמה ותכבה, אך אם זה יענה וזה יצעק ויגרור אחרים וכיו"ב - אזי אי אפשר לידע עד כמה ימים ושנים תמשך המחלוקת. ועל הוספת השמן - הגערות והצעקות אמרו שהוא בחנם, כי אם לא היה מחזיר לו תיכף בכפלי כפלים לא הייתה האש מתפשטת למרחק גדול כל כך.

האדמו"ר מקלויזנבורג זי"ע בליל יום הכיפורים מיד אחר המלחמה הנוראה, ביאר בלשון הכתוב (דברים לב יח-יט) "צור ילדך תשי ותשכח קל מחללך", וירא ה' וינאץ מכעס בניו ובנותיו, צור ילדך תשי - הקב"ה מיטיב לכל ונותן להם חיים פרנסה וכבוד וכו' וכו', והרי הם שוכחים מכל טובותיו של הבורא וממרים כנגד רצונו, על זה מחוללך - מלשון מחול-לך, הקב"ה מוחל על חטאים אלו שבין אדם למקום, אך וירא ה' וינאץ - על מה יתרבה ויתגדל כעסו, מכעס בניו ובנותיו, על זה שמכעיסים ומכאיבים לבניו ולבנותיו, ע"ז אינו מוחל.

בענין הקנאה

מכיון שאחד הדברים הגורמים לפרוד בין החברים היא מדת הקנאה אמרנו לכתוב גם בענין זה. כתב הרב שבט מוסר (פרק יד' כו'), יתרחק בתכלית הרחוק מלהיות מקנא בהצלחת הרשעים בכל משלח ידם וחביבים בעיני ההמון נשים וטף ורשעים כמותם, שקנאה מביאתו לבעוט בכל מה שטרח כל ימיו בתורה ומצוות, לבחור דרך הרע אולי יצליח, גם לא יפתהו יצרו לומר: הנני יושב עמהם, ואיני עושה כמעשיהם, רק להשתתף עמהם בעבור הצלחתם, שכך דרכו של היצר הרע, להתחיל בדרך היתר ולסיים באסור, וזהו שאמר המשורר דוד המלך ע"ה (תהלים א' א') אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים כלומר: והלך בתורת ה' ואשריו לו שלא פתה אותו יצרו הרע לעמוד בדרך חטאים ולישב במושב עם לצים, להשתתף עמהם בעבור הצלחתם אף שלא היה עושה כמעשיהם, כי אם בתורת ה' חפצו דוקא, ואפילו בדוחק ובצער, סופו להצליח ולקיימה מעושר, שיהיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פרו יתן בעתו וכל אשר יעשה יצליח, לא כן הרשעים, שהצלחתם תתהפך כמוץ אשר תדפנו רוח.

וכן הזהיר שלמה המלך, ע"ה (משלי כד' א') אל תקנא באנשי רעה ואל תתאו להיות אתם, כי שוד יהגה לבם ועמל שפתיהם תדברנה, בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן, ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים, הכונה לומר: אל תקנא באנשי רעה, כי לא יפל קנאה כי אם בראות שהם מצליחים, ועם כל זה אני מזהירך, שאל תקנא באנשי רעה, וגם אל יעלה על דעתך להשתתף עמם באמרך: איני עושה כמעשיהם, ואל תתאו להיות אתם בחברה, שאדרבה גיע לך הפסד ולא ריוח, כי כל מה שמבטיחים לך, הבל יפצה פיהם, כי שוד יהגה לבם ועמל שפתיהם תדברנה, לכן החזק במוסר אל תרף (משלי ד' יג') משום כי בחכמת התורה יבנה בית ובתבונה של תורה יתכונן, ובדעת תורה ומצוות חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים, לכן אל יקנא לך בחטאים מסכת הצלחתם, כי הבל הוא ובזמן מועט כי אחרית רע לרשע, וצדיק פרוח יפרח.

הקנאה שורש לכפור בהי"ת ח"ו

וכן נחפשה דרכינו ונחקרה בשלש תועבות אחרות, דתנן (אבות ד' כא') הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם, ופרשו ז"ל סתם - מן העולם הזה ומן העולם הבא, וגם אלו נרמזו בקריאת שמע, ויש לתת עליהם לב בכל יום בעת קריאת שמע, כדי להשמר מהם תמיד. התרחק ממדת הקנאה, כי אין מדה רעה למעלה ממנה, והיא אב לכל העברות ושורש לכפור בבורא, כאיש אשר תעבור עליו רוח קנאה וקנא בחברו, היא מוציאתו מן העולם הזה, שדואג ומצטער תמיד, וסופו יורש גיהנם, כי היא גורמת לאדם לעבור על כל מצוות האמורות בתורה, אם תדקדק יפה, ואם רוח הקנאה יעלה עליך, בראותך את חברך מצליח במעשיו, בגופו ובממונו, ואתה לא כן, עשה זאת איפוא והנצל, שא עניך לשמים ותן כבוד ושבח והודאה לאדון הכל אל אמת, שאינו מקפח שכר שום בריה העושה רצונו, בין רב למעט, כי כפי מעשה האדם, גמול ישלם לו, אמור בלבבך: אולי יש מעשים טובים ומצוות בידי חברי ועושה רצון קונו, ועל כן גם יוצרו עושה רצונו ומשפיע לו טובה, ואני אולי הרביתי לפשוע נגד בוראי, ואיני כדאי, ואם אולת אדם תסלף דרכו על ה' יזעף לבו, (משלי יט' ג') בתמיה, אך תקנא במעשים טובים, ואמרת אעשה כן גם אני, ותיטיב מעלליך

ועשה רצון יוצרך, למען יאהבך ותמצא חן בעיניו, ואם ידעת שאתה צדיק גמור, וחברך המצליח רשע גמור, אל ירע בעיניך על המקרה אשר אתה רואה, אך חשוב בלבבך אפשר שחברך הרשע המצליח עשה שום מצוה, ובהצלחתו משתלם לו גמולו בעולם הזה, (קידושין מ' ב') כדי להיפרע ממנו לעולם הבא על רוב עונותיו, ואני אף על פי שאני צדיק, אי אפשר שלא חטאתי נגד יוצרי, כי אין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, (קהלת ז' כ') ועל אותו חטא הקב"ה יפרע ממני בעולם הזה, למען ינחילני חיי עולם הבא, שהוא עולם ארוך, ומאהבתו אותי מיסרני בעולם הזה, לכלות פשעי ולהתם חטאתי ולכפר עוני, ככתוב (דברים ח' ה), כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מיסרך, וכתוב (משלי ג' יב') את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בן ירצה, ואם גם אתה תצליח, ויש לך די ספוק ברוח וכבוד, אף שאינך עשיר ואין לך רוב בנים כמוהו וקנאת בו, הוי יודע שענשך רב וגדול עונך מנשוא, כי אתה נוהג קלות ביוצרך, ונראה שאתה חכם בעיניך לאמר: לא יתכן דרך השם, והיית רוצה שיהיה מתנהג אחר דעתך ורצונך, אך זאת חשוב: יוצרך ברוך הוא מלך שלטון, ומי יאמר לו מה תעשה, ואין להרהר אחריו, ודי לי על הנשמה אשר נתן בי, וחיים וחסד שעושה עמדי, ועלי להודות ולשבחו על כך, ואין להרהר אחריו ודי לי, ומה תקוה כי ירבה כבוד ביתו, כי לא במותו יקח הכל לא ירד אחריו כבודו, ואין טוב לאדם, כי אם לירא את השם הנכבד והנורא ולעבדו בכל לב, לעשות רצונו במלאו בלי חסרון דבר בכל יכלתו, ולאהבה אותו ולדבקה בו, ככתוב (דברים י' כ), את ה' אלהיך תירא ואתו תעבוד ובו תדבק. כדבר הזה תדבר ליצרך הרע במוצאך אותו.

הקב"ה שורה בישראל כשאין קנאה

ושם (יט' יד'), והקנאה רמוזה בפרשה ראשונה, בפסוק ראשון דקריאת שמע, המקובל בידינו מיעקב אבינו ע"ה, בעת שנסתלק מן העולם צונו וזרזנו על יחוד השם, כדאיתא במסכת ברכות (פסחים נו' א') וכדכתב הרמב"ם ז"ל (ק"ש א' ד') ונרמזו הכתוב, כדכתיב (בראשית מט' ב') הקבצו ושמעו בני יעקב, דקשה מאי הקבצו, הרי אמר להם האספו ואגידה לכם, והרי הם לפניו, אלא פירוש האספו, על הגופות, ואיך שהיו לפניו צוה אותם שיסירו מלבם קנאה ותחרות, כאלו הם איש אחד, נפש אחת, שאם לא יעשו כן, אי אפשר לקבל עליהם יחוד שירצה וישרה עליהם, כדכתב רשב"י דהיינו (איוב כג' יג') והוא באחד ומי ישיבנו, דהפסוק קשה להבין, דהוה ליה למימר והוא אחד, מאי באחד אלא רוצה לומר: הוא יתברך אינו שורה כי אם בישראל ביחוד לב אחד בלי קנאה, דוגמת מלאכי השרת דכתיב בהו כלם אהובים וכלם מקבלים עליהם עול מלכות שמים, ואמרו באבות דרבי נתן (יב' ו') המלאכים מכבדים זה לזה, וכל אחר אומר: פתח אתה, שאתה גדול ממני, וזהו לשון שמע, שאמרו המקובלים שהוא לשון קבוץ, כמו (שמואל א' טו' ד') וַיִּשְׁמַע שאול את העם, וכל אחד בעת קריאת שמע מיחד לבו עם כל עדת בני ישראל ומדבר אליהם, שמע ישראל, כולנו באהבה וקשר לב אחד, בלי קנאה ושנאה, ועתה אנו מקבלים יחוד אלהינו עלינו ואומרים: ה' אלהינו ה' אחד, עכ"ל.

המקנא חומס בנפשו

ועוד כתב (לז' יז') גם הקנאה מדה פחותה היא, באה מגריעות הנפש, שאם הוא מקנא ביופי של אדם או בגבורתו או בעשרו, אינו חפץ במה שגזר עליו הקב"ה, והמקנא חומס נפשו, כי הוא מתאבל תמיד ושכלו מתחסר מרב קנאה הטמונה בו, ואין לבו פנוי ללמוד ולהתפלל בכונה ולעשות מעשים טובים, ולכן חכמי ישראל היו מתפללים לא תהיה קנאתנו על שום אדם, ולא קנאת אחרים עלינו, ומי שהוא אוהב שלום, מבטל ממנו הקנאה והתאוה והכבוד, דכיון שבכל אות נפשו אוהב שלום, מתרחק משלש אלה כבורח מן הארי ומן הנחש, וכן מתרחק מכל מדות המגונות הגורמים הרחקת השלום, ומשתרש בכל מדה טובה ונאה, כי הוא סבה לקרב השלום עם כל אדם.

אוהב שלום ורודף שלום

כתב בספר ארוכה ומרפא לרבי הלל דוד סתהון זצ"ל, בכלל מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך, הוא לשים שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו, תנן (אבות א' יב') הלל אומר הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, כתיב ביה באהרן (מלאכי ב' ו') תורת אמת היתה בפיהו ועולה לא נמצא בשפתיו בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון. אמרו חכמים (אבות דרבי נתן יב') כשהיה אהרן מהלך בדרך פגע בו באדם רשע, ונתן לו שלום, למחר בקש אותו האיש לעבור עבירה אמר, אוי לי היאך אשא עיני אחרי ואראה את אהרן, בשתי ממנו שנתן לי שלום, נמצא אותו האיש מונע עצמו מן העבירה, וכן שני בני אדם שעשו מריבה זה עם זה הלך אהרן וישב אצל אחד מהם, אמר לו בני ראה חברך מהו אומר, מטרף את לבו וקורע את בגדיו, אומר אוי לי היאך אשא עיני ואראה את חברי, בשתי הימנו שאני הוא שסרחתי עליו, והוא יושב אצלו עד שמסיר קנאה מלבו, וכשנפגשו זה בזה, גפפו ונשקו זה לזה, לכך נאמר ויבכו אותו כל בית ישראל, אנשים ונשים. אבל במשה שמוכיחן בדברים קשין,

נאמר ויבכו בית ישראל את משה. ועוד, כמה אלפים היו בישראל שהיו מהלכין אחר מטתו של אהרן, שנקראו אהרן על שמו, שאלמלא אהרן לא באו לעולם, שהיה משים שלום בין איש לאשתו ומזדווגין זה עם זה, והיו קורין שם הילד על שמו (תנא דבי אליהו רבא לא), וכן היה עושה אהרן הכהן, שהיה מתכוין ועושה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, ובין ישראל לחכמים, ובין חכם לחבירו, ובין ישראל לחבירו, ובין איש לאשתו, ועליו הוא אומר (ישעיה ג') אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו, ועליו נאמר (ישעיה נו') כה אמר ה' שמרו משפט ועשו צדקה, הקב"ה שהוא בוחן לבות וכליות, היה אומר לאהרן, אתה נתכוונת לטובה ועשית שלום ביני ובין ישראל, אני מוציא ממך בנים שמכפרים על ישראל בכל שנה ושנה ביום הכיפורים, וקורין עליהם שלום ככל יום ויום, ויאמרו להם (במדבר ו') יברכך ה' וישמרך, יאר ה' פניו אליך ויחנך, ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום.

זהירות בכבוד הזולת

פעם ערך הברון רטשילד 'קידוש' לכבוד ה'שמחה' שהייתה במעונו, אל הקידוש הוזמנו הרבה מבני ישראל בראשות מאורי וגדולי הדור דאז, ויהי בהיכנסם לאולם הגדול לא מצאו על לשולחנות הערוכים רק יין וגביעים לקדש בהם - ולא ידעו כיצד יקדשו, שהרי 'אין קידוש אלא במקום סעודה' (פסחים קא). כיצד יקדשו מבלי 'מזונות על השולחן... והנה הופיע הברון במלוא הודו ותפארתו ולידו ישב הגאון הגדול רבי חיים עוזר זצוק"ל, נטל הבארון את הגביע בידו קידש על היין בברכת בפה"ג, ולאחמ"כ בירך 'בורא מיני מזונות' על הגביע ואכלו. ונתברר לכל כי הגביע הוא בעצמו 'בר אכילה' והוא ה'מזונות' כדי לצאת ידי קידוש במקום סעודה, לאחמ"כ כיבר הברון את הגר"ע שיקדש על היין, הגר"ע מילא את ה'כוס' נטלו בידו והחל מתעמק במחשבותיו למשך זמן, עד שפתח וקידש עליו, ובירך בורא מיני מזונות על הכוס ואכלו... משיצא שאלוהו מקורביו, ילמדנו רבינו, במה התעמק כשהחזיק בגביע בידו ולא קידש מיד... ענה הגר"ע, נתעוררתי לחשוב כיצד אחזיק מזונות בידי ואקדש על יין, והרי את הפת יש לכסות 'שלא יראה הפת בושות' (עיי' או"ח רעא ט) ואף אם ב'מזונות' רבו המנהגים, מ"מ כשהנני אוחזם בידי וודאי יש לחשוש שלא יראו בושתם, שוב חזרתי לחשוב, אם לא אקדש יתבייש הברון ראטשילד, על כן אמרתי - מוטב שיראה ה'מזונות' בושתו ולא רטשילד (קובץ 'ישורון' שנת תרע"ב)

ולא תשא עליו חטא - מעלת התוכחה בנחת

ראיתי סיפור איך על ידי תוכחה באופן ראוי אפשר להעלות אנשים על דרך המלך. רבי ברוך ידלר סיפר על תוכחה שהולידה אהבה לתורה ומצוותיה. פעם שכב רבי ברוך בבית חולים ומיטה על ידו היה יהודי, חילוני גמור קיבוצניק, והנה יום אחד באו לבקר משפחתו וכולם היו חרדים לכל דבר בחורי ישיבות נערי חמד. רבי ברוך המתין וחיכה לשעת כושר ואז כשהיו לבד הוא שאל את שכנו איך קרה כדבר הזה שכל יוצ"ח חרדים? ענה אותו יהודי וסיפר אני התגוררתי בקיבוץ. שבת אחת יצאתי עם רעייתי לטייל לכיוון ירושלים הגעתי עד כיכר השבת שם עמדו ילדים וצעקו שבת!!!! יצאתי אליהם והם ברחו. נכנסתי שוב לרכב הם הגיעו שוב ולא נתנו לי לנסוע, כך הלוך חזור. יצא אלי איזה רב מאחד הבניינים ואומר לי אתה רואה שזה לא הולך, אולי תכנס אלי הביתה תשתה ותאכל משהו, תנוח מהדרך עד שתגמר שבת, כי אחרת תאלץ להאבק כאן הלוך חזור בלי שאף אחד ינצח... הוא אמר דברים של טעם, עלינו אליו הביתה, התיידדנו אני ורעייתי יחד עמו ועם רעייתו, אח"כ ביקרנו עוד פעם פעמיים ועוד ועוד. לימים קיבלתי שילומים מהנאצים, עליתי יחד עם רעייתי לגור בירושלים, אמנם אני לא חזרתי בתשובה אבל הילדים שלי שכ"כ נהנו מהחיים החרדים שראו אצל הידידים שלנו, חזרו בתשובה ואני לא הפרעתי להם.

גדול השלום

אמר רבי שמעון בר יוחאי גדול השלום שכל הברכות כלולות בו, דכתיב (תהלים כט' יא') ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום, חזקיה אמר תרתי, חזקיה אמר גדול שלום, שכל המצות כתיב בהו (שמות כג' ה') כי תראה כי תפגע (דברים ב' טו') כי יקרא, אם באת מצוה לידך אתה זקוק לעשותה, ברם הכא (תהלים לד') בקש שלום ורדפהו, בקשהו למקומך, ורדפהו למקום אחר, ובאבות דרבי נתן רבי שמעון בן אלעזר אומר, אם יושב אדם במקומו ושותק היאך ירדוף שלום. אלא יצא ממקומו ויחזור בעולם וירדוף שלום בישראל.

שלם בקברו בזכות מסירות נפש לזולת

סיפר המגיד הירושלמי הגאון ר' שלום שבדרון זצ"ל. לפני השלטונות בפולין, הונחה תוכנית לסלול כביש לאורך כל הגבול בין גרמניה ופולין, ובית העלמין של עיירת קלאבוצק היה על הגבול, לכן גזר השלטון להעביר את בית הקברות היהודי הישן למקום חדש.

כל השתדלות היהודים אצל השלטון לבטול תוכניתם לא נשאה פרי, לא נותרה ברירה אלא לגזור תענית ציבור בבתי כנסיות של העיר שם התאספו זקנים ונערים אנשים נשים וטף, להתפלל לפני שוכן מרומים. למחרת ירדו תושבי העיר עטופי יגון לבית החיים, ים של דמעות שפכו מתוך בקשת מחילה, והחלו בהעברת הקברים.

בשעה שכבר עמדו להוציא עצמותיהם של הקברים האחרונים, פגשו בתמונה מחרידה. מאד, באחד הקברים הבחינו בארון כמו חדש, כאילו זה עתה נגזו בארץ ובתוכו גוף טרי כאדם ישן עטוף בתכריכים, ועליו גלימה שחורה

של כמרים עם עניבה...

אנשי החברה קדישא שלחו מיד לקרוא לרב העיר, וגם הוא השתומם מהמראה המרעיד וביקש לחפש בפנקסי העיר הישנים, חיפשו ולא מצאו דבר. עפ"י פקודת הרב נערכה מיד לוויה עבור המת - בכבוד גדול. **הרב**, באופן פרטי, התענה והתפלל כי יענו לו מן השמים בענין מת פלאי זה, ואכן לא עברו ימים עד שנתגלה אליו המת בחלום הלילה, וכה היו דבריו.

הייתי בעולם לפני כמאה שנה, איש פשוט הייתי, ללמוד לא יכולתי, ומשום כך יקדה אש בקרבי - באהבה לכל יהודי, כל ראשי ומוחי, כוחותיי וממון השקעתי לעזור לזולת ובפרט במצות "הכנסת כלה", ימים שלמים הלכתי כדי לדפוק בדלתי נדיבים ועשירים במטרה להשיא בני עניים יתומים ויתומות, להשיג צורכיהן על הצד הטוב ביותר.

נערה יתומה בת 30 היתה בעיר, יתומה מסכנה באופן מיוחד, כי לא היה מי שהתעניין בה, היא עבדה לפרנסתה ובקושי הרויחה עבור לחם וצרכיה החיוניים. ועד כמה שטרחתי גם עבור שידוך בשבילה לא נמצא דבר מתאים עבורה.

במקביל הגיע אז לעיירתנו בחור שהיה בגילה, ולפרנסתו עסק בעיקר בשאיבת מים, הצעתי לבחור את הנערה היתומה, הסברתי לו כי נכון שהיא מרת נפש, אך רק בגלל שאינה נשואה, והלא היא תמימה וכשרה, הבטחתי לו מכיסי נדוניה בסכום 50 זהובים "כדי שתוכל להשקיע בעסק ולהרוויח פרנסה בקלות".

הוא צחק "בעד יתומה זו 50 זהובים לא נחשבים לכסף, אם תניח לי על השולחן 300 זהובים פולנים ארצה לשמוע מהשידוך". אמרתי לו כי אלך לנסיון בזמן קצר בבתי הנגידים ואשתדל להביא סכום הגון אך דע לך כי יותר ממאה זהובים לא אוכל לאסוף".

הבחור התייצב בתקיפות "כל עוד לא תניח לפני 300 זהובים שלמים, לא אשתדך עם היתומה!".

לא התייאשתי. שבועות מלאים הסתובבתי בכל העיירה, ואכן הצלחתי, בקושי רב, לגייס 150 זהובים, הייתי שקוע במחשבה איפה אוכל לגייס את שאר הכסף, אחרי שכבר הייתי בכל בית ובית בעיירה.

בתוכנו בעיירת קלאבוצק התגורר בעל בית עשיר, בעל בית חרושת לתפירה, גביר גדול אך קמצן אדיר, שום עני לא הצליח להוציא ממנו אפילו פרוטה, שנים רבות. עניים וגבאי צדקה לא דרכו על מפתן ביתו. נצנץ במחשבתי רעיון, מי יודע, אולי הפעם אצליח להשיג ממנו משהו. בלי לחשוב על חרפות ובשוות שיהיו מנת חלקי צעדתי במהירות לכיוון הבית, ועד שחשבתי, הנה עמדתי ליד פתח הטירה שלו ואני מושך בפעמון. יצא לקראתי אחד ממשרתיו, ולבקשתי הכניסני פנימה - לבעל הבית.

כאשר רק ראה אותי, קרא אלי בטון גבוה, "איי, איי יענקל, האוכל לדעת לאיזה עסק באת אלי?" התחלתי לדבר בדמעות בעיניים על הטרגדיה של היתומה, וכבר הסתובבתי בכל העיירה ולא עלה בידי לגייס יותר מ-150 זהובים, אני מבקש ממך אדון נכבד, הלא גם אתה מאחינו בני ישראל, הענק לי סכום כזה רק בתור הלואה, ואני מבטיח לך כי אפרע בזמן קצר עד הפרוטה האחרונה.

"**שמע** נא יענקל, "קרא בבת צחוק על פניו", הנה כאן מונח מעיל של כמרים ועניבה שחורה שיש לי למכור, אם תלכש את המעיל ותסתובב כך בכל רחובות העיירה מבוקר עד ערב, אני מבטיח לך את כל סכום הכסף במתנה גמורה..."

כדי להציל בת ישראל, החלטתי לתת הסכמה מלאה להצעתו. כמובן שלמחרת כל העיר היתה כמרקחה ("די גאנצע שטעטל האט געקאכט ווי א קעסל"), נערים וזקנים התאספו לראות את ר' יענקל מסתובב במעיל כמרים, "ר' יענקל יצא מדעתו" יצאה השמועה, לילדים ולליצנים היתה "פרנסה טובה"

משכו בעניבתי, עשו ממני ליצנות ומכל הצדדים נזרקו מילדים, קליעי אבנים בלווי צעקות: הנה הכומר החדש הולך. את היסורים והבזיונות קיבלתי באהבה. כך הסתובבתי עד הערב. ואז פניתי לבית ה"קמצן" שהוכרח בלית ברירה לספור סכום של 150 זהובים פולנים נוסף לזה ביקשתיו: אבקש מכבודו כי יעניק לי גם מעיל זה עם העניבה, הוא נאות לבקשתי.

לפני הסתלקותי מהעולם, ביקשתי לקרוא לחברא קדישא, מסרתי להם "מלבוש" זה ובקשה: "לאחר מותי להלבישני בבגד זה על התכריכים" אמרתי בליבי כי מלבוש זה יאיר לפני דרכי בני"ד של מעלה - כיון שעל ידו התביישתי מאד כדי להציל בת ישראל. אנשי החברא קדישא מילאו בקשתי בדיוק.

כאשר הגעתי לעולם העליון, מלאכי חבלה פינו דרך. ומעיל זה שימש למליץ יושר במשפטי לכות, ליהנות עם הצדיקים מזיו השכינה, גם הגוף שלי טמון כמאה שנים בקבר, שום רימה וריקבון לא שולט בי, כי המעיל משמש עבורי למגן הן לעולם הזה והן לעולם הבא.

"עולמך תראה בחיידך" (ברכות דף יז) השטמ"ק מבאר כי אדם המגיע לשיא בעולם הזה, יכול לטעום כאן מההוא עלמא... וזו כוונת הברכה "עולמך תראה בחיידך" והדבר נרמז כאן - לחיות על הארץ ימים שמימיים. כימי השמים על הארץ!. אם זוכים לעשות מה שה' רוצה "כי באלה חפצתי נאום השם".
ה' יעזרנו על דבר כבוד שמו.

דרוש ב' לימי בין המצרים

החובה להתעורר ולהכנע לפני הי"ת

אמרו חכמים שהכרוכים שהיו בקדש הקדשים, מתחילת עשייתן היו פניהם איש אל אחיו מדובקים זה בזה ואחוזים ומחבקים זה את זה דוגמת חיבת זכר ונקבה האוהבים זה לזה, סימן שהקב"ה אוהב את ישראל.

ובשעה שהיו ישראל עולים לרגל, מגללים להם את הפרוכת ומראים להם את הכרוכים שהיו מעורים זה בזה, ואומרים להם: ראו חיבתכם לפני המקום - כחיבת זכר ונקבה.

ועוד אמרו חכמים, שבזמן שאין ישראל עושים רצונו של מקום, הכרוכים הופכים את פניהם לבית דרך נס ואינם מעורים זה בזה, להראות שאין חיבתם לפני המקום כבתחילה.

ואמרו חכמים עוד: 'בשעה שנכנסו נכרים להיכל, ראו כרוכים המעורים זה בזה, הוציאום לשוק ואמרו: 'ישראל הללו שברכתם ברכה וקללתם קללה - יעסקו בדברים הללו? - מיד הזילום, שנאמר (איכה א): כָּל מְכַבְּדֵיהֶּם הַזִּילוּהָ פִּי רְאוּ עֲרוֹתָהּ.

והרי לא נחרב בית המקדש, אלא על שלא עשו ישראל רצונו של מקום, וכיצד מצאו האויבים באותה שעה את הכרוכים מעורים?

יש אומרים שגם זאת פורענות היתה באותה שעה, שעל ידי כן 'נגלה קלונם' של ישראל בעיני מכבדיהם שחשדו את ישראל שעוסקים במעשה שטות ואינם יודעים עד היכן גדולה חיבת המקום לישראל:

ויש אומרים, שאף על פי שבעיני האויבים היה זה קלון ישראל, אולם כלפי ישראל בינם לבין המקום, היה זה סימן שבשעה זו לאחר שנשרף הבית וה' פלה חמתו על העצים והאבנים שבמקדש, אותה שעה חזרה האהבה שבין ישראל לאביהם שבשמים להיות כבתחילה, דוגמת חיבת זכר ונקבה.

וכך אמרו חכמים: 'מזמור לאסף, אלקים באו גוים בנחלתך (תהלים עט) - לא היה המקרא צריך לומר אלא 'בכי לאסף', 'נהי לאסף', 'קינה לאסף' - ומהו אומר מזמור לאסף? - אלא משל למלך שעשה בית חופה לבנו וסידה וצירה, ויצא בנו לתרבות רעה. מיד עלה המלך לחופה וקרע את הוילאות ושבר את הקנים. ונטל פדגוג שלו (מחנכו של הבן) אבוב של קנים והיה מזמר. אמרו לו: המלך הפך חופתו של בנו, ואתה יושב ומזמר?! אמר להם: מזמר אני שהפך חופתו של בנו ולא שפך חמתו על בנו. כך אמרו לאסף: הקב"ה החריב היכל ומקדש - ואתה יושב ומזמר! אמר להם: מזמר אני ששפך הקב"ה חמתו על העצים ועל האבנים ולא שפך חמתו על ישראל.

"כי לא יחפוץ ה' במות המת כי אם בשובו וחיה" וכל החורבן היה על שלא חזרו בתשובה וא"כ אנחנו מחוייבים להתעורר ולעשות תשובה.

כי אם היה הבן מתכופף מתחילה פעם אחת להרים את המטבע מעל פני האדמה, הרי היה מונע מעצמו עמל וטורח

סיפר הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע עובדא שהוא עצמו היה עד לה, אב ובנו עניים ודלים פסעו יחדיו, וזמן רב לא בא אוכל אל פיהם, לפתע הבחין האב במטבע של זהב הנוצצת על פני הקרקע, ביקש האב מבנו שיתכופף וירים את המטבע, ובו יקנו דבר מאכל לסעוד את נפשם הרעבה, אך הבן סירב באמרו שאין כוחו במתניו להתכופף עדי ארץ, אשר על כן התכופף האב בעצמו, הרים את המטבע וקנה בו שלושה עשר תפוחים, ורצה לתת אותם לבנו בעבור תחיה נפשו בהם, אך הבן טען לעומתו - מכיוון שלא אבה לשמוע לקול האב אין הוא זכאי לשבוע מטוב התפוחים, אך האב שראה ברעבון בנו, נענה ואמר לבנו שהוא ממהר לדרכו, לכן מקדים הוא לילך לפניו, והבן יבוא אחריו.

בכל עת שעבר עוד כברת דרך השליך האב ארצה תפוח אחד, וכך 'מצאם' הבן שהלך לאחוריו, ונפשו הרעבה לא יכלה עמוד, התכופף הבן ניקה את התפוח מטינוף העפר, ואכלם להשקיט רעבונו העז, וכך מצא את כל הי"ג תפוחים ואכלם.

ואמר הרה"ק ר' צדוק שמעשה זה לימדו לקח רב לעבודתו יתברך כל ימי חייו, כי אם היה הבן מתכופף מתחילה פעם אחת להרים את המטבע מעל פני האדמה, הרי היה מונע מעצמו עמל וטורח - לכופף עצמו שלושה עשר פעמים ובכל פעם לשטוף התפוח מטינוף, והאמת היא, שהרבה לימודים ישנו בסיפור זה המתפרש לע' פנים שבכפיפה אחת חוסך האדם מעצמו כפיפות ויגיעות רבות לאחר זמן, אך לענייננו אנו נסיק מסיפור זה לענין המחלוקת עד כמה שווה לו לאדם להתכופף ולהכניע עצמו פעם אחת בתחילת המריבה, וממילא לא יצטרך להתכופף ולהתאמץ לאחר מכן פעמים רבות ומרובות.

ומבשרי אחזה, כמו חמשת אצבעותיו של אדם, שבגובהם אינם ישרים, אך באם הנם מכופפים הרי הם מיושרים, כי על ידי שמתכופפים כל ההדורים מתיישרים. אם אדם מתכופף להי"ת וסר מתאוותיו מימלא הכל מתיישר.

ירידתה של מלכות אדום ע"י חורבן תאוות בעוה"ז

סופה של המלכות הרביעית אינו דומה לסופן של כל המלכויות האחרות, וכך איתא במדרש (ויקרא רבה, שמיני, פרשה י"ג):

"ואת החזיר זו אדום; והוא גרה לא יגר שאינה גוררת מלכות אחריה. ולמה נקרא שמה חזיר שמחזרת עטרה לבעליה הדא הוא דכתיב (עובדיה א'): ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה".

מלכות אדום "אינה גוררת אחריה מלכות אחרת", מאחר וכח שליטתה הוא עד לסוף הנהגת העולם הזה עד ימות המשיח, כמבואר לעיל. "ומחזרת עטרה לבעליה", כלומר, מלכות משיח צומחת ומתגלה מתוך מלכות אדום, שעל ידי חורבנה של מלכות אדום עולה ומתגלה מלכות שמים "והיתה לה' המלוכה". חורבנה של אדום יבוא רק על ידי חורבן העוה"ז. כאשר מביא הקב"ה את העולם למצב שיסודות חיי העולם הזה יתמוטטו: השלוח תתערער, חיי הפרט יהפכו לחיי דאגה, פחד ויסורים, וכל העולם כולו יעמוד תחת אימת הרס וחורבן, אז יתגלה לעין כל, שהתרברבותו של האדם וגאותו על התקדמותו בכיבוש הבריאה, כביכול, מביאות רק לאבדון; אז יכירו את ההעדר וההפסד שבחיי העולם הזה כשהם מרוקנים מכל תוכן רוחני, המובילים רק לכלייה ואבדון. כשיתיאש האדם מלהשיג רצונותיו ותאוותיו, אז יתגלה אורו של משית "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו", ותיראה ירידתה וחורבנה של מלכות אדום לעין כל. כך הורונו חז"ל (סנהדרין צ"ח): "משיח יתיב אפיתחא דרומי" (בשער העיר: בסוף העיר מהר"ל, נצח ישראל פרק כ"ח, וע"ש), שמקום התגלותו של משיח הוא במקום ההעדר של אדום בסופה: כי רק על ידי השגת ביטול ואפסות העולם הזה, מסוגלים בני אדם להתרומם ולראות במבט רוחני, ותתבטל מלכות אדום, ואז יתגלה אורו של משיח.

זה ביאור מה שהבאנו לעיל, שירידת אדום תהיה על ידי בחינה עליונה שמעל לעולם הזה, בחינת בית המקדש, שהוא המבט הרוחני, אשר האדם יוכל להתעלות אליו אחרי שהקב"ה יערער את חומריות העולם הזה, ותתגלה אפסותו לעיני כל. זהו ביאור אמרם ז"ל שבתשעה באב נולד המשיח, היינו שחורבן בית המקדש, שממנו התפשטו שאר החורבנות, עד התמוטטות יסודות העולם הזה, הוא שיביא לבסוף לידי גילוי אורו של משיח. נמצא שבצעם החורבן כבר טמונים גרעין הגאולה ואורו של משיח. (מכתב מאלה"ה)

ולא יראה בך ערות דבר

באחד מהאסיפות הגדולות שהשתתף בה הגה"ק ה'חפץ חיים' ועוד הרבה אדמו"רים ורבנים (בווינא אלול תרפ"ג) הכינו עזרה גדולה כ'עליה' וקומה שניה עבור הנשים... והנה כשנכנסו לשם משמשי הרה"ק ה'אמרי אמת' זי"ע אמרו שרבים לא ייכנס לאולם עד שיתקינו למעלה יריעות וילון לכיסוי כראוי, ונתעורר ויכוח גדול בין הנאספים, כי היו רבים שענו כנגדם שעזרת הנשים גבוהה מספיק ואי"צ גם מחיצה... לבסוף נמנו וגמרו לשאול את ה'חפץ חיים' וככל היוצא מפיו כן יעשו. לאחר ששמע את דברי שני הצדדים אמר ה'חפץ חיים', אכן, מצד הדין, מותר לשבת כאן מבלי מחיצה, אמנם כיון שבאים כאלה המבקשים להחמיר בזה חייבים אנו להיענות להם, ולהתקין את היריעות. באמרו, התדעו, מהו האסון הגדול ביותר שיכול להיות לכלל ישראל ח"ו - שהקב"ה יעזוב אותנו רח"ל, שהרי כל זמן שהוא יתברך אתנו אזי גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי' (תהילים כג ד), אבל אם חלילה יעזבנו הבורא, הרי הסתרת פניך הייתי נבהל' (שם ל ח)... המשיך ה'חפץ חיים' ואמר, מה גורם שהקב"ה יעזוב את כלל ישראל - כדכתיב 'ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך', אם כך, כל הידור שאפשר לעשות ב'ולא יראה' הכל כדאי, כדי שלא יהיה 'ושב מאחריך', שהרי אנו זקוקים לעזר השם יתברך, על כן עלינו להחמיר. מעשה זה סיפר כעד ראיה פעמים הרבה הגאון רבי אברהם קלמנוביץ זצ"ל נשיא ישיבת מיר.

הוסיף בנו הג"ר שרגא משה זצ"ל, הח"ח חידש בדבריו חידוש גדול,

שלא תאמר, שהקב"ה או נמצא אתנו או שלא נמצא אתנו, אלא יש בזה מדרגות רבות, כפי ההוספה וההידור ב'ולא יראה' כך תוספת השראת השכינה... וה'שמירה' הבאה עמה... אם ח"ו ממעט קצת ב'הידור' זה הרי הוא ח"ו ממעט בהשראת השכינה קצת 'ושב מאחריך' רח"ל.

להתעורר - התלהבות בעבודת ה'

מובא בסדר עבודת ליל יוה"כ פ' ויזמו (יומא א ו-ז), כשביקש הכה"ג להתנמנם, פרחי כהונה מכין באצבע צרדה, ומבואר שם שמתחילה קורץ לפניו באיוב ובדברי הימים. ופירש בספר 'פני אפרים' שרמזו יש בדבר, שאומרים לו אישי כהן גדול, כיצד אפשר לישן ולהתנמנם ב'זמן בוער' כזה, ופי בדקת ב'דברי הימים' - קורות כל השנה שעברה, הידעת כמה אנשים נכנסו בשנה זו לסבול יסורים כשל איוב!... לדין יאמר, כיצד ניתן לישן ולהירדם בזמנים קשים אלו, הביטו וראו ב'דברי הימים' כמה משפחות נכנסו ל'ספרא דאיוב'...

מצינו בהתגלות הראשונה שהיתה לו למשה רבינו שראה 'סנה בוער באש והסנה איננו אוכל, ויאמר משה אסורה נא ואראה את המראה הגדול הזה מדוע לא יבער הסנה' (שמות ג ב-ג), והקשה הרה"ק ה'שפת אמת' זי"ע (עי' שפ"א פרשת שמות תרל"ח), מה היתה תמיהתו הגדולה של משה 'מדוע לא יבער הסנה', והרי ודאי ידע ש'אש' זו אינה אלא 'אש רוחנית', ואש זו אינה שורפת ומבערת דברים גשמיים, וכדאיתא בגמ' (חגיגה כז). 'מוזבח הזהב שאין עליו אלא כעובי דינר זהב כמה שנים אין האור שולטת בו', והיינו טעמא כי האש שעל המזבח היתה אש מן השמים, ומטעם זה גם 'לא כיבו גשמים אש של עצי המערכה' (אבות ה ה). ומבאר, כי אכן לא התקשה משה מדוע לא 'נשרף' הסנה עד שיתכלה מן העולם, אלא כיצד יתכן שיש התגלות אלוקית על הסנה והסנה נשאר סנה... מדוע לא 'יבער' בשלהבת אש קודש אל הקב"ה...

לדין יאמר, בתקופה זו, כאשר הקב"ה מתגלה בסערת אש, אל נא נישאר 'סנה', עץ יבש בעלמא, בלא להתעורר אל הקב"ה 'בלבת אש'.

איתא במדרש (איכ"ר א ט) שאחד מאתונא הגיע לירושלים, מצא תינוק אחד, נתן לו פרוטות ואמר לו הבא לי ביצים וחריצי גבינות, כאשר חזר התינוק אמר לו הנכרי הראה לי איזו גבינה היא מעז לבנה ואיזו מעז שחורה, השיב לו הילד, הראה לי אתה איזו ביצה היא מתרנגולת לבנה ואיזו מתרנגולת שחורה [ובגמ' (בכורות ח:)] ב'אגדתא דסבי דבי אתונ'י הוא להיפך], וביארו בזה, שטען אותו גוי מאתונא (שהיו אפיקורסים גדולים) כנגד מה שאנו אומרים שיש בקרבנו כח האבות הקדושים, אברהם יצחק ויעקב, וזהו שאמר לו שיראה לו מוצא הגבינות, שבא להוכיח שכשם שאין ניכר איזו גבינה היא מעז לבנה ואיזו מעז שחורה, אלא כולם שווים, כך גם היהודים שווים לנכרים ואין בהם את כח האבות הקדושים, השיב לו הילד ביביצים; שאכן עתה לא נראה ההבדל ביניהם, אך אם יושיבו עליהן תרנגולות ו'יחממו' אותן הרי מביצת תרנגולת לבנה יצא אפרוח לבן ומהשחורה יצא אפרוח שחור, נמצא שכבר עתה 'טמון' בביצה את הכח של אותה תרנגולת שהטילה אותה, ועל דרך זה, אם 'יחממו' את היהודי יראו היטב את הכח שבו, וממילא, כבר

עכשיו גנוז וטמון בו כוח האבות הק', ואין לו אלא להוסיף בחום והתלהבות דקדושה, ובזה תתגלה פנימיות נפשו הקדושה מן הכח אל הפועל.

תכלית היסורים כדי שנתעורר

כך נשא המגיד מדובנא את משלו, לאב שבנו היחיד חלה, פנה האב לדרוש ברופאים מומחים, וכולם אמרו לו פה אחד - במצב כזה יש לשמור מאד את הבן שלא ישן אפילו רגע אחד, שכן סכנה גדולה היא שמא תיפול עליו תרדימה עולמית רח"ל, כשמוע האב את דבריהם נטל את הכר אשר למראשותיו של הבן בכדי שלא יוכל לישון, כעבור זמן מה הורגל הבן לשכב אף ללא כר, וכמעט שנרדם בשינה, מיד נטל האב את המיטה בחשבו שכך וודאי לא יהא ביד הבן לישון, אך אף לזה הורגל הבן והחל לשכב על הארץ, עד שלא היה ברירה ביד האב אלא להכותו בכדי שלא יוכל להירדם מחמת הכאב, אך גם לזה הורגל הבן עד שהכהו האב מכות גדולות ונאמנות - כשכל מטרתו הוא לטובתו של בן, לבל ישקע בשינה ויסתכן. כך הקב"ה מייסר את בניו בכדי שלא ישקעו בשינת העולם הזה לגמרי... אלא יתעוררו לשוב אליו, ואם ח"ו אינם מבינים את מהות ותכלית הייסורים אזי מחויב כביכול להוסיף להביא מכות שונות ומשונות עד שנתעורר אליו בלבב שלם, אמנם כאשר נתעורר מיד ייפסקו הייסורים, ונס יגון ואנחה.

שבחי רבנו האר"י זיע"א

(מועתק מספר שבחי האריז"ל דפוס ליוורנו)

לידת רבנו האריז"ל, ברית המילה, וירידתו למצרים

א. רבי שלמה לוריא זצ"ל אביו של רבנו האר"י היה איש צדיק תם וישר וירא אלהים וסר מרע. באחד הימים והנה הוא מתפלל ומתחנן בבית הכנסת שבירושלים העתיקה ואין איש עמו, נגלה אליו אליהו הנביא זכור לטוב ואמר לו, דע לך ששלחני הקב"ה לבשרך כי הנה אשתך הרה ויולדת לך בן, ותקרא שמו יצחק והוא יחל להושיע את נפשות ישראל מיד הקליפות, וכמה נפשות אשר הן מגולגלות מכמה שנים יתקן, ועל ידו תתגלה חכמת הקבלה, וכל מין חכמה שבעולם לא יחסר ממנו, ושמו יצא בכל הארץ. לכן השמר והזהר שלא תמול אותו עד שאבוא להיות סנדק שישב על ברכי בשעת המילה.

ויהי ככלותו לדבר אתו את הדברים האלה, נעלם מעיניו. ויתמה האיש ההוא מאד מן המראה הזה, וישאר כל היום ההוא כולו בבית הכנסת בוכה ומתפלל אל ה' יתברך, וכך אמר בתפלתו, אנה ה' קיים את הדבר הזה אשר בשרתני בו ואל יעכב עלי שום עון בדבר הזה, הגם כי קטון אנכי ואין בי שום זכות, למענך עשה ולא למעני.

ובסימן טוב ובמזל טוב בשנת הש' נולד הילד הרך ונתמלא הבית כולו אורה, וביום השמיני הוליכו אותו לבית הכנסת לימול כמנהג, ואביו היה מסתכל בכל סביבות בית הכנסת לראות אם בא אליהו זכור לטוב, ולא ראהו, ויהי בצער גדול כי כל אנשי הקהל היו אצים בו לאמר גש הלאה, והחזק בבנך למול אותו, והוא היה מתמהמה לאמר שעדיין לא באו כל קרוביו, וזה היה כמו חצי שעה, וכראותו צרת נפשו, בכה בכי גדול והתפלל אל ה', ובעודו בוכה, והנה אליהו זכור לטוב לקראתו, ויאמר לו אל תבכה עבד ה', קרב אל המזבח ועשה את עולתך שכולה כליל לה', ושב על הכסא והחזק בבנך לעיני אנשי הקהל, ואני אשב בחיקך ואחזיק בידי את רגלי הילד הזה. ומה שנתעכבתי מלבוא עד עתה כדי לנסותך אם תשמור מצותי אם לא, וישב על הכסא שמח. ואליהו זכור לטוב ישב כאשר אמר ולא ראהו שום אדם רק הוא לבדו, וימול הילד ויוליכוהו לאמו וקודם שהגיע לבית נתרפאת המילה כתינוק שנימול מכמה שנים.

ויגדל הילד ויגמל ויוליכוהו לתלמוד תורה, והיה חכם גדול נפלא ועצום יותר מבני גילו, והיה מעיין בגמרא כתלמיד ותיק ושום בעל תורה לא היה יכול לעמוד לפניו מעוצם פלפולו.

ובהיותו כבן שמונה שנים נפטר אביו לבית עולמו ע"ה ותאמר לו אמו בני הנה נא אני אשה אלמנה ואין בידי יכולת לקנות לך ספרים שאתה צריך, ועתה הבה נרדה מצרימה לבית דודך שהוא עשיר גדול ושם לא תחסר כלום, ותוכל להגות בתורה כאוות נפשך, ויאמר לאמו הנני, וכל אשר תאמרי אלי אעשה. ויקומו וירדו מצרימה ויבואו לבית

דודו ודודו קבלו בכבוד גדול ויהי לו לבן. וישלח ויקרא את הרב כמהר"ר בצלאל אשכנזי זלה"ה בעל השיטה מקובצת וביקש ממנו שילמד עם הנער הזה תורה ויהי עמו עד היותו בן ט"ו שנים ואז גברה חכמתו על כל חכמי מצרים.

ואז נתן לו דודו את בתו לאשה, וכתב בחיבת ירושלים שהבית שנולד בו רבנו האר"י הוא קרוב למדרש אור החיים ואיש ואשה לא ידורו בבית הזה. והן עתה ידוע לנו מפי מגידי אמת, קבלה יש בידם שמקום שנולד בו הרב האר"י זיע"א בירושלים הוא בשוק היהודים למעלה, ומקרוב סיידו וכיירו אותו, והרחיבו חלוניו, ונתמלא אורה, ובכל יום מתפללים בו ויושבים תלמידי חכמים עוסקים בחכמת האמת בו מהבוקר עד הצהריים, אשריהם ישראל.

רבנו האריז"ל לומד זה"ק וסתי תורה במצרים

ב. יום אחד היה יושב בבית הכנסת להתפלל ואיש אחד היה יושב אצלו, ויפן הרב וירא בידו ספר ופנה אליו וראה בו סודות עליונים ואחר התפלה אמר הרב לאותו האיש הגד לי מה כתוב בספר הזה, ויען האיש ויאמר לו מה אדבר כי ה' מנעני מכבוד כי מן האנוסים אני, ולפי שראיתי כל אחד מתפלל מתוך הספר ומפני הבושה לקחתי זה הספר ואיני יודע מה כתוב בו. אמר לו הרב אם כן מכור לי זה הספר ואתן לך סידור גם כן, אמר לו וכי מחוסר דמים אני שאתן לך הספר בדמים, אך תאמר לחמיך שיוותר לי המכס הנוגע לסחורתי ואתן לך הספר, ובהיות שהרב היה חושק בספר זה, חילה פני חמיו ושמע לדבריו ולקח הספר, והרב היה מעיין בזה הספר ובספר הזוהר בכל מאמצי כוחו ובסגופין ובתעניות, ועל ידי מעשים אלה זכה שבכל לילה היו אומרים לו בחלום שההבנה אשר הבין במאמר הזוהר אינה הבנה, ולפעמים היו אומרי' לו שההבנה שהבין היא הבנה נכונה אבל אינה כוונת הרשב"י, ולפעמים היו אומרים לו שאם ירצה להבין המאמר צריך שיעשה עוד סגופין, וכן היה עושה, ובראות כן הלך ונסגר במצרים הישנה שש שנים והיה לומד ביום ובלילה בקדושה ובטהרה, עד שזכה שבכל לילה היו מעלים נשמתו ושואלים לה באיזו ישיבה של מעלה רוצה לעלות, אם לישיבת ר"א הגדול או לישיבת רבי עקיבא או לישיבת הרשב"י, ולמקום שהיא רוצה מוליכים אותה והיו מוסרים לה סודות נוראים, ובבקר לא היה שוכח דבר והיה מגלה לתלמידיו. והעיד פעם אחד החסיד כמוהר"ר ר' אברהם הלוי כי פעם אחת בשבת פ' בלק נכנס אצלו ומצאו ישן שינת הצהרים, שאמר הרב ע"ה כי היא מצוה לישן שינת הצהרים בשבת ומועילה לנשמה משא"כ בחול ששינת הצהרים היא היזק לנשמה, מפני שאם הרויחה נשמתו איזו נשמה של צדיק שנשתתפה עמו בלילה בשעה שעלתה נשמתו בפקדון לצורך מ"ן כידוע ליודעי חן, וכשישן שינת הצהרים אותה נשמת הצדיק שבאה לסייעו במצוות פורשת ממנו ואפשר שתתלבש במקומה נשמת איזה אדם רשע להחטיאו, יען כי ביום אינה מקבלת השכינה הנשמה בסוד פקדון כי אין צורך בה אל הזווג, ונשארית משוטטת בעולם באויר ויכול להפסיד ולא להרויח, וזה דווקא בצדיקים אבל ברשעים הוא להיפך השינה היא טובה להם מטעם אולי יזכה לעיבור נשמה טהורה ותתפרש מהם נשמתם הרעה, ומוה"ר אברהם הלוי מצאו שהיה מרחיש בשפתיו בתוך השינה והלך כמוה"ר אברהם הלוי והטה את אזנו על פיו של האר"י ז"ל לידע מה שהוא מדבר, בתוך כך נייער הרב משנתו וראה אותו עומד על גביו א"ל מה אתה רוצה בכאן, א"ל ימחול לי כבודו שראיתי לכת"ר מרחיש בשפתיו והטיתי את אזני כדי להקשיב מה שמדבר כת"ר, אמר לו תמיד כשאני ישן נשמתו עולה למעלה דרך שבילין ונתיבות הידועין לי ומלאכי השרת באין כנגדי ומקבלין נשמתו ומביאין אותי לפני (מטטרו"ן) שר הפנים והוא שואל אותי לאיזו ישיבה אני רוצה לילך כנו', ובאותן הישיבות מוסרין לי רזי וגונו התורה אשר מעולם לא נשמעו ולא נודעו אף בזמן התנאים ע"ה. א"ל כמוהר"ר אברהם הלוי ולא יגלה לי כת"ר מה שלימדו לו עתה בזה הפעם, התחיל הרב ע"ה לשחק אמר אני מעיד עלי שמים וארץ אילו הייתי דורש פ' שנים רצופים בלי גוזמא לא יכולתי לסיים מה שלמדתי בזה הפעם בפ' בלעם ובאתון. וכל זה זכה בארץ הקדושה אחר עלייתו ממצרים.

רבנו האריז"ל ורוח קדשו בצפת

ג. מעשה שהיה שאנשי צפת מינו עשרה חכמים ונבונים ובכללם האר"י ז"ל להיותם ממונים על העבירות. ויום אחד קם א' מהממונים לילך לבית הכנסת להיות מעשרה הראשונים כמנהגו הטוב, ופתח החלון לראות אם האיר היום וראה אשה אחת מקושטת, יוצאה מפתח חצרה ויקם הממונה וילך אחריה וראה שנכנסה בחצר, ששם היה איש חשוד באשת איש, ויאמר הממונה אכן נודע הדבר שהאשה הזאת מופקרת לזנות ושם אנשים לשמרם מעבירה. וילך הממונה לבית הכנסת ויצוה לשמש שאחר התפלה יקבץ כל הממונים ויעש כן, ונקבצו כולם וקם הממונה להעיד מה שראה בבקר. וקודם שפתח פיו קדמו הרב וא"ל אל תדבר סרה על בנות ישראל הכשרות, שהאשה אשר ראית היא נקיה מכל חטא ולכן הלכה בהשכמה "שלא יסתכלו בה בני אדם, וסיבת הליכתה היתה, ששם באותו חצר בא איש אחד ממערב והביא לה מבעלה אגרת ופקדון, ושלחה לו לאמר שישלח לה פקדונה ושלח לה לאמר שבעלה מסר לו סוד

שיאמר אליה, ומילי לא ממסרן לשליח ולכן הלכה, וכששמע הממונה כן שתק והלך לעשות חקירה על הדבר ונמצא שצדקו דברי הרב, ובא לפניו ואמר לו נעניתי לך מחול לי, ענה הרב ואמר לו מה עשית לי, לך אל האשה ושאל ממנה מחילה על שחשדת אותה וכן עשה, ונתחזק האר"י ז"ל לנביא. ואפילו הכי שני ת"ח גדולים לא היו מאמינים בו, ויום אחד באו לנסותו ומצאו אותו בחוץ ויאמרו לו אתה האיש הנביא שאתה יודע מה שעשה האדם בימיו, ומרוב ענותנותו כחש להם ואמר לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי, ובעוד שהיה מדבר והנה איש עובר ונגע בלבוש הרב, ויאמר לו ה' ימחול לך שהצרכתני לכמה טבילות בשבילך, ויהי כשמעם הדברים כן רצו אחרי האיש ויאמרו הגד נא לנו מה עשית שכך דבר עליך הרב, תגיד לנו ונלך עמך אצל הרב ונחלה פניו שיתן לך תקון, ואם לאו הוא ימות באין מוסר. ואז נבהל האיש ואמר מה אדבר ומה אצטדק האלהים מצא את עון עבדכם שהלילה הייתי שכור והנחש השיאני ונכשלתי בעבירה... ויהי כשמעם הרבנים כן, תמהו וילכו עם האיש ההוא לפני הרב וחילו פניו שיתן לו תקון וכן עשה, והרבנים לא משו מתוך האוהל.

התגלות רבנו האר"י למהרה"ו זלה"ה

ד. ובכל זמן זה עדיין היה המהרה"ו בדמשק, ובכל לילה היה הרב מוציא נשמתו ומדבר עמו והמהרה"ו קם בבקר ומספר לתלמידיו. אמר להם חכם אשכנזי יש בצפת וכל לילה הוא מוציא נשמתו ומדבר עמי שאלך אצלו וילמדני תורה, וכמעט שהיה תמיה עליו לפי דעתו שהוא היה יותר חכם ממנו והוא היה מחבר ספר פירוש על הזוהר. יום אחד נתקשה במאמר אחד וטרח הרבה לעיין בו ולא הבינו, ויום אחר מאמר שני ולא הבינו, ושוב מאמר שלישי ואין מביין, ובראותו כן אמר אלך לי לעלות לראות בצפת תוכב"א וגם כן אראה את הרב אם הוא כפי השמועה אם לא. ויקם וילך לצפת ובו ביום בכניסתו בא לפני הרב וקבלו בסבר פנים יפות ועשה לו כבוד. ושאל לו המהרה"ו המאמר הראשון שנתקשה בו ואמר לו ההבנה, שאל על השני ופתח לו שערי אורה, שאל לו על השלישי ואמר לו עד כאן תחום שבת, כי אינך ראוי לשמוע עוד. ונשאר המהרה"ו כשועל לפני האר"י ויצא מלפניו בפחי נפש ובא לביתו ופשט את בגדיו ולבש שק וישב כל היום ההוא בתענית והוא בוכה ומתפלל לה' שיתנהו לחן ולחסד בעיני הרב שיקבלהו לתלמיד, ובבקר חזר לפני הרב ויתחנן לו שיקבלהו לתלמיד, ואז אמר לו הרב הראוי היה שלא לקבל אותך מפני העיכוב שנתעכבת זה שלשה חדשים, אבל התשובה שעשית אתמול הועיל לך שאקבל אותך ולא אעלים ממך דבר. ואז נפל לפניו ויאמר לו יחי המלך לעולם וישב ולמד עם החברים והיה לומד ושוכח, עד שיום אחד הלך הרב עם החברים לטבריה והשקהו מים מבארה של מרים ונתקיים תלמודו בידו.

גם זכה הרב שהיה מכיר בפצוץ האדם והיה יודע כל מה שעבר עליו מיום לידתו והעבירות שעשה ועל מה בא לעולם הזה לתקן. גם תמיד היה הרב הולך במדברות ללמוד תורה והיה אומר שצריך לעשות כן לשתף עצמו עם השכינה היושבת בגלות והיה אוכל עשבים מרים לקיים מ"ש וקוץ ודרדר. גם היה לומד הרב בגמרא שש דרכים על דרך הפשט כנגד ו' ימי החול ואחד על דרך הסוד כנגד יום השבת.

שני עורבים נשמות בלק ובלעם שבאו לקבל תיקון מהאר"י ל

ה. יום אחד שהיו לומדים פנה הרב וראה באילן שני עורבים והנוצה שלהם נמרטה, ויאמר להם, רשעים בעולם הזה הייתם מבקשים לעקור אומה שלימה, ועתה בצר לכם באתם אלי, לכו לדרככם, וברחו והלכו להם. ושאלו החברים מה הדבר הזה והשיב תדעו שאלו העורבים הם בלק ובלעם שהוציאו אותם מגיהנם להכניסם בגיהנם אחר קשה ממנו ובאו לבקש ממני שאתפלל עליהם להצילם מגיהנם לכן אמרתי להם כן:

שתי שידות שבאו להחטיא

ו. גם יום אחד שהיו לומדים אמר הרב לחברים אני רואה שתי שידות מקושטות נכנסות בחדר פלוני אשר שם שני בחורים לטמא אותם, ויש יכולת בידי להצילם, אבל לפי שהם גרמו לעצמם שהם עוסקים בכשוף איני מצילם, שעל כן אמרו רז"ל הבא ליטמא פותחין לו. והחברים עשו חקירה ומצאו שצדקו דברי הרב:

מגיפת הארבה שכמעט היתה בצפת בגלל עני בזמן האר"י ל

ז. יום אחד באמצע הלימוד אמר הרב שיתקו ואחר כך אמר ברוך דיין האמת, שאלו לו למה אמר כך, אמר להם תדעו ששמעתי הכרוז שמכרזו ברקיע שיבא ארבה בכל גבול צפת ויאכל את כל עשב הארץ ולא ישאיר מחיה בצפת, וכל זה בשביל עני אחד שמו רבי אלטאראז שיושב ומתרעם על הקב"ה על רוע מזלו ובוכה במרירות נפשו, והשי"ת לא יוכל להתאפק על שכיניו הרעים שיודעים בצערו ואין מרחמין עליו, לכן נגזרה גזרה זו. לכן למען ה' גבו ביניכם מעות והוליכו לו לעני הלז אולי יתעשת האלהים לנו ולא נאבד. וכן עשו וגבו ביניהם כמו חמשה זהובים ושלחו לו על ידי

אחד מן החברים. ויבא לביתו ומצא אותו מושכב ארצה והוא צועק ובוכה, ויאמר לו החבר, מה לך כי תזעק, א"ל ולא אבכה על רוע מזלי שכל פרנסתי ופרנסת בני ביתי היתה שהייתי ממלא מים ומוכר, והיום נפלו הקורות ונשברו החביות והקנקנים ואין לי במה לקנות אחרים תחתיהם, ולזה אני בוכה לפני ה' לאמר וכי יותר רשע אני מכל העולם. ויהי כשמוע החבר שצדקו דברי הרב, אז נתן לו המעות ואמר לו בשבילך נגזרה גזרה עלינו לכן מחול לנו והתפלל לה' שיבטל הגזרה וכן עשה והפיל עצמו לארץ ובכה לפני ה' שיבטל הגזרה, והחבר חזר למקומו וספר לחברים וחזרו ללמוד ובאמצע הלימוד ותחשך הארץ וישאו עיניהם ויראו חיל כבד של ארבה ויראו מאוד, אמר להם הרב אל תיראו שכבר מחל העני על עלבונו, והתבטלה הגזרה ועתה אל תיראו, וכן היה ויהפוך ה' רוח חזק וישא את הארבה לא נשאר ארבה אחד בכל גבול צפת. א"ל הרב ברוכים תהיו שבשבילכם נתבטלה הגזרה, ומאותו היום והלאה היו כל אנשי צפת משגיחים על העני ההוא:

נשמות הצדיקים באו בעופות להאריז"ל והחברייא

ח. יום אחד אמר להם הרב לחברים תדעו שלמחר נקרא מאמר פ' בס' הזוהר והוא קשה ההבנה לכן עיינו בו היטב, ויאמרו כן נעשה. ובלילה כל אחד עיין בו ובבקר באו כלם וישאלו איש לרעהו על הבנת המאמר ונמצאו כלם שוים בהבנה ויאמרו וכי על חנם אמר הרב שהוא קשה, לכן נחזור על המקרא וכן עשו פעמים שלוש ולא חדשו דבר, וישבו ללמוד בפני הרב ואמר להם כלכם שוים בהבנה או כל אחד יש לו הבנה אחרת, ויאמרו לו כלנו שוים לטובה ותמהין אנו על דברי מר שאמר שהוא קשה ההבנה וכמדומה שהוא ט"ס. אמר הרב אין בו שום טעות לכן יאמר אחד מכם ההבנה שהבין וכן עשו, והתחיל אחד מהם לומר ההבנה שהבינו ובעודו מדבר באו קצת עופות וקרקרו הרבה, אמר הרב לחבר שתוק שאלו העופות הם נשמות הצדיקים שבאו מגן עדן לומר לכם שאתם טועים בהבנה, כי כפי הבנתכם כך וכך קושיות יש, לכן שתקו, ואני אומר לכם הבנה נכונה וכן היה, וכשגמר ההבנה פרחו העופות ונשארו החברים מתביישים, ויאמרו איש לרעהו איה חכמתנו אנה נוליד חרפתנו וכי סומים היינו שלא ראינו הקושיות, אמר להם הרב אפילו כפי הבנתכם, כך סודות יש, ואני אמרתי לזכותכם ולכבוד הצדיקים שבאו.

השגת האריז"ל בשינה ובהקיץ ואיסור הכתיבה לחברייא

ט. גם יום אחד היה ישן שינת הצהרים והיו שפתותיו דובכות והרב מהר"א ברוכים הטא אזנו אצל פי הרב לשמוע והנה הקיץ הרב ומצאו עומד עליו ויאמר לו ימחול מר לפי שראיתי שפתי צדיק דובכות הטיתי אזני לשמוע, אז שחק הרב ויאמר אלו הייתם יודעים מה שקבלה נשמתי הלילה בפרשת האתון של בלעם ומעיד אני עלי שמים וארץ שאם אשב שמונים שנה לא אסיים לומר. אמרו לו החברים למה לא יחבר מר ספר מחכמתו, אמר להם אי אפשר לפי שהכל קשור זה בזה, וכשאני פותח פי לדרוש לכם מתגבר והולך כמעייין נובע ושוטף, ואני מבקש צנור קטן ודק כדי שתוכלו לשמוע ולא תפסידו הכל כתינוק הנחנק מרוב החלב, א"כ איך יחבר ספר ואיך אומר לכם מה שקיבלה נשמתי, לכן כל אחד יכתוב מה ששמע ממני ועם כל זה לא ניתן רשות לכתוב כי אם דוקא למהרח"ו שהוא יורד לסוף דעתו. ואע"פ כן כל אחד היה כותב עד שקרה יום א' שקרא לספר תורה לחבר משה משולם בפ' ויכתוב משה, וכשריד מן התיבה בא לנשק ידי הרב, אמר לו הרב הלא אמרתי לכם לאמר שלא תכתבו מה שאתם שומעים ממני, והשיבו אדוננו מיום שצויתנו לא כתבנו, אמר לו וכי ח"ו התורה משקרת שכתוב ויכתוב משה, ועוד הקונטרסין שבחיקך יעידון שהם כתב ידך מקרוב, ואז נבהל ולא השיב.

מעשה עם האריז"ל ותלמיד הרמ"ק ז"ל

י. יום אחד היה הרב דורש והיה תלמיד אחד מתלמידי מהרמ"ק ופנה אל דבר א' שאמר הרב שהוא חולק על רבו, ופנה הרב לצד אחד ואמר לו רבך פה יושב, ואמר לו שתכזב ואינו כדברך, השיב ואמר לו מאן מוכח, פנה פעם אחרת ואמר לו משם רבו ואם אין אתה מאמין לך לביתו וקח ספר פלוני בדף פלוני ותמצא כמו שאמרתי, וכן עשה ופתח וראה שצדקו דברי הרב ובא והודה לו:

מעשה עם האריז"ל והר"ש אוזידה ז"ל

יא. יום אחד נכנס הר"ש אוזידה לפני הרב ויקם הרב לפניו והושיבו לימינו ודבר עמו כל צרכו עד שהיה הדבר תמוה בעיני החברים. וכשיצא אמר לו המהרח"ו מה היום שכל כך כבוד עשה מה שלא עשה כמה פעמים שהיה יוצא ובא, א"ל לא מפניו קמתי אלא מפני רבי פנחס בן יאיר שנכנס עמו בשביל מצוה שעשה שהוא היה עושה, וכשמוע המהרח"ו כן ויקם וירץ לקראתו וישביעוהו ויאמר לו בחיי אדוני שתגיד לי מה מצוה עשית היום שכך אמר הרב, אמר לו קמתי בבוקר לילך לבית הכנסת כמנהגי להיות מעשרה הראשונים ושמעתי קול בכיה גדולה והטתי עצמי לדעת מה

היה הדבר, וראיתי בני אדם כולם ערומים ובוכים שבאו להם גנבים בלילה וגנבו כל מה שהיה להם, ונכמרו רחמי ופשטתי כל מלבושי ונתתי להם, והראיה שאני לובש בגדי שבת. ויהי כשמעו כן נשקו על ראשו וברכו:

מעשה האריז"ל ותלמידו עם התרנגולים

יב. יום אחד אמר הרב לאחד מן החברים צא החוצה שהוא מובדל, ויצא מלפניו ונהג נזיפה לעצמו כל היום והיה בוכה ומתפלל כל היום לה' שאל יגרמו עונותיו שידחהו מלפניו, ויהי בבקר ובא לפני הרב בכה ויתחנן לו שיאמר לו מה עושה ולחזור בתשובה, אמר לו בשביל התרנגולים שבביתך אשר הם בתענית זה שלשה ימים והם צועקים לה' לכן הרחיקוהו מן השמים, ואם תקבל עליך שלא תסמוך על אשתך ובכל יום בבקר תתן להם לאכול, אז אתיר לך, וכן עשה והתיר לו:

מעשה האריז"ל עם המזכס שנתגלגל בעכבר

יג. יום אחד והם לומדים אמר להם הרב לחברים מכירים אתם לפלוני (המקבץ שהיה גובה מכס וכבר מת) אמרו ימח שמו אמר להם תביאו לי מצודה ויביאו ונתנה הרב במקום אחד ותכף נפל עכבר ודבר הרב עם העכבר בפני הכל, ויאמר לו מה חשבת כשהיית מלשין ומוסר ומאבד ממון ישראל דלית דין ולית דיין ח"ו, אז בכה העכבר ויתחנן לו שיתפלל לה' ויצילהו מכמה צרות הגלגול ויכנס לגיהנם ויאמר לו צא מכאן כי אינך ראוי ליכנס לגיהנם ויפתח המצודה ויצא והמה ראו כן ותמהו:

מעשה עם האריז"ל ותלמידו רבי אברהם ברוכים ז"ל ובאידרא

יד. שנה אחת הלך הרב למירון עם בנו וישבו שם בשמחה ובשירים במאכל ומשתה והחברים עמו. והר"א ברוכים היה מנהגו לומר נחם ה' אלהינו בברכת בונה ירושלים וגם שם אמרו, ואז נרדם הרב ויקץ ויאמר לו משם הרשב"י למה אמר נחם בהילולא שלו, לכן בעוד שבעה ימים יאמר על בנו וכן היה. ואמר הרב שיש שורש וסוד גדול בזה ואין ראוי להתעצב בימים ההם, ומשם הלכו למקום שנתקבצו הרשב"י וחבריו ללמוד האדרא וישב הרב במקום הרשב"י והשיב כל אחד מהם במקומו ולמדו שם האדרא, ואמר הרב שכל אחד יש לו ניצוץ מחברי הרשב"י, וגילה סודות עמוקים ואמר להם אילו ניתן רשות לעין לראות הייתם רואים כנופיא גדולה של צדיקים ומלאכי השרת שבאו לשמוע האדרא מפניו ואש להבת סוכבת אותנו עד שגמרנו האדרא:

מעשה האריז"ל והחברייא בציון שמעיה ואבטליון

טז. יום אחד הלך הרב עם החברים לגוש חלב אצל ציון שמעיה ואבטליון ועשה יחוד וכשגמר אמר להם לחברים משמם שיתפללו שלא ימות משיח בן יוסף בימיהם, ומרוב ענותנותו לא גילה עצמו שהוא המשיח עד יום מותו:

מעשה האריז"ל ותלמידו ביחוד ע"ק הצדיקים

טז. יום אחד מסר הרב יחוד לאחד מן החברים שילך ויעשהו על כל הצדיקים, והצדיק ימסור ויגלה לו, וה בתנאי שלא ידבר עם שום אדם ולא יתן שלום לשום אדם. והלך החבר ועשה הייחוד, אך הצדיק לא גילה לו דבר. ויבוא לפני הרב ויאמר לו שהצדיק לא גילה לי שום דבר והשיב לו הרב ולמה לא שמרת דברי שהרי במקום פלוני הקדמת שלום לפלוני ואז הודה החבר לדברי הרב:

מעשה האריז"ל ותלמידו המהרח"ו ז"ל בייחודים ע"ק הצדיקים

יז. יום אחד מסר הרב יחוד למהרח"ו שיעשהו בקבר אב"י ורבא אשר באבנית וכן עשה, וכשחזר בא לפני הרב והרב קם מלא קומתו לפניו ועשה לו כבוד גדול, ויאמר המהרח"ו מה היום מיומים, והשיב לו לא מפניך קמתי אלא מפני בניהו בן יהודע שבא עמך, והשיב המהרח"ו אדוני לא כך היא המדה אב"י ורבא שהיה הייחוד שלהם הם היו ראוים לבוא, לא בניהו, והשיב לו הרב תדע שבמקום שישבת לחזור הייחוד שם קבור בניהו בן יהודע ובהיות הנזכר נוגע אל שורש נשמתך לכן בא עמך:

ויום אחד הלך הרב עם החברים לאבנית ובאמצע הדרך אמר לו הרב למהרח"ו פה קבור בניהו ז"ל ופה ישבת לחזור הייחוד ואז זכר המהרח"ו והודה לדברי הרב:

מעשה האריז"ל וחכמת היד

יח. פעם בערב פורים קרא המהרח"ו לאלמנה אחת שהיתה בשכונתו, ואמר לה תלי שני זהובים שכרך ומחר בואי לפני הרב עם בתך ושאלי ממנו מעות פורים, וכשיאמר הרב תנו לה תאמרי להרב הצדקה שאני מבקשת ממנו שיראה ביד בתי ויאמר לה מזולה, והמהרח"ו היה עושה הדבר בערמה לפי שטרח הרבה עם הרב שילמדהו חכמת שרטוטי

הידים והיה דוחה אותו בדברים, עתה כשיאמר הרב שרטוט זה מורה עושר או כיוצא בו יתלמד, ויהי בבקר והרב היה דורש לחברים בהלכות פורים והנה האשה באה, ותאמר אדוני יודע שכל הפושט ידו ליטול נותנים לו ומכל שכן לאלמנה כמוני, אמר הרב תנו לה לקיים מצות פורים אז השיבה האשה הגם שאני אלמנה איני כל כך עניה שאני ניוזנת במעשה ידי, אבל זאת הצדקה יעשו לי שישתכל ביד בתי היחידה ויאמר לה מזולה, ויאמר לה, לא יועיל תחבולות המהרח"ו בדבר הזה שידעתי שהוא שם בפוך הדברים אלו, ואעפ"כ לא אוציאך ריקנית, אמרי לבתך שתתרחק ותשים ידיה על העמוד ואומר לה וכן עשתה ואמר לה כל מה שעבר עליה מיום לידתה ומה שיגיע לה עד יום מותה, והמהרח"ו נבהל ולא שת לבו עוד לזאת החכמה, ואמר לו הרב הלא אמרתי לך שדי לך בחכמת הקבלה שממנה תדע הכל:

מעשה עם האריז"ל והבחור שנשא שידה והתחרט

יט. מעשה שהיה בצפת תוב"ב שיצאו קצת בחורים לטייל בשדה ובעוד שהם יושבים ראו אצבע יוצא ונכנס בקרקע, אמר אחד מהם בדרך שחוק מי יתן טבעתו באצבע לשם קדושין קם א' מהם ונתן טבעתו באצבע ונתכסית האצבע עם הטבעת ויחרדו כולם וישובו העירה וברוב זמן נשכח הדבר, ואחר ימים שידך הבחור בתולה א' ובהגיע זמן הנשואין נתקבצו הקהל ההוא לשמוע שבע ברכות והנה אשה צועקת לאמר מה מום מצא כי החתן שרוצה לישא אחרת אחר שקידשני, לכן אם תעשו לי דין תורה מוטב, ואם לאו אהרוג החתן והכלה, והרי הטבעת בידי והראתה אותו לכל והכירוהו שהיה שם החתן חקוק בו, מיד לקח אבי הכלה את בתו וילך לביתו ונהפך השמחה לאבל ונשארה האשה עם החתן, ושלה הרב אחרי החתן ודבר עמו בייחוד, רצונך לינשא עם השידה או לאו, ולא תירא שאני אצילך ממנה, אז השיב הבחור מי הוא השוטה אשר חפץ לינשא לשידה ומה אעשה לרוע מזלי והלואי אותו היום נשברה רגלי ולא הלכתי לטייל, אמר לו שב וצוה לשמש שיזמין השידה לדון לפניו, וילך השמש ויחפש אותה בכל הבית ולא מצאה ויחזור לפני הרב ויאמר לא מצאתיה, ויאמר לו הרב בבית היא, ומפני הפחד נעלמה ממך, לכן תחזור ותגיע לסולם ואמור שליח הרב אני אם תבואי מה טוב ואם לאו יחרים אותך ואת משפחתך וכן עשה, והיה ככלותו לדבר והאשה ירדה ותלך אחרי האיש ותבא לפני הרב, ויאמר לה מה לך עם בחור זה לכי והנשאי לשד כמותך, וענתה האישה האם כך הוא הדין שאחר שקדשני יכולה אני לינשא לאחר, אמר לה אלו קדושי טעות הם שלא ראה פניך ולא ידע שאת שידה ובדרך שחוק נתן טבעתו בידך, ואפילו הכי היתה משיבה לו על כל דבר עד שגער בה הרב ואמר לה, אעפ"י שאין הדין כך אעשה שיתן לך גט ואם לא תרצני לקבל גט אחרים אותך ואת כל אשר לך, מיד קרא לסופר וכתב לה גיטה וקבלה והשביע אותה בחרם חמור שלא תעשה נזק לא לחתן ולא לכלה שלו ולכל מה שיש להם, ותלך האשה ושלה הרב אחר אבי הכלה ועשה שיחזיר לו ארוסתו וכן עשה:

מעשה עם האריז"ל שגילה סוד נסתר וניזוק

כ. יום אחד היו לומדים בספר הזוהר בפ' בשלח במאמר שהקב"ה מזמין לאילה חד נחש וכו'. ואמר הרב כאן יש סוד גדול אין רשות לגלותו מפני הסכנה. וע"ד אמר הרשב"י בהאי מלתא לא תשאל ולא תנסה את ה' דייקא וע"ד וינס משה מפניו, והמהרח"ו לא שמעו ממנו והפצירו בו עד שפירש המאמר והיה ככלותו אמר להם כמה פעמים אמרתי לכם שיש סכנה ולא שמעתם בקולי, עתה נגזרה גזרה על בני משה שימות בעוד שבעה ימים, ויחרדו החברים מאד. ויקם הרב וילך לביתו ושאל לאשתו על בנו משה וא"ל יש כמו שעה א' שבא מבית הספר בכאב הראש והנה הוא שוכב על המטה, ויעל הרב אליו וירא בשרו חם כאש בוערת וכבר ידע הרב שיפטר ולא הספיק שבעה ימים עד שנפטר בן הרב ונתחרטו ולא הועיל להם, ואחר אבלו שלח אחריהם שהיו מתביישים ויבואו לפניו ויאמר להם אל תיראו שבשביל פטירת בני אעלים מכם דבר ח"ו, לא אמנע מכם דבר ואז נפלו לפני רגליו ויאמרו יחי המלך ובניו לעולם:

מעשה האריז"ל והרב משה אלשיך ז"ל

כא. יום אחד בא הרב משה אלשיך לפני הרב ויאמר לו מה פשעי ומה חטאתי שכת"ר דוחה אותי בדברים ולמה לא אהיה כאחד מן החברים, ויאמר לו הרב הלא אמרתי למעכ"ת שלא באת לעולם הזה כי אם לתקן הפשט, והסוד כבר השלים נפשו בגלגול אחר כשהיה חוצפית המתורגמן והוא ניצוץ ממנו, ואם לא יאמין לדברי מחר הוא ערב שבת ילך וישב במקום פלוני שאנו עוברים דרך שם לקבל שבת אם יראה אותנו אז ידע שאני דוחה אותו בדברים, ואם לא יראה אותנו ידע שלא בא לזאת החכמה ואז נתרצה, ובבקר קנה צרכי שבת וקודם חצות לבש בגדי שבת והלך וישב שם במקום אשר אמר לו הרב וישב מצפה ובשעה שהיה הרב בא נפלה עליו תרדמה וישן ועבר הרב וחזר ולא ראה אותו, עד שאמר הרב לחברים שיקצו אותו פן יהרגוהו אנשי כפר ויקיצוהו ויקם מבוהל ויאמר מה זאת שהייתי מצפה

ועתה נפלה עלי תרדמה, א"ל הרב ולא כך אמרתי למעלת כבודו, לכן חזק ואמץ בחבורך שבו תאיר עיני הדורות וע"י מעשים אלו יצא שמו בכל העולם.

מעשה האריז"ל והעשיר מטורקיה שחטא

כב. היו אנשים מקושטנדינא שבאו לראות פני הצדיקים בצפת וראו את גדולת הרב, ובחזרתם לקושטנדינא ספרו מקצת שבחיו של הרב. היה שם עשיר אחד שלא הניח עבירה שלא עשאה, וכשמעו כזאת אמר אלך לי לצפת ואראה אם הרב יגיד לי מה שעשיתי ואחזור ע"י בתשובה, ויצא מן העיר במלון אחד שחנה לקח כוס של יין לשותותו בחיי הרב כדי לנסותו, והרב בעוד שהיה לומד שחק, שאלו לו החברים מה השחוק הזה, אמר להם תדעו שעשיר אחד יצא מקושטנדינא והוא עומד במלון פלוני וכוס של יין בידו ולנסותי שתה הכוס בחיי ובחייכם וכך תוארו, וביום פלוני יבוא, לכן הזהרו בו שהוא נשמה גדולה של אחאב מלך ישראל. ויבא העשיר ההוא בצפת לפני הרב והרב עשה לו כבוד גדול, ויאמר לרב אם תגיד לי כל מה שעשיתי אחזור ע"י בתשובה ואם לאו ח"ו אומר דלית דין ולית דיין, ואז ציוה הרב שיצאו כל החברים מפניו שאינו רוצה לביישו, ואז אמר לו אתה פב"פ ממשפחה פלוני וכך עשית ביום פלוני ובמקום פלוני באשה פלונית ולא הניח דבר שלא הגיד לו עד שנבהל מפניו ואמר לו חטאתי ועל ידך אחזור בתשובה, ונתן לו תקון גדול ושלח אחרי אשתו ובניו וישב בצפת בתשובה שלימה:

מעשה האריז"ל והחוזר בתשובה ותיקונו

כג. מעשה באדם אחד שבא לפני הרב ואמר לו אתה הוא הנביא שיודע כל מה שיעשה האדם בחדרי חדרים, אמר לו אני, השיב לו אם תגיד לי מה שעשיתי אקבל תשובה ואם לאו כל אפיא שוין, ויקרב אליו הרב והגיד לו מה שעשה מיום שנולד וגם כן אמר לו שבא על שפחתו ובכל הודה חוץ מן השפחה שכחש לו, א"ל הרב אם עתה אני מראה אותה לך מה תאמר, מיד נתן הרב ידו עליו והוציאה, וכשראה אותה והכירה כמעט שפרחה נשמתו ונפל לפני רגלי הרב ואמר חטאתי וישר העויתי, וחזר הרב והשיב נשמתו אליו והאיש צועק בקול מר בוכה ומתחנן להרב שיסירה מעליו, ויאמר לו תדע שאמרו חז"ל הבא על הגויה מתקשר עמה ככלב אפילו לעולם הבא, ולזה היא קשורה ואינה יוצאה כי אם בתשובה גדולה ובתיקונים, השיב הנני מוכן אפי' לארבע מיתות בית דין, א"ל הרב כי תיקונו הוא בשרפה, מיד הוציא מעות לקנות עצים לשרפו, א"ל הרב אין דיננו כאומות אלא צריך עופרת כדון, אמר האיש יהיה כמו שיהיה הנני אמות, אזי צוה הרב שיקנו עופרת ויביאו ויתנו על האש ואמר לו שיאמר וידוי שכיב מרע וכן עשה, א"ל השלך עצמך לארץ והשליך עצמו אל הארץ ואמר לו פשוט רגליך ופשוט, פשוט ידיך ופשוט, סגור עיניך וסגר, פתח פיך ופתח והשליך בפיו מיני מתיקה שהיה מזומן וא"ל וסר עונך וחטאתך תכופר ולא תמות, והקימו מן הארץ וכתב לו תיקונים ובכלל התיקון היה שיקרא בכל יום חמשה דפים מספר הזוהר אפילו בלי הבנה, ושלח אחר אשתו ובניו ונתישב בצפת בתשובה שלימה כל ימיו:

מעשה האריז"ל והבחור שנתחתן ומתה אשתו

כד. יום אחד בא לפני הרב בחור אחד ונשק את רגליו וא"ל שרצונו לילך לחוצה לארץ שיגיד לו מה שיבוא עליו ואמר לו הרב נוכח ה' דרכך ותלך לשלום ושם תקח לך אשה יפה מאוד ומוהר ומתן הרבה ותהיה נשוי עמה ששה חדשים ותמות האשה ולא תירש ממנה כי אם ת"ר זהובים, והסיבה הוא שהאשה היא באה בגלגול אחר איש אשר כמון והיה חבירך וציער אותך ששה חדשים ולבסוף הולך אותך לגוים והפסיד אותך ת"ר זהובים, ועתה בא לפרוע לך כנגד הששה חדשים שציערך שתתענג עמה ביופיה והת"ר זהובים כנגד הת"ר זהובים שהפסידך, לכן אפילו הכי תאמר לו מחול לך וכן היה:

מעשה האריז"ל עם הרב אברהם גלאנטי ואחיו רבי משה גלאנטי זצ"ל

כה. גם יום אחד אמר הרב לחברים מחר אני נותן לכם רשות שתלכו לטייל במאכל ובמשתה בתנאי שתזמינו להרב בעל קול בוכים, אמרו כן יהיה, אמר להם לכו אליו מעכשיו, והזמינו לו קודם שיקבל עליו תענית שאם יקבל אינו עושה התרה כמנהגו, אז הלך המהרח"ו ושני חברים עמו ויבואו לפני הרב, ויאמר להם ברוכים הבאים אנה עזבתם את אדוניכם ובאתם אלי, אמרו לו לזמן למר באנו שיבוא מחר עמנו לטייל, אמר להם ולמה באתם אלי עכשיו ולא מחר, אמרו חשבנו שמא יקבל עליו תענית ומעכ"ת אינו עושה התרה, השיב להם אם כל נבואתו של אדוניכם הוא כמו זה אינו כלום, אמר לו המהרח"ו מה לנו באלו הדברים אדוננו ורבנו הוא יהיה מה שיהיה, מר יבא עמנו מחר, א"ל כן אעשה, ויהי בבוקר שלחו אחריו וילך עמהם ויבואו לעין הזיתון לציון ר"י בר אלעאי וישבו שם מדברים בדברי תורה והרב בא וקמו כולם והרב הנז' עשה לו הידור והושיבו לשמאל, ישב מעט וקם הרב ודרש להם דרוש וגמר ואמר קדיש

וישב במקומו. אמר לו אדוני ערב לך הדרוש א"ל לא כל כך, ואמר למה, והשיב יש לי כו"כ קושיות בדבריו, שדבר פלוני שאמר הוא הפך דברי הרשב"י בדף פלוני, וכן על זה הדרך כל הקשיות, ואז פנה הרב לחברים שראה שהמה ראו כן תמהו איך יש לו קושיות בדרוש שלו, אמר להם הרב, חבר כמו זה הוא טוב, לא כמותכם שעל הכל אתם מודים. והחזיר פניו אל הרב וא"ל יחזור מר הקדמה פ' והשיב לו על כל שאלותיו וכן עשה והוא לומד ההקדמה והתחיל לרמוז באצבעו הקושיות שנתרצו, וא"ל הרב - ימהר מעלת כבוד תורתך וישאל שאלותיו, וכמשיב לו שהחברים רוצים לאכול והשיב לו כתר לי זעיר ואחוך, ישב עוד מעט הרב וחזר הרב לומר לו שישלים וישיב הוא, אז קם הרב הנז' וא"ל חנוקא אתה רוצה לחנקני לא נשאר עוד קושיות י"שר חיליה דמר, עתה ישב בראש שעד עתה לא הייתי מחשב אותך אפילו כקטן שבתלמידי, ועתה ידעתי שרוח ה' אתך ובקש - ישב הרב בראש, ויאכלו וישתו בשמחה רבה וישבו העירה, וכשבאו ליפטר זה מזה הקדימו הרב וא"ל בטוב ילין מר, והשיב בטוב נלין איני מניחך עוד עד שתתן לי תקון לנשמתו, והרב דחה אותו בדברים וילך לביתו, ובבקר בא לפני הרב והרב קם מלא קומתו לפניו והושיבו בכבוד גדול, ויאמר לו הנה באתי אליך שתתן לי תיקון אמר לו ח"ו מי אני שאתן למעכ"ת תיקון, א"ל הלא אמרתי שאני כלבי כן פי, מקודם לא הייתי מאמין מפי השמועה ועתה בעיני ראיתי הכל, והפציר בו הרבה עד שא"ל התיקון של מעכ"ת קשה שמא לא יעשהו, א"ל העבודה שאם יאמר לי שתקוני בארבע מיתות בית דין אקבל עלי והנני אמות, אז א"ל מעיד אני עלי שמים וארץ שלא ראיתי אחר זולתו שאפילו חטא אין בו, לכן מה תיקון אתן לו התיקון שלו הוא לאכול בכל יום תרנגולת שמנה וללמוד בתורה, והתעניות שעושה מעכ"ת עליו אחז"ל האי צורבא מרבנן דקא מתענה ליכול וכו'. אז נשקו לרב ויצא מלפניו שמח וטוב לב, והלך לביתו ועשה סעודה גדולה והזמין לרב והחברים, וכשזמן לרב וחבריו הלך להזמין לאחיו יפת הגדול הרב הגאון המופלג בדורו כמוהר"ר משה גלאנטי זכר צדיק וקדוש לכרכה וזימן אותו לסעודה, ואמר לו אחיו מה היום מיומים, והשיב ואמר לו לפי שהזמנתי את הרב יצחק אשכנזי לסעודה שעשיתי לו, אמר לו בדקת אותו ויש אתו דבר ה', אז ספר לו כל המאורעות אמר לו אם כן מצוה לילך לזאת הסעודה ויבא עמו, וכשנכנס בפתח הבית ויקומו הרב והחברים על רגליהם מפניו, ועשו לו כבוד גדול והפצירו בו שישב בראש, ומרוב ההפצרה ישב הגאון בראש וישמחו זה בזה ויאכלו וישתו וכשגמרו הסעודה הלכו כל אחד לביתו, ובבוקר קם הגאון וילך לביתו ויחדד יצחק חרדה גדולה בראותו את הגאון שהוא בא, ויאמר לו מר קץ בחיי שרוצה להמיתני למה טרח כל זה הטורח לבא אלי היה לו לשלוח אחרי ואני הייתי הולך אצלו, אמר לו וענותך תרבני ביאתי לפניך היא שתתן תיקון לנשמתו, אמר לו הרב מה אני ומה חיי שאתן תיקון למעכ"ת בחיי דמר יניחני, אמר לו וכי איני יודע להשביעך בשם המפורש שתגיד לי כל מה שאתה רואה במצחי, לכן אחלה פניך שתגיד לי קודם שאצטער, אז ראה הרב בפניו ואמר לו ספק גזל יש ביד מר, וכשמוע הגאון כך הלך לביתו ויפשוט בגדיו וילבש שק ואפר וישב על הארץ ויתן קולו בבכי גדול לאמר אנה אוליך את חרפתי אחר שאני דיין בצפת ויהא בידי ספק גזל ובכה עד שלא נשאר בו כח עוד לבכות וכל בני ביתו ראו ויתמהו, ואז שאל מעט מים להשיב רוחו אליו וצוה לשמש שיקבץ לו כל העושים מלאכתו מלאכת הבגדים אנשים ונשים ויבואו לפניו ויתמהו בראותם אותו יושב באפר, וא"ל שמעו נא דברי ועשו אתי חשבון מה אני חייב לכם והשיבו כולם פה אחד ואמרו אדוני אין שום אחד ממנו יודע חשבון לפי שכל דבר מעות שאנו מקבלים ממר יש לנו ברכה בהם לאכול ולשתות וללבוש והותר, ואם כן מה חשבון נעשה עמך שהרי מיום שאנו עוסקין במלאכתך אין אנו מחשיבין המעות שנותן לנו מר לראות כמה הם, אז אמר הגאון אכן נודע הדבר וא"ל דעו שיש דין ויש דיין בעולם לכן אני יושב בכך, וזהו הדבר הוא עונש לי שסוף סוף בן אדם אני, לכן מכאן ואילך אם תקבלו עליכם שתדקדקו עמי בחשבון אפילו בפחות משהו פרוטה מה טוב, ואם לאו אבטל מלאכתי, שאיני רוצה ליכנס לגהינם בידיים, לכן עתה על העבר הרי מעות לפניכם טלו מה שתרצו, א"ל אדונינו מה נקח אחר שאין אנו יודעים בחשבון וכי מותר לנו הגזל, א"ל אתקן אתכם שתקחו מה שתרצו ותאמרו בלב טוב הרי קבלנו כל מה שחייב לנו החכם מיום שאנו עוסקים במלאכתו, ואם חייב לנו יותר הרי אנו מוחלים לו מאחד עד אלף מחילה גמורה וגם אני אומר לכם כן, מיד מחלו מחילה גמורה ולא אחד מהם לקח שום פרוטה זולת אשה אחת שלקחה שני מצריות (פרוטות) הפציר בה לקחת יותר ולא רצתה והלכו כולם, והרב לבש בגדיו והלך לו לבית הרב והרב קדמו באמצע הדרך ויאמר לו ומה כל החרדה הזאת שעשה מר, א"ל וכי קלה בעיניך לדידי ספק גזל, א"ל כבר עבר, א"ל תראה אם יש עוד יותר, א"ל לא נשאר דבר, א"ל והיכן היה הספק גזל, השיב לו באותה אשה שלקחה שני מצריות, והטעות היתה - שזאת האשה היתה טווה דק ויש לה יתרון שכר משאר הטווי ומר נתן לה כשאר הטוויין עב, ואז נשקו לרב וברכו ואף הגאון עשה לו סעודה גדולה והיה נוהג בו כבוד גדול:

מעשה האריז"ל והשוורים המגולגלים ותיקונם

כו. מעשה שיום אחד בא לפני הרב ח"ר יעקב אבולעפייא וקדמו הרב וא"ל כבודך רוצה להלוך למצרים ומבקש ממני שאכתוב לך כתב ואמר הן, א"ל לך לשלום שהוא הכרח גדול הליכתו, א"ל מהו ההכרח אחר שאין אני הולך בשליחות מצוה, א"ל בחזרה תדע ההכרח, מיד כתב לו הכתב ונתן לו, וא"ל ימהר יחישה הליכתו וכן עשה, ויקם וילך מצרימה ועישו לו נדבה חשובה לכבוד הרב והיה רצונו לבוא בדרך על הגמלים א"ל אהובו למה לו לרכוב על הגמל שהוא קשה עליו, יקנה לו נושא אדם וילך בנחת עם רוכבי סוסים וכן עשה ויצא בשיירה וכמו שהיה רואה שהם עושים הרוכבי סוסים כן היה עושה, ויהי היום נחו רוכבי הסוסים כמנהגם וגם החכם עמהם ומיד נפלה עליו תרדמה וישן וקמו כולם ללכת שהגיעו הגמלים והקיצו אותו, ויקם ויתר את חמורו וילך החמור והוא חזר וישן שיעור שתי שעות וכשקם לא ראה שום אדם ויחרד והתחיל לרוץ אורח והיה בצער גדול וסמוך לערב ראה חורשים שמח ואמר אלך עמהם וירץ לקראתם ויבוא אל המקום וישב שם מעט וראה שהחורש היה מכה השוורים באכזריות, עוד מעט ראה שנהפך החורש לשור והשור נעשה אדם ואסרו בעול והתחיל להכותו וכן עז"ה היו עושים ונבהל החכם ולא היה לו מקום לברוח שאינו יודע הדרך והיה בצער גדול כי לא נעשתה מחשבתו וכשבא לשמה נעשו שלשתם בני אדם ונתנו קולם בבכי ודברו עמו וא"ל ברוך הבא, כבודך מצפת, א"ל הן, א"ל הרב אשכנזי יושב בצפת, א"ל הן, אז נפלו לפני רגליו ובכו וגם החכם בכה עמהם, ויאמרו לו ראה כבודך בצערנו ויאמר כן, א"ל למען ה', רחם עלינו שבני ישראל הננו וכשתלך לצפת תקף לך לפני הרב ותפול לפניו שיתקן אותנו שאין אנו יכולין עוד לסבול הצרות, ויאמר החכם כן אעשה, והשביעוהו שבועה חמורה שכל תיקון שיאמר לו הרב שיעשהו ואז לקחוהו ונתנהו בשיירא כהרף עין ותשב רוחו אליו, וכשבא לצפת תקף בא לפני הרב והרב קדמו וא"ל בשביל השורים אתה בא אלי, ידעתי, מחר בא אצלי וכן עשה, ואמר לו הרב דע כבודך ההכרח שאמרת לך בלכתך זה הוא שכבודך משרוש נשמתם, ודע שהם פלוני בן פלוני ממקום פלוני שאל לו מה היה עונותיהם, א"ל בשביל השחתת פאת ראשם, א"ל וכי מה שייכות יש לפאה בשורים א"ל לא קרית א"ל אדוני דבר זה אינו כתוב לא בגמרא ולא במדרש, א"ל מקרא מלא הוא, א"ל פסוק זה לא יש בתורה, א"ל ר"ת לא תקיפו פאת ראשכם הוא פר, לומר כל המקיף פאת ראשו מתגלגל בפר, צריך אתה להתענות מחר ולכוין כך וכך לשם פלוני, וכן על זה הדרך כתב לו כל התיקונים והסגופים שהיו צריכין לעשות עד שנתקנו אותם האנשים, ובאו לאותו החכם בחלום א"ל תנוח דעתך כאשר נחה נפשנו, מאותו היום שהתחלת לעשות התיקונים שא"ל הרב שבתיקון אחד שעשית הוציאנו מאותה העבודה קשה שראית והכניסונו לגיהנם, וכן עז"ה בכל תיקון שהיית עושה היו מוציאין אותנו מעול כבד ליותר קל ממנו, עד שהכניסונו לגן עדן:

ביאור הפטרה

הקשר בין הפטרה לפרשה

הפטרה זו מפטירין אותה בשבת השניה של שלשה דפורענותא לפני תשעה באב. כי מסופר בה על נבואת הפורענות שהתנבא הנביא ירמיה על חורבן ירושלים והמקדש, בגלל עוונותיהם של ישראל.

תוכן הפטרה

ה' מתווכח עם ישראל ואומר להם: איזו עולה מצאו בי אבותיכם שנהיו כפויי טובה, רחקו מעלי והלכו אחרי ההבל, ולא זכרו את חסדי עמם, שהוצאתי אותם ממצרים, והולכתי אותם במדבר, ספקתי להם את כל צרכיהם, הבאתי אותם לארץ זבת חלב ודבש.

ובמקום להודות לי ולעבוד אותי, הנה עזבו אותי, שהייתי להם כמעין מים חיים שאינו פוסק, כי השפעתני להם רוב טובה.

והם הלכו אחרי בארות נשברים שאין בהם מים, כי הלכו לעבוד אלילים שאין בהם ממש, ואפילו אומות העולם לא מחליפים את אליליהם, למרות שאין בהם ממש, ואם כן כיצד עם ישראל החליף אותי באלילים אשר לא יועילו להם, ובמקום לבטוח בי, הנה נשענים על מצרים ואשור, שיצילו אותם בעת רעתם, ובמקום ללכת בדרכי אבותיהם הקדושים, הנה התנכרו ועשו מעשי תועבה, לכן נרשם עוונכם לפני, וגם אם תרבו במעשים טובים לא יועיל הדבר, כי כבר נגזרה הגזרה שתינתנו ביד האויב בחודש אב.

כי למרות אזהרותי שתחזרו בתשובה, הנה נואשתם מעבודתי, והחלטתם ללכת אחרי הבעלים, ואם כך מדוע בעת רעתכם, אתם פונים אלי בבקשה שאעזור לכם, ואיה האלילים הרבים שלכם שאינם עוזרים לכם.

אך עם כל זאת אם תשובו בתשובה באמת ובתמים, הרי תהיו לי לעם סגולה כבתחילה, ואם תשבועו בשמי לאמת בלבד ותעשו צדקה ומשפט, הרי תתעלו בעיני הגוים, שיתברכו בכם שכל אחד יאמר לשני: "שימך אלהים כישראל", גם כשיתהללו ויתפארו הרי יתהללו בכם שכל אחד יאמר לחבירו "אני מוצלח כישראל".

ירמיהו פרק ב' פסוק ד' - כ"ח, ופרק ד' פסוקים א' ב'.

ד שִׁמְעוּ דְבַר-יְהוָה [א] בַּיַּת יַעֲקֹב [ב] הֵם הַמּוֹן הָעַם וְכָל-מִשְׁפַּחַת בַּיַּת יִשְׂרָאֵל [ג]

הגדולים (מלבי"ם) אנשי השם (מ"ד): **ה בָּה | אָמַר יְהוָה מֶה-מִּצְאוּ אֲבוֹתֵיכֶם** הדורות הראשונים שנכנסו

לארץ (רד"ק) **[ד] בִּי [ה] עוֹל** איזה דבר עולה מצאו בי **כִּי רָחֲקוּ מֵעֲלֵי [ו] בְּגִלְלוּ, וַיֵּלְכוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל**

עיונים והארות

נכנס לירושלים ואומר לישראל דברים של ניחומים, שמעו דבר ה' בית יעקב, אליו מיליא ערובתא הוון אבהתכון עבדין. ברם ישעיה על ידי שהיה בן מדינה מירושלים היה אומר לישראל דברים של קנטורין, שמעו דבר ה' קציני סדום, לא מן פלטתא דעמא דסדום אתון. [א"ר לוי אמוץ ואמציה אחי הו, ועל ידי שהיה ישעיהו בן אחיו של מלך היה אומר לישראל דברים של קנטורין, כמה דאת אמר ועשיר יענה עזות].

ד. אפשר לומר במה שכתב רבינו הא"ר זצ"ל, דגלגול ראשון נקרא אב והשני נקרא בן, וכתוב (איוב לג, כט) 'פעמים שלש עם גבר'. וזה שכתוב 'מה מצאו אבותיכם' שהוא גלגול ראשון שלכם, 'בי עול כי רחקו מעלי', ועבירה גוררת עבירה, אפילו מגלגול לגלגול כמו שכתב רבינו הא"ר זצ"ל. ולכן 'ילכו אחרי ההבל' בגלגול שני, 'ויהבלו' בגלגול שלישי.

ו'לא אמרו איה ה' המעלה אתנו מארץ מצרים, כלומר שהעלה ובירר ניצוצי הקדושה אשר בארץ מצרים, והוצרך כמה טורה בעבודת ושעבוד בחומר ובלבנים, 'המוליך אתנו במדבר בארץ ערבה וגו'', ובמדבר ששם תגבורת ותוקף הסטרא אחרא וע"י ששים רבוא ומשה ואהרן היה בירור חזק כמו שכתוב בזוהר הקדוש. ואיך אחר כל הטורה לברר ניצוצי הקדושה, עתה בהדבקם בסטרא אחרא, נפלו כמה ניצוצי הקדושה מתורה ומצות. (נחל שורק אות א).

ה. ובתרגום יהונתן פירש - מה מצאו אבותיכם בדברי שקר שיתרחקו מיראתי.

ו. [א"ר] יצחק זהו שמניח ספר תורה ויוצא, דבר אחר אמר הקב"ה לישראל, בני, אבותיכם לא מצאו בי עול ואתם מצאתם בי עול. אדם הראשון לא מצא בי עול, ואתם מצאתם בי עול. למה אדם הראשון היה דומה, לחולה שנכנס הרופא אצלו, אמר לו דבר פלוני אכול דבר פלוני לא תאכל, וכיון שעבר על דבריו

א. שמעו דבר ה' - ראשי תיבות שדי, שאם תשמעו בקול ה' יהיה שדי עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבותיכם, ומכלל הן אתה שומע לאו אם תשמעו תזכו, ואם לאו לא תזכו (עיין בספר "נשמת חיים" מאת הצדיק רבי חיים משאש זיע"א).

ב. אמר ר' לוי משל למטרונא שהכניס לה המלך שני הדסים, אבדה אחד מהם והיתה מצירה עליו, אמר לה המלך שמרי את זה [ומעלה אני עליך] כאילו שמרת את שניהם. כך כיון שעמדו ישראל על הר סיני אמרו כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע, אבדו את נעשה, ועשו להם עגל מסכה, אמר להם הקב"ה שמרו את נשמע, כאילו שמרתם את שניהם, וכיון שלא שמעו, אמר הקב"ה שמעו דבר עד שלא תשמעו דבר, שמעו דברי תורה עד שלא תשמעו דברי נבואה. שמעו דברי נבואה עד שלא תשמעו תוכחות, שמעו דברי תוכחות עד שלא תשמעו קנטורין, שמעו דברי קנטורין עד שלא תשמעו קל קרני משרוקיתא [חצוצרות מלחמה], שמעו בארץ עד שלא תשמעו בחוצה לארץ, שמעו חיים עד שלא תשמעון מתים, ישמעו אודניכון עד דלא ישמעו גופיכון [ע"י יסורים], ישמעו גופיכון עד שלא ישמעו גרמיכון, העצמות היבשות "שמעו דבר ה'". [אמר ר' לוי האוזן לגוף כקנקל לכלים, מה קנקל הזה כשהוא מלא כלים אתה מעשן תחתיו וכולם מרגישים, כך הטו אזניכם ולכו אלי "שמעו ותחי נפשכם"]. (ילק"ש).

ג. אפילו בירידתו [כשנטו מדרך ה'] קורא אותם בית ישראל (פסיקתא).

אמר רבי לוי משל למטרונא שהיו לה שני שושבינים, אחד עירני ואחד מבני מדינה, זה שהיה עירני היה אומר לה דברים ניחומים, לא בת טובים את, לא בת גניסים [חשובים] את, וזה שהיה בן מדינה היה אומר לה דברים של קנטורין, לא בת עניים ירודים חפופים את. כך ירמיה על ידי שהיה עירני מענותות היה

[ז] עבודה זרה שאין בה ממש **וַיְהִי בַלּוֹ** ובעבור זה גם הם הושפלו ונעשו כדבר שאין בו ממש (מ"ד): **וְלֹא** שבו בתשובה **וְאָמְרוּ אֵינָהּ יְהוָה** נשוב לעבוד את ה' **הַמַּעֲלָה אֶתְנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַמּוֹלִיךְ אֶתְנוּ בַּמִּדְבָּר** [ח] בלי שנתעה בדרך (מ"ד) **בְּאֶרֶץ עֲרָבָה** שגדלים בה קוצים **וְשׁוֹתָהּ** מקום חפירות עמוקות **בְּאֶרֶץ צִיָּה** מקום שמים שהחום בו ער שם (מלבי"ם) **וְצִלְמוֹת** [ט] צלו של מוות (מ"ד) וחושך גדול (רש"י), ולא חסרנו דבר אפילו שהלכנו **בְּאֶרֶץ לֹא-עֵבֶר בַּהּ אִישׁ וְלֹא-יֹשֵׁב אָדָם שָׁם** [י] בקביעות (מלבי"ם): **וְאָבִיָּא אֶתְכֶם** והרי הבאתי אתכם משם **אֶל-אֶרֶץ הַבְּרָמָל** מקום שדות וכרמים ואילנות טובים (רד"ק) **לֶאֱכֹל פְּרִיָּהּ וְטוֹבָהּ** ובמקום להיטיב את דרכיכם **וְתִבְאוּ וְתִטְמְאוּ אֶת-אֶרְצִי** [יא] שעבדתם שם לכוכבים ומזלות (מ"ד), וכפל הענין

עיונים והארות

ההבל' בעולם השפל, וע"י כן 'ויהבלו' בשרשי דרכי נשמתו שפוגם בכל. (חומת אנך)

ת. זהו מדבר שור, שנאמר ויצאו אל מדבר שור והוא מדבר כוב, אמרו עליו על מדבר כוב שהוא שמונה מאות פרסה על שמונה מאות פרסה, וכלו מלא נחשים ועקרבים, שנאמר המוליך במדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב (מכילתא) ואף על פי כן ולא אמרו איה ה' המעלה אותנו וגו'. מהו צלמות, מקום צל ועמו מות (ילק"ש).

ט. **ואלו** הדי' לשונות: ערבה ושוחה וציה וצלמות הם כנגד ד' דרגין דרתיכא דמסאבותא, שכנגדן נזכרו בתורה ד' שמות בענין הזה ממש כדכתיב: המוליך במדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון, וכנגדן הזכיר המשורר ד' שמות אחרים: על שחל ופתן תדרוך תרמוס כפיר ותנין. ומ"ש: בארץ לא עבר בה איש ולא ישב בה אדם שם לרמוז שאפילו אדם בליעל איש און של הקליפה לא עבר בה ולא ישב שם, בגין דאינון דרגין תתאין דמסאבותא המאוסים אפילו לבעליהם, ואעפ"כ הקב"ה העביר שם את ישראל כדי להכניעם, ולהראות לישראל שאפילו באותן המקומות היה יכול להוריד להם לחם מן השמים ולהוציא להם מים מצור החלמיש, להודיע לכל העולם את גדלו ואת ידו החזקה כי כל אשר חפץ ה' עשה בשמים ובארץ. (רמ"ד וואלי במרפא לשון).

י. **א"ר** יוסי בר חנינא וכי מאחר שלא עבר היאך ישב, אלא לומר לך כל ארץ שגזר עליה אדם הראשון ישוב נתישבה, וכל ארץ שלא גזר עליה ישוב לא נתישבה (ברכות ל"א).

יא. **והמלבי"ם** כתב וז"ל: ואביא - אחרי שחשב חטא אבותיהם יוצאי מצרים חושב חטא בניהם, אתכם הבאתי אל ארץ הכרמל - (הגם שאבותיכם חטאו), והיתה תכלית ההבאה שני דברים, א] לאכול פריה - לשבוע מטוב הגשמי, ב] לאכול טובה - באשר היא ארץ מוכנת להשיג בה הטוב האמתי והאושר הנפשי, ובשניהם היו בהפך, כי ותבאו - עת באתם, נגד לאכול פריה טמאתם את ארצי - במעשים מוגועלים מונועים ההצלחה הגשמית, ג] נגד לאכול טובה אמר נחלתי - מצד שהיא נחלת ה' כי אחר שנכנסו ישראל לארץ נכנסה תחת השגחת ה' ונעשית נחלתו, שמתם אותם לתועבה.

וגרם מיתה לעצמו. נכנסו קרוביו אצלו, אמרו לו תאמר שהרופא עבר עליך מדת הדין, אמר להם חס ושלום, אני הוא שגרמתי מיתה לעצמי שעברתי על דבריו. כך בשעה שעבר אדם הראשון נכנסו כל הדורות אצלו, ואמרו לו אי אפשר שהקב"ה גזר עליך מדת הדין שתמות, אמר להם חס ושלום, אני הוא שגרמתי מיתה לעצמי שעברתי על דבריו, שאמר לי "ביום אכלך ממנו מות תמות" (בראשית ב, ז). הרי אדם הראשון לא מצא בי עול, ואתם מצאתם בי עול. פרעה לא מצא בי עול, ואתם מצאתם בי עול. למה היה פרעה דומה, למלך שהלך למדינת הים והפקיד כל מה שהיה לו אצל עבדו, לאחר ימים בא המלך ממדינת הים, אמר לו תן לי כל מה שהפקדתי אצלך, אמר לו לאו עבדא דידך אנא ולא הפקדת גבאי כלום, מה עשה לו, נטלו ותלאו בגרדון, אמר לו עבדך אנא, כל מה דאפקדת גבאי אנא משלם לך. בשעה שאמר לו משה "שלח את עמי ויעבדוני" (שמות ז, כו), אמר "מי ה' אשר אשמע בקולו וגו'" (שם ה, ב), וכיון שהביא עליו עשר מכות אמר "ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים" (שם טז, כ). אבותיכם במדבר אמרתי להם, "ששת ימים תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו" (שם טז, כו), "ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט ולא מצאו" (שם פסוק כז), וכיון שאמרו ישראל "נעשה ונשמע" (שמות כד, ז), ואחרי כן עשו את העגל, איבדו את 'נעשה', אמר להם הקב"ה, שמרו 'נשמע' ואני מעלה עליכם כאילו קיימתם שניהם, וכיון שאמרתי להם 'שמעו' ולא שמעו, אבדו את שניהם. (מדרש זוטא איכה א, לא).

אמר הקב"ה לישראל אבותיכם במדבר לא מצאו בי עול, ואתם מצאתם בי עול. אני אמרתי להם זובח לאלהים יחרם, והם לא עשו כן אלא וישתחוו לו ויזבחו לו, אחר כל הרעה שעשו מה כתיב, וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו. (ילק"ש).

דבר אחר, א"ר פנחס בשם ר' הושעיא שהיו מבריחים [מגרשים] את השבים [בתשובה] כד"א "ואבריחהו מעלי" (פסיקתא דר"כ ד, 1).

ז. **יובן** במה שידוע דהחוטא כשמשתרש בחטא חס ושלום, מלבד שטמא גופו, מטמא נפשו, ואף גם זאת נשמו מסילות דרכי ושרשי נשמתו המושרשים בעולמות העליונים שמשם בא השפע, ע"י חטאו נסתמים הצנורות, ואין מימי השפעה נוזלים, ופוגם בכל שרשי נשמתו. וגבר אויב חס ושלום, ו'ילכו אחרי

וַאֲמַר, וַיְנַחֲלֵתִי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַרְאוּיָה לְהַשְׂרָאֵת הַשְּׂכִינָה **שְׂמַתְּם לְתוֹעֵבָה** אֵלֵיָם וּדְבַרִי תוֹעֵבָה (רד"ק):

ח **הַפְּהֵנִים** שִׁלְפְנֵי ה' עוֹבְדִים כָּל הַיּוֹם, גַּם כִּפְרוּ בַטּוֹבָה וְלֹא הִזְהִירוּ וְלֹא אָמְרוּ לְעַם לֵאמֹר **אֵיךְ יִהְיֶה יְהוָה וְתִפְשִׁי הַתּוֹרָה** חֲכַמֵי הַתּוֹרָה (רד"ק) וְהַסְנֵה־דְרִיךְ (רש"י) שִׁכְחוּ אֶת הַטּוֹבוֹת שֶׁעֲשִׂיתִי עִמָּהֶם **לֹא יִדְעוּנִי** [יב] לֹא לָמְדוּ תוֹרָה לְשִׁמְחָה

(רד"ק) וְלֹא רָצוּ לְדַעַת גּוֹדֵל רוֹמְמוֹתַי (מ"ד) **וְהָרַעִים** מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל (רד"ק) וְהַשְּׂרִים (מַלְבִּי"ם) **פָּשְׁעוּ בִּי** [יג] **וְהַנְּבִיאִים**

נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר (ת"י) **נִבְּאוּ בַפֶּעַל** בְּשֵׁם הַבַּעַל (רש"י) **וְאַחֲרָי** הַפְּסִילִים אֲשֶׁר (מ"ד) **לֹא-יֹעֲלוּ הֵלְכוּ:** ט לִזְנוֹן

טֵרֵם אֲבִיא עֲלֵיכֶם רַעַה **עַד אָרִיב** אֶתְוֹכְחָה **אֶתְכֶם** עִ"י נְבִיאֵי (רש"י) **נְאֻם-יְהוָה** וַיִּדְעַתֶּם שְׂגָם **וְאֶת-בְּנֵי**

בְּנֵיכֶם אָרִיב אִם הֵם יִרְעוּ דַרְכְּכֶם כְּמַעֲשֵׂיכֶם (ת"י): **יִפְּי עֲבָרוּ** כִּשְׂתַלְכוּ לֵאמֹר **כִּתְיִים** לְעַם כְּתִיִּים שִׁיּוֹשִׁיִּים בְּאֵיִהֶם

(רש"י) **וּרְאוּ** אֶת מַעֲשֵׂיהֶם **וְקַרְר** וְלִמְדִינַת קֹדֶר שִׁישְׁבוּ בַמְדַבֵּר בְּאוֹהֲלִים (מַלְבִּי"ם) **שְׁלַחֻ** מִלְאֲכִים **וְהַתְּבוֹנְנוּ** וְחַקְרוּ

מְאֹד לְרֵאוֹת מְנַהֵגִם **וּרְאוּ** מַעֲשֵׂי הַעֲכוּ"ם הָהֵם, וְכִי **יֵיזְנוּ** [יד] בְּאֵמַת **הַיְתָה** בְּנִיהֶם **כְּזֹאת** כְּתוֹעֵבָה הַזֹּאת (מ"ד):

עֵינִים וְהָאֲזָנוֹת

ואם חכם אחד יאמר שהוא איסור גמור לדבר בתפלה ובעוד שקורין בספר תורה, יאמרו בלבם, חכם זה מחמיר והוא חסיד שוטה, והרי ראינו לחכם כי כן דרכו לעשות, וכן למדין ממנו. שאם הוא נכשל בלשון הרע וגאווה וחנופה וחמדה ומאכלות, ושלא לדקדק בביתו בנקיון הירקות וכיוצא, הם עושים יותר ויותר בטענות האמורות, וכיוצא הרבה פרטים. ונמצא שהכל תלוי בקולר התלמידי חכמים, וכבר אמרו רז"ל (ב"מ לג, ב) תלמידי חכמים שגגות נעשות להם כזדונות, וקל וחומר שהם מחטיאים הרבים, וקל וחומר דיש חילול ה' בכמה אופנים.

וזה שכתוב 'ותפשי התורה לא ידעוני' שאני שורה בבית הכנסת, ומדברים ושוחקים וכיוצא בשאר פרטים לא ידעו את ה'. ומזה נמשך 'הרעים' שהם הגבירים הפרנסים רועי ישראל 'פשעו בי', שדבר קטן שעושה החכם, למדים לעשות יותר ויותר, ומאחר שתופשי התורה והרועים כן, כמוהם יהיו כל המון ישראל.

א"נ שכתוב 'ותפשי התורה לא ידעוני' לעמוד בפרץ ואין בפייהם תוכחות, ומי גרם זה, והרועים העשירים הממונים רועי ישראל הן הן אבות נזיקין 'פשעו בי', במה שאינם מכבדים התלמידי חכמים, ומשום הכי אינם מוכיחים והתורה מתבטלת.

אי נמי אפשר 'ותפשי התורה לא ידעוני' הם התלמידי חכמים פשוטים, 'לא ידעוני' שלא העמיקו בתורה להכיר רוממותו יתברך. (צוארי שלל).

יד. כמו אם, אם המיר גוי מהם את אלהיו ואע"פ שהמה לא אלהים ועמי המיר את כבודו אשר בו היה נכבד וכתיים וקדריים יושבי אוהלים ורועי מקנה ונוסעים והולכים ומטלטלין ממרעה למרעה וממדבר למדבר ונושאים את אלהיהם עמהם למקום שחונים שם ואני נשאתי אתכם עד אשר קבעתי אתכם והנחתם אותי כך ת"י ורבותינו אמרו כתיים עובדים למים וקדריים עובדים לאש ואע"פ שיועדים שהמים מכבין את האש לא הניחו את אלהיהם (רש"י).

והמלבי"ם כתב וז"ל: ההימיר - אומר שיראו ג' דברים, א] ההימיר גוי אלהים - שלא ימצאו שגוי ימיר אלהיו,

יב. כתב הרב מהרי"ד ז"ל בספר צמח דוד דף רל"ד משם הרב כלי יקר פרשת מוקץ (בראשית מא, א) וז"ל, שבחר הקב"ה באותיות הוי"ה לשמו, להורות ענוותנותו, ולהסיר מלב המכחישים השגחתו בתחתונים. לכן בחר באותיות אלו, כי הם המעט בחשבון מכל אותיות התורה. שהרי כל אותיות יעלו בקריאתם לחשבון רב, כגון אלף גימטריא קי"א, בית תי"ב, ואין לך אותיות שחשבונן מועט כאלו. ולי נראה הטעם, לפי ששם הוי"ה מורה גדלותו שהוא מהוה הויות, לכן השם מורה ענוותנותו.

והנה הבוטח באדם, הוא מחמת שמכחיש השגחתו בתחתונים, ואם כן אינו מסתכל באותיות שם הוי"ה שהם חשבון מועט מכל האותיות. וזה שכתוב (יז, ה) 'ארור הגבר אשר יבטח באדם ומן ה' יסור לבו', רצה לומר יסור דעתו, שאם היה נותן דעתו באותיות השם, לא היה בוטח באדם, עכ"ל.

וכן יש לפרש פסוק 'הכהנים לא אמרו איה ה'', שהשגחתו בתחתונים כמו שידוע משמו הקדוש שאותיותיו מספרם מועט, 'ותפשי התורה' שעיקר התורה ענוה, 'לא ידעוני' שלכן נקרא שמי ה', ועל כן הם 'תפשי התורה' ולא יודעי התורה, כי כל המתגאה חכמתו מסתלקת (פסחים סו, ב), ונשארו 'תפסי תורה' בבלי דעת, ומלבד מה שכתבתי שמספר אותיות השם ניכר הענוה. (נחל שורק הפטרת פר' בחוקותי אות א).

יג. אפשר לומר במה שידוע, שהתלמידי חכמים צריכים לזיזר מאוד אפילו בקלות, דכל העם ילפי מקלקלתא, שאם רואים שהתלמידי חכמים חסידים וענוים ובעלי צדקה בעוניים ומרודם, המון העם אומרים התלמידי חכמים עושים חיובם, וכך נאה להם להתרחק מתענוגי העולם. אמנם אם רואים שהתלמידי חכמים אינם זהירים כל כך בתפילה ולדבר בבית הכנסת ולקבוע סעודתם בכל מקום, ודעתיהו אפרוטה, שואלים מהגבירים וחוזרים ושואלים כלל ופרט וכלל. אז העשירים נשאו קל וחומר בעצמם, זה החכם מדבר בתוך התפלה ובעוד שקורין בספר תורה, ודאי שהוא מותר גמור, ומקילים יותר ויותר. כי אומרים לנו העשירים יש להקל, כי לא נשאנו בעול התורה שעבודא דאורייתא.

יא **הַהִימִיר** האם החליף **גוי אֱלֹהִים** את אלהיו באחר, ולמרות שהאלילים שלהם **וְהָפָה לֹא אֱלֹהִים** אלא
הבל וריק בכל זאת לא החליפו אותם **וְעַמֵּי הַמִּיר** החליף **כְּבוֹדוֹ** של מקום (מ"ד) **בְּלוֹא יוֹעִיל** [טו] בע"ז שאין
בה תועלת (רש"י): **יב שָׁמוּ** [טז] השתוממו ויתמהו (רש"י) **שָׁמַיִם** ויתפלאו **עַל-זֹאת** שהולכים אחרי לא יועיל ולא יציל
וְשִׁעְרוּ ויצטערו על גודל החורבן ש**הָרְבוּ** ישראל **מְאֹד** (מלבי"ם) **נָאֵם-יְהוָה:** **יג פִּי-שְׁתַּיִם רָעוֹת** [יז]
רעה כפולה **עָשָׂה עַמִּי** שעזבו אותי, והלכו אחרי האלילים, וז"ש **אֲתִי עֲזְבוּ** שאני **מְקוֹר** מעין **מֵימֵם חַיִּים**

עיונים והארות

להחליף את השופרות ב... קיסמים...

כיון שראה החותן כי בפעם השלישית נכשל ב"מסחר" זה, שם יד לפיו ושתק. אך הפעם נטפל אליו חתנו וסנט בו: "הלא הסרסורים האלו הינם סוחרים ותיקים, ובכל זאת נכשלו גם הם בצורה מחפירה כזאת".

שׁוֹטָה שכמותך - השיב לו החותן - הן בידי היו שני מטעני סחורה שאינה עוברת לסוחר, ומה היה לי לצפות מהם יותר מאשר להחליף מטען אחד במשנהו? אבל אתה, הרי היה בידך כסף חי ומזומן ואף על פי כן קנית בו שני מטענים חסרי ערך שכאלה...

כיוצא בזה טוען הנביא: "ההימיר גוי אלהים והמה לא אלהים" - כלום כבר המיר עם כלשהו את אלהיו באל אחר, אף כי יכול הוא לעשות חליפין כאלה, מאחר שגם זה וגם זה לא אלהים המה, והיו מחליפים אפוא אחד במשנהו מבלי לסבול שום הונאה". אולם "ועמי המיר כבודו בלא יועיל" - עמי המיר את כבודו ואת גאונו, את אלהים חיים, באלילי עץ ואבן, אשר לא יועילו למאומה. (מעיינה של תורה בשם המגיד מדובנא).

טז. ובת"י פירש כל הפסוק בענין אחר וז"ל: "אתאבלו שמיא על כדין על ארעא דישראל דעתידא למחרב ועל בית מקדשא דעתידא לאצטדאה ועל דעובדין בישין עבדו עמי לחדא אמר ה" עכ"ל.

יז. ידוע כי בזמנו של ירמיה היו שתי כתות: אחת - אנשיה עבדו לצבא השמים - לשמש ולירח, בחושבם שהם משפיעים לעולם שפע טוב, [ככתוב (דברים לג, יד): "ממגד תבואות שמש" - ממגד - מן המובחר שבפירות, תבואות שמש - שהשמש מבשילה וממגד גרש ירחים - פירות שהירח מבשיל אותם, כמו האבטיח]. והכת השניה - אלה שעבדו לעץ ולאבן, והנביא בדברי מליצתו הוכיח את שתי הכתות, לאחת אמר: אותי עזבו מקור מים חיים הנובעים מעצמם, והלכו לחצוב להם בארות מכונסים, שאין כוח בהם לחדש דבר מעצמם לא להרע ולא להטיב, כי מה שנתן להם ה' מתחילת הבריאה, והטביע בכל אחד הכוח להשפיע השפע, רק אותו כוח ולא יותר. וכנגד הכת השניה העובדים לעץ ולאבן וגם לפסילים אלמים - אמר: שהם עשו דבר גרוע ונבזה, בזה שחצבו בארות אשר לא יכילו המים, כלומר, מאחר ואין בכוח להשפיע אפילו על עצמם בכלום, אם כן, איך ישפיעו טובה לזולתם, כי הרי הם נחשבים לכלים ריקים (עיין פתח השער - שער בת רבים).

[ב שאף גוי - עובד כוכבים שהיא מדרגה פחותה לא יעשה זאת, [ג שלא יעשה זאת גם במקום שיוכל לחשוב למצוא ריוח ע"י התמורה הזאת כי האלהים שממיר אותו המה לא אלהים - ואין א"כ היה ישראל בהפך, [א] שעמי המיר כבודו - ב] שעמי - הגם שהם במדרגה מעולה כי עם מעולה מן גוי, המיר אלהיו, [ג] שעשו זאת הגם שהיו להם הפסד שהמיר כבודו בלא יועיל - כי לפעמים שליך האדם הכבוד בעבור התועלת, ואז הגם שגם זה פחיתות, שיבזה כבודו בעבור תועלת, עכ"פ מרויח תועלת, לא כן אם ממיר כבודו מבלי תועלת שהיא סכלות גדולה (מלבי"ם).

טז. הפסוק יובן על פי משל: אברך צעיר היה סמוך על שולחן חותנו שנים אחדות, ולאחר מכן נתן לו חותנו את כל נדונייתו ושיגרו לליפציג, כדי שישלח ידו במקח וממכר. האברך שהיה בטלן וביש מזל, קנה תמורת כל הכסף שבידו מספר קרונות מלאים קיסמים לשינים. כשהביא את מקחו אל חותנו קידמו הלה בקול זועה: שלומיאל! סחורה שכזו תהא מונחת שבעים שנה ולא תימכר כולה. באין ברירה שלח את חתנו לבית המדרש ללמוד תורה, ואת מטען קיסמי השינים איחסן בתוך מחסניו.

לאחר שעברו שנים מספר אמר החותן לנפשו: סוף סוף מה יהא בתכליתו של חתני? כלום לצמיתות יהא כרוך על צווארי? חזר ונתן לו סכום כסף ניכר, בתור נדוניה, ושלחו שוב לליפציג לקנות סחורה. אך הזהירו לבל יקנה שוב קיסמי שינים או סחורה כיוצא בזה.

הדבר היה בפרוס הימים הנוראים, נמלך האברך בדעתו וקנה מטען עצום של שופרות, בסברו כי זהו מיצרך עונתי חיוני מאין כמוהו. כשהביא את מקחו החדש הביתה, לא ידע חותנו את נפשו מרוב כעס: "בטלן שכמותך! הלא שופרותיך כבר יספיקו אפילו עד לשופר של משיח", באין ברירה חזר ושלח את חתנו "הסוחר" לבית המדרש, ואת מטען השופרות איחסן ליד מטען הקיסמים.

לימים נמלך החותן בדעתו: מה יעלה בסופם של מטעני "סחורה" אלה? מיד שלח וקרא אליו סרסור מוכשר והציע לו למכור את הקיסמים, ולו גם תמורת סחורה אחרת איזו שתהיה. בו בזמן פנה גם לסרסור שני והציע לו לעשות עסק חליפין גם במטען השופרות. שכן תהיה הסחורה המוחלפת איזו שתהיה, מכל מקום היא תהיה עדיפה מן הקיסמים והשופרות.

לא יצאו ימים מרובים עד שקיבל החותן שני מכתבים משני סרסוריו. הראשון הודיע בשמחה, כי הצליח להחליף את הקיסמים ב... שופרות. והשני הודיע גם בשמחה כי הצליח

הַמִּשְׁפִּיעַ לָהֶם טוֹבָה בְּלִי הַפְסָקָה (מ"ד) לְחֻצֵב לַחֲפוּר (רש"י) לָהֶם בְּאֵרוֹת בְּאֵרֹת רַבִּים נִשְׁפָּרִים שְׁכוּתֵיהֶם שְׁבוּרִים אֲשֶׁר לֹא-יִכְלוּ יַחֲזִיקוּ (מ"ד) הַמַּיִם כִּי זָבו דֶּרֶךְ הַכּוֹתְלִים הַשְּׁבוּרִים, כֵּן הֵם הַבוֹטְחִים בְּאֱלֹהִים אַחֲרָיִם (רש"י):

יְד הַקְּבִ"ה וְיִשְׂרָאֵל כְּאִילוֹ שׂוֹאֲלִים: וְכִי הָעֶבֶד מִקִּנְיַת כֶּסֶף הוּא יִשְׂרָאֵל (יח) אוּ אִם-יִלְד בֵּית בֶּן הָאִמָּה הוּא לְהִיטֵב נְעוּב, הֲלֹא קִרְאתִי לוֹ בְּנֵי בְכוּרֵי וְאִם כֵּן מִדּוּעַ הָיָה לָבוֹ שִׁבְזוּ אוֹתוֹ אוֹיְבָיו (רד"ק) וַיִּמָּלֵל (מ"ז): טוֹ וּמְדוּעַ (רד"ק) עָלָיו עַל יִשְׂרָאֵל יִשְׁאַנּוּ יִצְעֲקוּ כְּפָרִים [אַרְיוֹת צַעֲרִים] מַלְכֵי הַגּוֹיִם וְנִתְּנוּ קוֹלָם [יט] וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁימוּ אֶרְצוֹ לְשִׁמְהָ לְשִׁמְמָה (מַצְדוֹת) עָרְיוּ (נִצְתָה) נִצְתּוּ נִשְׁרָפוּ (רש"י), וְנִשְׁאָרוּ מִבְּלֵי אִישׁ יֹשֵׁב בָּהֶם (מ"ד): טז גַּם-בְּנֵי-נֶף (וְתַחֲפִנְסוּ) וְתַחֲפִנְתֶּם הֵם מִצְרִים שְׂאֵתֶם בּוֹטְחִים בָּהֶם לְעוֹרָה (רש"י) [שֶׁהֵיוּ מִמְלָכָה שְׁפִלָּה] יִרְעוּךָ יִשְׁבְּרוּ לָכֶם אֶת הַקֶּקֶד הַגּוֹלְגוֹת (רד"ק) וּבִתְיָ פִי קִטְלוֹן גְּבֻרָה וַיִּבְזְזוּן נִכְסְךָ: יז וּמִשִּׁיב הַנְּבִיאָה: הֲלוֹא-זֹאת [כ] תַּעֲשֶׂה-לָּךְ לֹא בַעֲבוּר מִקְרָה הַזֶּמֶן (מ"ד), אֲלֹא זֹאת הִרְעָה בָּאָה בְּגִלְלָה עוֹוֹן (רש"י) עֲזֹבְךָ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אַחֲרָיִם (רד"ק) בְּעֵת מוֹלִיבְךָ מְדַרְיֶכְךָ ה' בְּדַרְךָ: הַטּוֹבָה וְהַיִּשְׁרָה (רש"י): יח וְעַתָּה שְׂרָאִית שֶׁחָל בְּהַשְׁגָּחָה (מ"ד) מַה-לָּךְ לְלַכֵּת לְדַרְךָ מִצְרִים וּלְבַטּוֹחַ בָּהֶם לְשִׁתּוֹת מִי שְׁחֹר זֶה הַנִּילוּס שֶׁהַטְּבִיעַ בְּתוֹכּוֹ יִלְדֵי יִשְׂרָאֵל (רש"י) וּמַה-לָּךְ לְלַכֵּת לְדַרְךָ אֲשׁוּר וּלְבַטּוֹחַ בָּהֶם לְשִׁתּוֹת מִי נָהָר [פָּרַת (מ"ז)], לְבַקֵּשׁ מֵהֶם עֲזָרָה לְהִיטֵב נוֹשֵׁעַ עַל יָדָם (מ"ד): יט בְּסוּף הַיַּיִסְרָךְ רָעַתְךָ [כא] הַעוֹוֹן וְהִרְעָה שְׁעִיתִי יִבִּיאוּ עֲלֶיךָ יִסּוּרִים (רש"י) וּמִשְׁבוֹתֶיךָ הַשּׁוֹבְבוֹת שֶׁחָלַכְתָּ בְּדַרְכֵי לִיבְךָ תוֹכְחֶךָ יוֹסְרוּ אוֹתְךָ בְּמִכְאוּבַיִם, וְעִיז וְדַעֲי וְרָאִי תְּבִינִי

עִוְזִים וְהַאֲרוֹת

מה שאירע לשבטים כי רע ומר הוא עוזבך את ה' אלהיך ולא פחדתי אליך, איני אומר שרע ומר עוזבך את ה' מיראת העונש, אלא מצד אֵלֵהוּתוֹ יִתְבַרֵךְ, עֲזִיבְתוֹ הִיא רַע וּמֵר. וְעוֹד מוֹכִיחַ לְיִשְׂרָאֵל, כִּי אֵף עַל פִּי שֶׁכָּבַר הַתְּנַסּוֹ כִּמְהָ וְכִמְהָ פְעָמִים וְרָאוּ שֶׁעַל יְדֵי עוֹזְבֵם אֶת ה' - נִכְשְׁלוּ, הִרִי הִרְעָה עֲצָמָה שֶׁלָּהֶם יִכּוּלָה לִיִּסֵר אוֹתָם וּלְלַמְדֵם לִקַּח - כִּי רַע וּמֵר עוֹזְבֵם אֶת ה'. וּבְכָל זֹאת - וְלֹא פְחַדְתִּי אֵלֶיךָ, הַפְּחַד שֶׁהֵייתֶם צָרִיכִים לְפַחַד מִמֶּנִּי, הִרִי הוּא מִכֶּם וְהִלָּאָה.

וְזָחַו שְׂאוֹמֵר הוֹשַׁע (הוֹשַׁע יד, ב): "שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל... כִּי כִשְׁלַת בַּעוֹוֹנְךָ", כִּיֹּן שֶׁכִּשְׁלַת הִרִי יִדְעַת נְאֻמָּה, כִּמְהָ רַעָה הִיא הַעֲבִירָה לְעוֹשִׂיָהּ, אִז תִּדְעַ כִּמְהָ טוֹבָה שְׁמִירַת הַתּוֹרָה הַמְּבִיאָה לְיָדֵי מִנּוּחָה.

וְאוֹמֵר רַע וּמֵר, כִּי יִדוּעַ שֵׁשׁ תְּרוּפוֹת שֶׁהֵן מֵרוֹת הַמְּבִיאֹת תּוֹעֵלַת, אוֹלָם כִּאֵן - מֵר וְגַם רַע בְּלִי שׁוּם תּוֹעֵלַת. וְנִרְמַז כִּאֵן, שֶׁהַשְּׁפִילוֹ אֶת הַחֲכָמִים וְלִכּוֹן לֹא קִיבְלוּ תוֹכְחָתָם, וְזֶהוּ "עוֹזְבֵךְ אֶת ה'", כִּמוֹ שֶׁדְּרָשׁוּ חֲכָמִים עַל הַפְּסוּק (דְּבָרִים ו, יג): "אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא" - וְדָרְשׁוּ חֲז"ל: לְרַבּוֹת תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים (פְּסָחִים כב), וְזֶהוּ שְׂאֻמְרוֹ (שְׁבַת קִיט): לֹא חֲרַבָה יְרוּשָׁלַיִם - אֲלֹא עַל שְׁבִיזוֹ בַּה תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, שֶׁעַל יְדֵי כֵן לֹא קִיבְלוּ תוֹכְחָה (עֵינן בְּאוֹרֵךְ מַעַם לֹעֵז).

יח. הַנְּבִיאָה אוֹמֵר, כִּי מִצַּד הַטּוֹב וְהַמּוֹעִיל, צָרִיךְ הָאָדָם לְהַשְׁגִּיחַ עַל הַצִּלַּת עַבְדּוֹ הַנֶּאֱמָן, כִּמוֹ שֶׁהוּא מִשְׁגִּיחַ עַל בְּנוֹ, וְאִם כֵּן אֵין צָרִיךְ לוֹמֵר, שֶׁאִם הִיוּ יִשְׂרָאֵל בְּגֵדֵר בְּנִים - בּוֹדָאֵי יֵשׁ לָנוּ לְהַתְּפַלֵּא אֵיךְ הִיָּה לָבוֹ, אֲלֹא אִפִּילוֹ אִם הֵם בְּגֵדֵר עַבְדִּים וְיִלְדֵי בֵית, בְּכָל זֹאת יֵשׁ לְהַתְּפַלֵּא וְלוֹמֵר: "מִדּוּעַ הִיָּה לָבוֹ". (עֵינן פִּתַח הַשַּׁעַר - שַׁעַר בֵּת רַבִּים).

יט. הַנְּתִינָת קוֹל הוּא קֶטֶן מִן הַשְּׂאָגָה, נְתִינָת קוֹל הוּא הַפֶּךְ הַדְּמָמָה. וְהַשְּׂאָגָה הוּא קוֹל גְּדוֹל הַפֶּךְ קוֹל נְמוּן וְפֶה הוֹסִיף שְׂאָף בְּנִתְיִנָת קוֹל לְבַד נִתְּנוּ אֶרְצוֹ לְשִׁמְמָה (מְלַבִּי"ם).

כ. כְּלוֹמֵר, שְׂאוֹתֵן הַצְּרוֹת בְּאוֹ עֲלֵיהֶם מִסְטָרָה דְּזֹאת שֶׁהִיא הָאֵם הַמִּיִּסְרַת אֶת בְּנֵיהָ, לְפִי שֶׁעֲזָבוּ אֶת הַיִּיחּוּד הַקְּדוֹשׁ הִיָּה וְאַלְקִים דִּיקָא דְּאִיהוּ שְׂמָא שְׁלִים שְׁעוּלָה כְּמִנְיָן יב"ק בְּרוּחַב הַקְּדוּשָׁה, וְגַם אִהִי"ה הוֹי"ה אֲדִנִּי שְׁעוּלִים גַּם כֵּן יב"ק וְהֵם בְּאוֹרֵךְ הַקְּדוּשָׁה (עֵי עֵי) סִפְר הַלִּיקוּטִים ח"ב עַמ' תַּקְצ"ט) וּב' פְּעָמִים יב"ק עוּלִים כְּמִנְיָן דְּר"ן, וְדָרֵךְ הַקְּדֵשׁ יִקְרָא לָהּ, וְז"ס: עֲזָבְךָ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ בַּעַת מוֹלִיכְךָ בְּדַרְךָ. (רַמ"ד וּוְאֵלֵי בְּמִרְפָּא לְשׁוֹן).

כא. אוֹמֵר הַנְּבִיאָה לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, אִם אֵין אֶת רוּצָה לְהַבִּיט אֶל הַמוֹסֵר שֶׁל הַחֲכָמִים וְהַנְּבִיאִים, הַסְתַּכְלִי אֶל הַעוֹנֵשׁ - רַעַתְךָ וּמִשְׁבוֹתֶיךָ שְׁעִיתִי עַד כִּהֵמָּה יוֹכִיחוּךָ, וְדַעֲי מִן הַנְּסִיוֹן שְׂרָאִית

כִּי-רַע וְמָר יבוא עליך [ירושלם], על (ת"י) עֲזַבְךָ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְלֹא פָחַדְתִּי אֵלֶיךָ
 ופחד ממני לא היה בלבך (רש"י) **נְאֻם-אֲדֹנָי יְהוִה עֲבָאוֹת:** ב פִּי הָרִי מֵעוֹלָם הייתי לך לעזרה **שָׁבַרְתִּי**
עֶלְךָ שהכבידו עליך האומות **נִתְקַתִּי** הסרתי **מוֹסְרֹתֶיךָ** מוסרות ועול הגויים מעליך **וְהִאֲמַרְי לָא**
(אעבר) אֶעֱבֹר על דבר ה', אך לא שמרת הבטחתך, ושבת לעבוד ע"ז כמו שאת עושה עכשיו **כִּי** את עושה אלילים
עַל-כָּל-גִּבְעָה גִּבְעָה וְתַחַת כָּל-עֵץ רַעֲזָן בכל מקום, וממקום למקום **אֵת** הולכת לעבוד עכו"ם כמו
צִעָה זִנָּה שהולכת ונוסעת ממקום למקום למלאות תאוותיה (רד"ק): **כֹּא** **וְאֲנֹכִי** מקדם **נִטְעַתֶיךָ כְּשֵׁרָק [כנ]**
 כזמורות מגפן משובח **שִׁפְלָה מִיַּרְע אַמֶּת [נג]** אבות הכשרים והצדיקים (רש"י) והיה ראוי שיצא ממנו פרי טוב ומשובח
וְאִיךְ נִהְפַּכְתָּ לִּי לסוד מאחרי כמו **סוּרֵי** זמורות רעות המוסרים מִן הַגִּפְנִין אשר כל אחד **נִבְרִיָּה** זרה לנטיעה,
 כאילו לא יצא ממנו (רד"ק) ובת"י איך נעשתם כגפן שאין בה הנאה: **כִּי אִם-תִּכְבְּסִי בַּנֶּתֶר [נד]** חול המיוחד לכביסה
 ושפשוף **וְתִרְבִּי-לָךְ [נה] בְּרִית** נקיון (רש"י) וי"מ סבון א"נ עשב המנקה, כלומר שתעשו תשובה לא יועיל לך ואעניש אותך
כִּי נִכְתָּם נרשם ונחקק ונעשה כתם **עֲזַבְךָ לְפָנָי** ויש עוונות דלא סגי בתשובה אלא יסורין ממרקין (רד"ק) **נְאֻם אֲדֹנָי**
יְהוָה: כג"כ עונך מגולה שאם תרצי להכחישו לא תוכלי (רד"ק) וז"ש **אֵיךְ הִאֲמַרְי** איך תכחשו ותשקרו לאמר **לֹא**
נִטְמַאתִי עתה בע"ז **וְאַחֲרֵי הַבְּעָלִים** מעולם **לֹא הִלַּכְתִּי** (מ"ד) **רְאֵי דַרְכְּךָ בְּנִיָּא** בעמק מול
 בית פעור שעבדת הבעל ועדיין דבוק בך **דְּעֵי מַה עֲשִׂית** מול בית פעור, וגם עתה בארצך את רצה הלוך ושוב לעבוד ע"ז
כַּבְּרָה קָלָה נקבת גמל קטנה (רד"ק) **שִׁמְשֻׁרְכַת [נו]** המקלקלת (ת"י) **דַּרְכֵיךָ** ואינה הולכת בדרך הישר (ע"פ ת"י):
 כד הרי את **כַּפְּרָה** | חמור הבר (רד"ק) שהוא **לְמַד** ורגיל לרוץ ב**מַדְבַּר בְּאוֹת** בחשק **(נפשו) נִפְשָׁה**
שְׂאֵפָה רוּחַ האויר אל הריאות, כדי לרוץ מהר בתאוות לבך, (ע"פ רש"י) **תִּאֲנַתְּהִי** [מלשון "אנה לידו"] וכאשר זימנה עצמה

עיונים והארות

נב. הוספתי לך על שבע מצות של בני נח שש מאות ושש
 כמנין שורק (רש"י).

נג. והסוד הוא, לפי שכל נשמותיהן של ישראל נמשכות מן
 הזיווג של יסוד ומלכות דקדושה, וכבר ידוע שהשם של
 היסוד נשמתו הפנימית הו"ה בניקוד שורק והוא משפיע אל
 המלכות שהיא הכלה הכלולה, וז"ס: ואני נטעתין שורק כלו, כלה
 כתיב, ושורק כלה הוא שרומז אל הזיווג הנזכר שקבלתו מן הת"ת
 אמת דיקא, בסוד: תתן אמת ליעקב, שהיה מטתו שלמה ולא
 נמצא פיסול בזרעו ח"ו. וז"ש: ואנכי נטעתין שורק כלה זרע אמת.
 (רמ"ד וואלי במרפא לשון).

נה. ובמ"ד פירש אם תרבי לעצמך בורית לצחצח עצמך ר"ל אף
 אם תראה לפני הבריות צדקות ומעש"ט הנה לא תועיל בזה
 כי עונך שאתה עושה בסתר נראה לפני ככתם כי לא העבירים
 הנתר והבורית כלומר הצדקה שאתה עושה לפני הבריות לא כפרו
 על העון שנסתר. והמלבי"ם פירש בענין אחר ולפי פירושו אתי
 שפיר חיבור פסוק זה לפסוק הבא ע"ש.

נד. ורש"י פירש משכרת - מחזקת בדרכי נעוריה לשון מסריך
 סריך ויש לחברו עם שרוך הנעל (בראשית יד) קושרת דרכי
 נעורתה בלבה. והמלבי"ם פירש שתדבק שרוך פרסותיה בדרכיה
 שניכר הפסיעה שפסעה שם. וכן נכרו פסיעות רגליך.

נו. ורש"י פירש משכרת - מחזקת בדרכי נעוריה לשון מסריך
 סריך ויש לחברו עם שרוך הנעל (בראשית יד) קושרת דרכי
 נעורתה בלבה. והמלבי"ם פירש שתדבק שרוך פרסותיה בדרכיה
 שניכר הפסיעה שפסעה שם. וכן נכרו פסיעות רגליך.

נד. יש הבדל בין כיבוס חיצוני כמו כיבוס הבגדים ובין כיבוס
 הלב. לכן אומר כנגד תשובה חיצונית, "כי אם תכבסי בנתר
 ותרבי לך בורית נכתם עונך", אבל לענין תשובת הלב אומר

ללכת למקום תאוה **מִי יִשְׁיבְנָה** מי יוכל להשיבה (רד"ק) **כָּל-מִבְקָשֶׁיהָ** כל המחפשים, המבקשים אותה **לֹא יִיעָפוּ** אינם צריכים להתעייף ולהתייגע (מ"ד), כי **בְּחֹדְשָׁהּ [כּוּן] יִמְצְאוּנָהּ** כי חדש אחד יש בשנה שהיא ישנה ואז היא נלכדת, אף אתם חדש אחד (הוא אב) הוכן לכם כבר מימות המרגלים שקבעו אבותיכם בכיית חנם בו תלכדו (רש"י): **כֹּה וּבִזָּה אֶת דּוּמָה לְפָרָה, שֶׁנִּבְיָאִי** אומרים לך חזרי בתשובה כדי ש**מִנְעֵי רַגְלֶךָ מִיָּחָף** שלא תלכי לגולה ברגלים יחפות, ועי"ז תמנעי את **(וּגּוֹרֶנֶךָ) וּגְרוֹנֶךָ** מלמות **מִצְמָאָה** בצמא, ואת במקום לקבל תוכחתם **וְתֹאמְרֵי** על דברי הנביאים **נֹאֲשׁ** מיואשת אני מעבודת ה', ואין מיווש בדבריכם (רש"י) **לֹא** אשוב אליו ית' **כִּי-אֶתְּבִיתִי זָרִים** עבודת אלילים **וְאֶתְּרִיחֶם** אללך לעבוד אותם (מ"ד) שרואה אני אותם מצליחים (רד"ק): **כּוּ תִגִּיעַ לָכֶם בּוֹשֶׁה כְּבִשְׁתׁ גִּבְעוֹת כִּי יִמְצֵא** אדם נאמן שנתגלה ונמצא עתה שקרן וגנב (רש"י) **בֵּין הַבָּיִשׁוֹ** התביישו **בֵּית יִשְׂרָאֵל** בעיני אומות העולם כיון שהיו מוחזקים לעבדי ה', ועתה **הִפָּחָה** המון העם **מִלְכִּיהֶם שָׁרִיחֶם וְכַהֲנֵיהֶם** כהני הבעל **וּנְבִיאֵיהֶם** נביאי השקר נמצאו עובדי ע"ז (רד"ק): **כֹּז וְתִתְבַּיִשׁוּ לָכֶם עַל אֲשֶׁר אַתֶּם אֲמָרִים לְעֵץ לְפִסֵּל הַעֲשׂוֹי מֵעֵץ אָבִי אֶתָּה [כַּח] וְלֹאֲבֹן** לפסל העשוי מאבן **אֶת (ילדתני) יְלִדְתָנוּ** אתה יצרתנו **כִּי-פָנּוּ [הַפְנּוּ] אֵלַי עָרְף וְלֹא פָנִים** כפרו בי ולא רצו לשמוע לי **וּבִעַת רָעַתְם** כשרואים כי אין אלוהיהם מושיע אותם **יֹאמְרוּ וִיתְפַּלְלוּ אֵלַי קוֹמָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ** (רד"ק): **כַּח וּכְבִּיכּוֹל שׁוֹאֵל הַשִּׁי"ת וְאִיָּה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לָךְ** תנסו אותם אם יִקְוֹמוּ הם אם יוכלו **יֹשִׁיעוּךָ בְּעַת רָעַתְךָ** ואל תאמר אין לי אלהים אחרים **כִּי כִמוֹ מִסְפַּר עָרֶיךָ הֵיוּ אֱלֹהֶיךָ** עשית צורות של אלילים (רד"ק) [ובכל עיר ועיר אלוה אחר (רש"י)], אתה **יְהוָה: אִם-תָּשׁוּב** בתשובה **יִשְׂרָאֵל | נְאֻם-יְהוָה** אז **אֵלַי [כַּט] תָּשׁוּב** לכבודך וגדולתך הראשונה (רש"י) ולהיות לפני סגולה מכל (מ"ד) **וְאִם-תִּסָּר שְׁקוֹצֵיךָ** הפסילים **מִפְּנֵי** מארצי ומירושלים עירי (מ"ד), אז **וְלֹא תָנוּד** לא תהיה נע ונד לצאת לגלות (רש"י): **בְּנִשְׁבְּעָתִי** ואם כאשר תשבע בשמי **חִי-יְהוָה** תשבע רק **בְּאֵמַת** ולא כמו שענה אם נשבעים לשקר (רש"י), ותתנהגו **בְּמִשְׁפַּט וּבְצַדִּיקָה** אז **וְהִתְפָּרְכוּ בּוֹ** בישראל **בְּגוֹיִם** שיאמרו אחד לחברו ישימך אלהים כישראל **וּבּוֹ [ל] יִתְחַלְּלוּ [לא]** המהלל עצמו יאמר הנה אני מוצלח כישראל (מ"ד):

עִוְנִים וְהֶאֱרֹת

כו. כאילו אמר: בחדש-ה' שהוא חודש אב כמ"ש. (רמ"ד וואלי במרפא לשון).
יש מפרשים החדש שתשלם הריונה אז היא מלאה וכבדה ואז יוכלו להשיגה ולמצאה כן כנסת ישראל והמבקשים אותה הם הנביאים המוכיחים אותה לשוב אל ה' ולא יועילו אמר כי בחדש שיכבד עליה פשעה ונפלה והוא חדש אב שנפל הבית והוחרב אז ימצאו ותודה על פשעה כי לא שמעה אל הנביאים כשתראה בחורבנה ויש מפרשים בחדשה בחדושה כלומר בכל עת ימצאו

כח. והמלבי"ם פירש בענין אחר.
כט. ובתרגום יונתן פירש אם תשוב לעבודתי התשובה שלך תתקבל כל זמן שלא נחתם גזירתך.
ל. עיין רש"י ורד"ק.
לא. כשהיו ישראל דבוקים עם הס"א אז אומות העולם הם

שאלות ברש"י על הפרשה

- א. מדוע נכתבו המסעות הללו?
 תשובה
- ב. הסבר: רתמה.
 תשובה
- ג. מה לומדים מהמלים: "על פי ה' " במיתת אהרון?
 תשובה
- ד. וישמע הכנעני מלך ערד - מה שמע?
 תשובה
- ה. הסבר: כי אתם עוברים את הירדן והורשתם את כל יושבי הארץ וכו' - והלא כמה פעמים הוזהרו על כך!
 תשובה
- ו. הסבר: והורשתם. משכיותם.
 תשובה
- ז. מדוע פרטה התורה את הגבולות של א"י?
 תשובה
- ח. הסבר: זאת הארץ אשר תפול לכם. (ב' פירושים).
 תשובה

שאלות מספר בן איש חי שנה א'

- א. מה פירוש ברכה מעין שלש - איזה שלש?
 תשובה
- ב. כמה צריך לאכול מחמשה מיני פירות שנשתבחה בהם א"י כדי להתחייב ברכה מעין שלש?
 תשובה
- ג. כמה צריך לשתות יין או משקים כדי שיתחייב ברכה אחרונה?
 תשובה
- ד. מה מוספים בברכת מעין שלש בשבת וביו"ט ובר"ח? ומה הדין אם שכח להוסיף? ועד היכן יגיע בברכה ואז לא יחזור?
 תשובה
- ומה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה בעניין זה?
 תשובה
- ה. איך יברך מעין שלש אם אכל פירות משבעת המינים וגם מזונות ושתה גם יין?
 תשובה
- ו. אם אכל פחות מכזית פירות ופחות מכזית מזונות - האם מצטרפים לכזית ולא יזו ברכה מצטרפים? ומה הכלל? והאם אכילה ושתיה מצטרפים? ומה דין המשקה שבתוך פת שרויה במשקה?
 תשובה
- ומה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה בעניין זה?
 תשובה
- ז. מה יברך ברכה אחרונה אם אכל כזית פירות שברכתן מעין שלש וכזית פירות שברכתן בורא נפשות?
 תשובה
- ח. מה הדין אם אכל חצי זית ושהה וחזר ואכל חצי כזית? פרט ומה הדין בשתייה?
 תשובה
- ט. מתי נקראת מציצת פירות אכילה ומתי נקראת שתייה? ואם מצץ כזית ולעס האם יברך ברכה אחרונה? ואם מצץ בלי ללעוס רביעית האם יברך ברכה אחרונה? ומדוע?
 תשובה
- י. האם מברך ברכה אחרונה על משקה חם כמו קפה או תה? ומדוע?
 תשובה
- יא. מתי עונה אדם על ברכתיו אמן ומתי לא?
 תשובה
- יב. מה צריך לכווין העונה אמן על ברכתיו של חברו? ומה צריך לכוון המברך?
 תשובה
- יג. האם רק על ברכה עם שם ומלכות צריך לענות אמן? תן דוגמאות.

עיונים והארות

העיקר, לפי שהשפעות באות אליהם וניזונים מן העיקר, הם העיקר ואומות העולם הם הטפלה, לפי שמקבלים את המזון וישראל הם הטפל לפי שניזונים מתמצית ההשפעות שנותנים להם אומות העולם, אבל כשהם דבוקים עם הקדושה אז ישראל שלהם מתמצית ההשפעות שבאות לישראל, וז"ס: והתברכו בו גוים ובו יתהללו. (רמ"ד וואלי במרפא לשון).

תשובה.....
י"ד. מדוע צריך ללמד את בניו הקטנים שיענו אמן?
תשובה.....
על איזו ברכה לא עונים אמן? פרט.
תשובה.....